

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · cinquè període · sèrie P · número 105

Ple del Parlament

Sessió 49, tercera i darrera reunió, dijous 23 de març de 2023

Vicepresidència primera en funcions de presidenta,
H. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior 300-00306/13	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política en matèria d'universitats 302-00260/13	7
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política en matèria de cossos i forces de seguretat 302-00261/13	19
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el període de sequera 302-00262/13	31
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de dones 302-00263/13	40
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les actuacions d'equitat menstrual 302-00267/13	50
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política en matèria d'universitats (continuació) 302-00260/13	59
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política en matèria de cossos i forces de seguretat (continuació) 302-00261/13	60
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el període de sequera (continuació) 302-00262/13	60
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de dones (continuació) 302-00263/13	61
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les actuacions d'equitat menstrual (continuació) 302-00267/13	61
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la mobilitat a les comarques del Garraf i el Baix Penedès 302-00264/13	62

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat i el servei a les persones al Baix Llobregat	72
302-00265/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació del nou curs escolar	81
302-00266/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret de triar escola lliurement	91
302-00268/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació educativa i la preinscripció escolar	100
302-00269/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat a les comarques del Garraf i el Baix Penedès (continuació)	110
302-00264/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat i el servei a les persones al Baix Llobregat (continuació)	110
302-00265/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació del nou curs escolar (continuació)	111
302-00266/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret de triar escola lliurement (continuació)	111
302-00268/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació educativa i la preinscripció escolar (continuació)	112
302-00269/13	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 49.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i un minut. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general, la lletrada Mercè Arderiu i Usart i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, el conseller de Recerca i Universitats, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural i el conseller de Territori.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats, diputades, bon dia a totes i a tots.

Interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior

300-00306/13

Reprenem la sessió amb el setzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'acció exterior; presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I, per exposar-la, té la paraula el diputat Ruben Wagensberg Ramon.

Ruben Wagensberg Ramon

Gràcies, vicepresidenta. Bé; bon dia a tothom, diputats, diputades, consellera. Tot just han tornat d'un viatge de nou dies per l'Amèrica Llatina amb el president Aragonès, un viatge del que hem tingut segurament poc debat i molt soroll. Ahir ho vèiem aquí a l'hemicicle.

I unes quantes dades, perquè em fa la sensació, doncs, que els arguments que utilitzaven ahir alguns diputats o que hem vist per la premsa, si més no, són una mica classistes o fins i tot en podríem dir «racistes», perquè en un viatge de nou dies, on vostès visiten quatre països; en aquests quatre països es troben amb dos expresidents, amb un ex alt comissionat de les Nacions Unides, amb cinc ministres de dos països diferents, on reobren, a més, una delegació, on es troben amb nombrosos representants de la societat civil, també de la comunitat catalana que viu en aquests països a l'estranger, com a Colòmbia, com a l'Uruguai, com a l'Argentina, com a Xile, bé, si aquestes dades, no?, dels dos expresidents, els cinc ministres, segurament fossin de països de Nord-amèrica, com Estats Units o Canadà, o fossin països d'Europa, segur que no s'haguessin atrevit a menystenir, doncs, aquest viatge que vostè mateixa va fer amb el president Aragonès.

A més, és un viatge..., doncs ara li preguntarem per això. De fet, aquesta interpellació és per preguntar-li al voltant de dos temes. Per una banda, el viatge que vostès van fer i, per l'altra, per l'anunci del departament de la fita, no?, del creixement cap al 0,7 de l'ajut oficial al desenvolupament.

Per la part del viatge, ens agradaria que ens expliqués quines portes han pogut obrir aquest viatge, quines relacions han tingut, doncs, institucionals, però també amb les comunitats amb les quals s'han trobat en aquests països. I també posar en valor les portes que s'han obert pel que fa a la cooperació i als drets humans. Perquè la cooperació i els drets humans són una carta de presentació interessant per a qualsevol país, és innegable, però sobretot són compromisos que reflecteixen els valors d'un país i d'una societat a la qual volem representar.

El vuitanta-cinc per cent de la societat catalana considera bastant o molt important aportar diners a la cooperació, i un setanta per cent ho considera com un instrument útil per millorar la vida de les persones que viuen en països del sud global. Són dades que cal tenir en compte, que cal tenir presents quan es prenen decisions –decisiones polítiques des de Catalunya, en aquest cas–, i que, per tant, també hem de tenir presents quan sortim, doncs, a fora, a explicar-nos a fora de Catalunya.

A l'hora de parlar de política exterior, sempre parlem –això diria que és compartit– dels interessos de Catalunya, però hauríem de desconfiar, possiblement, d'aquells que no ens expliquen o que no defineixen qui són aquests interessos; perquè massa cops els interessos d'estats només han servit per defensar els interessos, en aquest cas, dels més privilegiats. O ens hem limitat a fer relacions internacionals en l'àmbit econòmic, a través, per exemple, també de polítiques o de viatges opacs.

I aquí també hi ha qui ha intentat confondre l'interès de partit..., ai, l'interès de país –disculpeu– amb l'interès propi o l'interès partidista. Hi ha qui defensa els interessos de Catalunya enviant avions plens d'empresaris, o hi ha qui ho defensa enviant avions amb els projectes, en aquest cas, més estratègics. Defensar l'interès de Catalunya és defensar, per tant, una relació amb el món solidària; una relació amb el món on no viatgem o no ens relacionem amb depèn de quins països que menystenen els drets humans, que menystenen les resolucions aprovades per les Nacions Unides o, pel cas que ens ocupa, que menystenen les resolucions aprovades per aquest mateix Parlament, com havíem pogut veure en alguns dels darrers viatges.

Per nosaltres, defensar els interessos de Catalunya, en definitiva, vol dir, doncs, defensar els grans consensos que existien a Catalunya –perquè existien, perquè existeixen–, i en matèria de drets humans i de cooperació existeixen de manera molt sòlida, com expliquen les dades que abans hem comentat; per tant, existeixen i són tangibles. Vol dir que podem fer una acció exterior coherent amb el que som com a país i, per tant, amb els drets humans, i això vol dir cooperació i cooperació.

Per aquests motius, trobem imprescindible tornar a fer una cooperació basada en els drets humans com a eix central de la nostra cooperació, després de que els últims temps havíem vist com s'intentava diluir i minimitzar, cosa que no havia estat possible, perquè, per sort, en aquest país tenim una societat civil, una xarxa d'entitats organitzada molt forta, que la sustenta, però es sustentaria molt millor, òbviament, amb un impuls institucional i administratiu. I això vol dir que no només han de ser paraules de suport a la cooperació, sinó que també ha de ser un compromís i que, per tant, també han de ser recursos.

I, en aquest sentit, doncs, el segon tema pel qual li volíem preguntar, més enllà del viatge, com li deia, doncs és per l'anunci que va fer el vostre departament sobre com blindar el creixement cap al 0,7 de l'ajut oficial al desenvolupament. Fins ara és veritat que s'havia intentat, de manera possiblement poc exitosa, arribar a aquesta fita del 0,7, però fins ara és veritat que mai s'havia fixat tampoc un mètode per assegurar arribar a aquest objectiu fixat per les Nacions Unides. Un objectiu que, malgrat haver-se posat sobre la taula fa més de cinquanta anys a nivell global només hi ha cinc països al món que ho compleixen, que són Luxemburg, Noruega, Suècia, Alemanya i Dinamarca.

Per tant, entenem la dificultat, la complexitat per assolir aquest objectiu, però, per tant, agraïm, doncs, que es fixi aquest mètode per intentar assolir-lo de manera sòlida; malgrat les conselleries, malgrat el canvi de conseller, malgrat els canvis d'equips, doncs, traçar un pla, un consens en aquest Parlament, perquè aquesta fita traspassi, diguéssim, qualsevol conseller, conselleria o partit que governi a Catalunya.

Havíem intentat diverses fórmules per fer-ho realitat, com li havíem dit; l'última havia sigut..., l'últim compromís havia sigut amb l'anterior pla director, acordat amb el sector i votat per aquest Parlament. No obstant això, doncs, aquest consens es va trencar els darrers anys. I és un consens que volem, que volen des del Govern, també, recuperar. I entenem que té dues potes. Per una banda, amb el nou pla director, que ha de recuperar aquest consens també amb el sector i, posteriorment, després, passar per aquest Parlament i, per tant, no?, el consens amb aquest Parlament. I, per l'altra banda, blindar aquest 0,7, garantir la despesa en cooperació i que no sigui víctima de retallades o, com diem, de canvi de conselleria.

Hem iniciat un primer pas amb els pressupostos de 2023, que incrementen un trenta per cent els pressupostos en cooperació, més de la meitat dels 77 milions de la partida d'acció exterior. És un primer pas, però entenem que hem d'anar més enllà.

I avui estem al 0,21. Per tant, si volem arribar al 0,7 el 2030, ens cal un augment de 0,07 punts percentuals, amb el compromís de no decreïxer en èpoques de contenció de despesa.

Ho reitem –per anar acabant–: cooperació i drets humans, una via que reuneix grans consensos parlamentaris, però també socials a Catalunya, i també com una via per a la justícia global, per portar-ho al camí de la justícia global. Una via que, a més a més, col·lateralment, també ens obre portes diplomàtiques, no només des del departament, sinó de tots aquells diputats i diputades que tenen relacions, per les seves feines, amb altres països, des de l'àmbit de la cooperació. Cada cop que viatgem, cada cop que anem interessats per projectes de cooperació ho veiem, com la cooperació obre..., és la millor forma, segurament, de relacionar-se, diguéssim, entre països.

Així que, consellera, avui volíem preguntar per aquest anunci del departament per tornar a posar la cooperació i els drets humans com un dels eixos centrals de la nostra acció exterior, les oportunitats que dona i les portes que ens obre aquest compromís. I, per l'altra banda, doncs, pel soroll generat pel seu viatge i el del president Aragonès, si també ens podria explicar en primera persona com ha anat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, la senyora Meritxell Serret i Aleu.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea (Meritxell Serret i Aleu)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputat, diputades i diputats, francament, agraeixo, eh?, poder fer aquesta interpellació, i després de tot el soroll interessat que hi ha hagut aquesta setmana. I jo vull començar pel que crec que coincidim, que és el que realment genera consens i ens dona aquesta força també a l'hora de fer acció exterior, que és tota aquesta política de cooperació al desenvolupament, i que tenim clar que és una política de cooperació que és una política de país, perquè, com bé deia, eh?, respon a grans consensos, i que és una política que també volem que es regeixi per aquells principis que sempre hem defensat que han de regir l'acció exterior, que són els de ser útils, ser útils a la ciutadania catalana, a aquests grans consensos, a aquests valors, però també a les nostres contraparts, per buscar sempre aquestes relacions de benefici mutu, no?, d'igual a igual, i per aconseguir, a través del rigor, teixir més credibilitat i més confiança en les nostres relacions. I, sí, també reputació, bona reputació pel que és la societat catalana i les institucions de Catalunya.

Per tant, és una política de país que volem que sigui participada pel conjunt de la societat, per tots els territoris; volem que sigui d'aquesta Catalunya sencera que sempre diem. I, per tant, ha de ser també una cooperació participada des del món local, participada de totes aquestes entitats que fan aquesta bona xarxa. I que aquests valors de la cooperació, els valors que representa la cooperació al desenvolupament, que són també de la democràcia, no?, d'aquests principis de drets humans, estiguin ben arrelats a la nostra cultura política, a la nostra societat.

I és una cooperació, la que impulsem des del Govern, amb aquest pla director que hem consensuat i que després en parlaré una mica més, que és una cooperació transformadora, una cooperació feminista que busca aquesta igualtat amb totes aquestes accions que volen contribuir a reduir les desigualtats, reduir les vulneracions de drets, acompanyar les víctimes, pal·liar-ne tots els efectes tant a nivell local com global, i, com diem, sumant aquestes complicitats entre les diferents administracions, evidentment, amb un lideratge del que és el Govern del país, del que és la Generalitat, i el que és també aquesta institució, el que és aquest Parlament, que és qui acaba aprovant el pla director.

Per tant, és una política que considerem prioritària des del Govern i que, seguint aquest consens de la ciutadania..., i que les últimes enquestes ens ho reafirmen, no?, i que ens diuen que tres de cada quatre ciutadans i ciutadanes de Catalunya estan

d'acord amb que la Generalitat destini el 0,7 per cent dels seus recursos a aquesta política de cooperació al desenvolupament, que el vuitanta-set per cent de la ciutadania, malgrat el context de crisi que estem vivint, creu que és una aposta necessària que hem de fer com a país; doncs, amb aquests grans consensos, fem també aquesta clara aposta per arribar al 0,7 per cent.

Ho fem, primer, amb una declaració d'intencions, que ha sigut el pressupost, no?, aportant aquests 10 milions més en el pressupost del 2023 a política de cooperació, que en el conjunt del país, amb aquest ajut al desenvolupament, podem arribar, si tot va bé, a aquest gran sostre que teníem, històric, dels 65 milions. Per tant, fem un pas endavant, una declaració d'intencions en aquest camí cap al 0,7 per cent.

I un 0,7 per cent que, com bé anunciava vostè..., intentem fer una fórmula que, aprenent del passat..., és a dir, sí, hi han hagut intents, no han acabat de sortir, i, per tant, intentem esbrinar què és allò que ha passat que no ha permès que s'avanci, no?: els períodes en què no hi han hagut pressupostos, els períodes en què no s'han assumit des de Govern aquells compromisos... Doncs, com podem blindar aquest camí cap al 0,7 per assegurar que hi hagi un creixement progressiu d'aquest percentatge, establint, amb aquesta fórmula que recull el nou pla director..., i que ens diu que d'aquí al 2030 hem de poder, com a mínim, augmentar un 0,49 per cent percentual –per tant, és un 0,07 per cent de creixement anual. I ho volem blindar de manera que s'asseguri que, malgrat que hi hagin anys de contenció pressupostària, malgrat que hi puguin haver anys en què hi hagi pròrrogues pressupostàries, aquest percentatge no decreix mai, i que es va acumulant i que podem fer aquest creixement sostingut i continuat que permeti que la pròpia agència, que les entitats de cooperació, tots puguem anar fent aquesta major dimensió i major capacitat de donar resposta a aquests consensos de país i de continuar creixent en el que és l'ajut a la cooperació al desenvolupament. És un camí sòlid. Creiem que és una manera de consolidar aquesta gran política de país que sabem que respon a grans consensos i que, com diem, ens permet guanyar confiança, musculatura i fer més i millor cooperació al desenvolupament.

Aquesta gran aposta, com dic, la recollim en el que és el pla director, i que aquí també cal fer un apunt. Veníem, quan vam assumir la conselleria, d'un context en què hi havia manca de consens, hi havia una evolució que no permetia alinear bé tots els grans interessos del país i de les entitats amb les línies tradicionals de cooperació. Hem volgut reconstruir tots aquests països, hem fet i hem aconseguit un pla de cooperació que ja ha passat als diferents òrgans consultius amb un suport ampli. Hem recuperat aquests consensos sobre quins són els grans eixos de cooperació, quins són els grans àmbits prioritaris, i mantenint aquells àmbits històrics –el Sàhara, Palestina, Kurdistan–, però també aquests grans eixos que ens permeten fer front quan hi han emergències humanitàries com la guerra d'Ucraïna, però també aquest terratrèmol que hem patit, que s'estan patint els efectes a la zona de Turquia, Kurdistan i Síria, com també aquelles grans crisis oblidades, però que no podem oblidar, que són efectes del canvi climàtic, amb fam i amb desigualtats creixents a moltes zones d'Àfrica.

Per tant, volem que aquest pla director sigui aquesta gran eina que doni continuïtat i estabilitat a aquesta vocació de solidaritat i de cooperació de la societat catalana.

I en aquesta via, recordar, no?, que hem fet ja la crida... Només un apunt: hem fet la crida pel que ha sigut la crisi del terratrèmol, que en les properes setmanes resol-drem aquest 1.200.000 euros que hem posat a disposició de les entitats i els projectes rebran, en les properes setmanes, les resolucions.

I ara ho enllaço amb el viatge, perquè el viatge també ha servit per demostrar i fer un pas més en aquesta consolidació d'aquestes bones relacions en matèria de cooperació. I precisament a Colòmbia, aquest viatge ens ha servit per reafirmar el compromís que des del 2016 té la cooperació catalana amb aquest gran procés de pau. I ho vull dir molt alt, perquè hi han hagut moltes polèmiques, com dèiem abans, polèmiques interessades, polèmiques partidistes al voltant d'aquest viatge, per intentar

menystenir les relacions que s'han fet, per intentar menystenir els contactes i fins i tot intentar menystenir les institucions i els representants amb qui ens hem trobat i que, sense anar més enllà, diré que l'hemeroteca..., només cal buscar una mica a l'hemeroteca i es pot posar tot i tothom al seu lloc.

El que tenim claríssim és que amb aquest viatge reforcem, també, aquesta cultura de cooperació. Com dèiem, portem des del 2017 amb més de 14 milions d'euros de suport al que és aquest procés de pau a Colòmbia. Fem aquesta aposta clara recuperant aquesta figura del representant permanent de l'Agència Catalana de Cooperació allí a Colòmbia, perquè el que tenim clar és que volem seguir acompanyant les víctimes. Hem estat molt implicats en tot el sistema integral de veritat, justícia i reparació i no repetició, amb la comissió de veritat, amb l'ICIP, actuant molt activament amb la comissió de veritat, recollint tots els testimonis d'aquestes diàspores que hi havia arreu d'Europa de les víctimes d'aquest conflicte armat, amb la jurisdicció especial per la pau; ens hi vam poder trobar i reafirmem l'extraordinària feina que estan fent en aquesta jurisdicció i per trobar aquesta reconciliació.

I també seguirem donant tot el suport a la unitat de cerca de persones donades per desaparegudes, amb qui ja hem estat col·laborant, amb qui vam poder estar amb les víctimes, les víctimes que, a través de l'ajut, també, de Cooperació, hem contribuït a que puguin recuperar els cadàvers de les seves persones estimades, però que encara hi ha molt dolor i encara hi ha molt per sanar.

Per tant, tenim claríssim que continuarem donant tot aquest suport i, a més a més, i com hem fet amb aquest viatge, reforcem també l'acció exterior amb aquestes delegacions. Vam inaugurar la del Con Sud. Vam anunciar l'obertura de la delegació a Colòmbia, que se sumará a la de Mèxic, se sumará també a la de Brasil, se sumará a la d'Estat Units i Canadà, i que, per tant, reforcem aquesta presència institucional, reforcem aquesta vocació de mantenir aquestes relacions amb Llatinoamèrica, hi insisteixo, amb unes relacions de benefici mutu, amb unes relacions d'igual a igual per la prosperitat comuna dels nostres pobles i països.

I, com sempre hem dit i seguirem dient, volem més i millor acció exterior, i una acció exterior que es regeixi per uns valors i uns principis que són els que tenen el consens de la majoria de Catalunya i en els quals la cooperació al desenvolupament té un paper majúscul. I en aquest viatge hem fet aquests eixos de més presència i més relació institucional per als interessos comuns, per a aquestes economies pròsperes, també de l'Amèrica Llatina, però també per la cooperació al desenvolupament i, sobretot –no n'he parlat massa, però també–, per la memòria històrica, que és un deure que tenim en aquest país i que podem aprendre i compartir molt amb Argentina, Xile i també Colòmbia.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política en matèria d'universitats

302-00260/13

Continuem amb el dissetè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política en matèria d'universitats; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans i, per exposar-la, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señoras, señores diputados, hoy traemos una nueva moción sobre universidades en Cataluña, y vamos a hablar básicamente de los principales problemas que, a nuestro juicio, afectan a la vida universitaria, la vida en nuestros

campus. Problemas que ayer se ventilaron también en la en la sede del Parlamento Europeo, con intervenciones de algunos miembros de la plataforma Universitarios por la Convivencia. Entre ellos... De hecho, la persona que intervino fue Maribel Fernández Alonso, una profesora valiente, una profesora que lleva muchos años dedicados a la academia, a la docencia, pero también a la defensa de la neutralidad de las universidades públicas, a la defensa, en definitiva, de la calidad democrática de nuestras instituciones y también del debate público en Cataluña. De ahí que yo quiera, desde este atril, homenajear, hacer un reconocimiento explícito a la figura de Maribel Fernández Alonso, a la de Ricardo García Manrique, a la de Jorge Calero, a la de Rafael Arenas, a la de José Javier Olivas y otros tantos profesores que, desde el ámbito académico, defienden precisamente cosas tan elementales como la defensa de los derechos fundamentales de los estudiantes y del conjunto de la comunidad universitaria.

En este sentido, la señora Fernández Alonso, ayer, en su intervención en el Parlamento Europeo, denunciaba que en Cataluña hay fundamentalmente tres problemas con relación a los derechos fundamentales de la comunidad universitaria. El primero es la presencia aplastante de simbología nacionalista en las universidades públicas. La segunda son los ataques y agresiones a los alumnos de ideología o de pensamiento constitucionalista o, en todo caso, discrepantes del pensamiento único oficial que pretende establecerse desde las más altas instancias de poder en las universidades, en connivencia evidente con los gobiernos autonómicos o sucesivos gobiernos autonómicos. Y el tercero –si cabe, el más grave de todos, pero, en todo caso, todos ellos son muy preocupantes–, los sucesivos pronunciamientos que ha habido por parte de las universidades catalanas en pro de una determinada causa política; en este caso, de la causa nacionalista.

Citaba Maribel Fernández Alonso el caso del manifiesto único de todas las universidades catalanas después, o de resultados de la sentencia del Tribunal Supremo sobre los hechos acaecidos en Cataluña en el año 17. El golpe de estado que se perpetró desde este Parlamento por los partidos nacionalistas fue juzgado con todas las garantías en el Tribunal Supremo y la sentencia no gustó entre las fuerzas nacionalistas, lo cual es comprensible. Pero lo que no es ni muchísimo menos comprensible es que el conjunto de los claustros universitarios, el conjunto de los órganos de gobierno de las universidades públicas catalanas, emitieran un manifiesto conjunto, que además le entregaron solemnemente y ante la prensa al presidente de la Generalitat, en un acto claramente orquestado desde el poder para imponer un pensamiento único oficial en las universidades públicas y en el conjunto del debate de nuestra comunidad.

Por tanto, yo creo que es importante recordar estos tres elementos que degradan profundamente la calidad de la vida universitaria en nuestra comunidad, que son esas agresiones a los estudiantes que discrepan del pensamiento único, esos pronunciamientos monolíticos y claramente alineados con las tesis del poder, y esa ocupación del espacio público por simbología nacionalista. Todos estos elementos nosotros los recogemos en nuestra moción; nos gustaría conocer la opinión de los grupos. Y creemos que todo lo que proponemos es razonable, es atendible, y en una sociedad democrática que se quiera respetuosa con el pluralismo, que se quiera respetuosa con la libertad de expresión, con la libertad de cátedra, con la libertad ideológica, con el pluralismo político y, definitivamente, también con la neutralidad ideológica, nos parece que debería ser aceptado.

A este respecto me interesa especialmente la posición del Partido de los Socialistas de Cataluña, por un debate, que es el debate que tiene que ver con la aprobación de la LOSU en el Congreso de los Diputados, en el parlamento, en la sede de la soberanía nacional, donde se ha introducido una enmienda, a propuesta de Esquerra Republicana, en la que se pretende dar cobertura a esos pronunciamientos de los órganos de gobierno de las universidades públicas, con la posibilidad de que no solo debatan y analicen –que eso sería un término casi, como decía ayer la propia Maribel Fernández Alonso, bizantino; sería un debate casi bizantino–, sino que incluso lo

que pretende Esquerra Republicana con su enmienda era que además estos posicionamientos queden blindados por la nueva ley de universidades.

El Ministerio, el ministro de Universidades, ha dicho que eso no es así, que eso no es posible. Me gustaría conocer realmente –y ya acabo, presidenta– la opinión del Partido de los Socialistas, a ver si realmente creen que esa enmienda introducida en la LOSU permite esos pronunciamientos tan poco democráticos o realmente acaba con ellos. Lo normal hubiera sido introducir una cláusula que dejara bien claro que los claustros universitarios, los órganos de gobierno de las universidades, no pueden manifestarse, no pueden posicionarse políticamente en pro de una causa política. Eso es todo por ahora.

Gracias, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat David González Chanca.

David González Chanca

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats i diputades. Bon dia, conseller, a tothom. Ciutadans ens presenta en aquest Ple una moció subsegüent a la interpellació sobre la situació de les universitats catalanes. El que el Grup Socialistes pot dir de la situació és que tenim, afortunadament, un sistema universitari i de recerca de qualitat, que malauradament ha passat per moments molt complicats per l'infrafinançament sistemàtic dels darrers governs de Catalunya. Una falta de finançament que s'ha traduït en dotze anys destinant menys recursos a les universitats, per sota del pressupost que aquestes tenien l'any 2010, que es materialitza en falta d'inversions i infraestructures, en la impossibilitat de créixer per part dels centres d'investigació i amb la falta de recursos en general per apostar per la innovació.

Tot i així, la lectura que fem des del grup socialista és relativament positiva. I és que considerem que la qualitat del sistema segurament s'ha vist malmesa, però podem continuar dient i afirmant que el sistema universitari català funciona i és un referent per a altres territoris. Esperem que els canvis introduïts en el pressupost del 2023, augmentant les partides i destinant novament un nou pla d'inversions a les infraestructures, comenci a ser una tendència que comenci a revertir.

Totes aquestes qüestions, per al grup socialista, són les importants i les més interessants quan hem d'abordar quina és la situació a les universitats catalanes, però malauradament les propostes d'aquesta moció no tracten aquests temes. Els dos temes centrals de la moció que ens presenta Ciutadans tornen a ser, primer, la neutralitat de les institucions i, després, l'ús de la llengua catalana i castellana a les universitats.

Sobre la neutralitat –ho hem dit moltes vegades i ho continuarem dient tantes com en facin falta–, nosaltres pensem que les institucions públiques d'un país i també, evidentment, els òrgans dels governs de les universitats públiques, el millor que podrien fer és ser imparcials en els debats polítics que ocupen l'agenda nacional. Les universitats són de tots i de totes, i únicament perquè volem garantir que continuïn sent de tots i de totes haurien de ser espais imparcials respecte als estudiants, als professors, professores i als treballadors i treballadores d'administració, d'investigació, de restauració, de neteja, del que sigui. Estem convençuts que a ningú li serveix absolutament de res saber si el seu rector o el seu òrgan corresponent d'universitat és més o menys independentista, si està més a favor o en contra del procés, o quin ha estat el vot a les darreres eleccions.

Ara bé, a ningú se li escapa que, evidentment, les universitats han de tenir opinió, pronunciament, amb tot el respecte que s'ha de tenir a l'autonomia universitària. Són institucions que *sienten y padecen*. Per això és normal que es puguin produir manifestos per parlar de les seves millores, de la falta d'inversions, de les propostes que els hi calen o el posicionament sobre els temes que són cabdals arreu del món o

en qualsevol part, també, del nostre país, com, per exemple, la guerra d'Ucraïna o de projectes que són punters per a Catalunya.

Respecte a la llengua, que és l'altre gran tema que ens ocupa a la moció, nosaltres pensem que no hi ha un problema amb la llengua a les universitats de la manera que ho enfoca el Grup Parlamentari de Ciutadans, com tampoc pensem que hi ha un problema tal com ho enfoquen altres grups parlamentaris. Ciutadans defensa que la universitat no es pot regir per criteris de percentatge o repartiment de les llengües a les aules universitàries, perquè diuen –ho cito literalment– que «el procés de normalització i aprenentatge de la llengua catalana ja s'ha realitzat a infantil i primària i també durant la secundària».

Efectivament, el nostre grup comparteix que es dona un procés de coneixement del català a infantil, a primària i a secundària, gràcies, precisament, a que el model que tenim és el model d'immersió lingüística a les escoles del nostre país. I d'aquesta manera a les universitats, que també són una institució de formació, doncs, és normal i adient que es treballi amb l'ús i el coneixement de totes les llengües i especialment també del català.

És gràcies a que dediquem més hores i més esforços al català el que ens permet que, a dia d'avui, a Catalunya, que té aparentment més famílies castellanoparlants, els que som castellanoparlants podem tenir un coneixement més ampli del català i és una manera també de garantir la igualtat d'oportunitats per a tothom. Es tracta d'una qüestió de justícia social i d'una obligació que les administracions corresponents han de fer, que és l'ús i el deure de tothom a conèixer el català i el castellà.

El que s'està fent per part del Grup de Ciutadans, i també per altres grups parlamentaris, és agafar l'excepció per convertir-la en norma. Les denúncies o queixes per faltes d'hores de castellà a les universitats són equiparables a la quantitat de denúncies o queixes que hi ha per dir que falten hores de català a les universitats.

De fet, el nostre grup parlamentari no veu cap emergència en aquestes dues qüestions. No veiem una emergència en que faltin més hores de castellà a les universitats, i tampoc veiem una emergència en que falti més català a les universitats. Sí que ho veiem a que falten més hores d'anglès a les universitats, que és precisament el que pot permetre la internacionalització del nostre sistema, la innovació i la generació del coneixement.

Hem presentat esmenes –i vaig acabant, vicepresidenta– que no han estat acceptades per part del Grup Parlamentari de Ciutadans. I, en consonància, votarem a favor, abstenció o en contra de les propostes que ens esperen, pensant que no són els temes que veritablement ocupen la preocupació de les universitats i continuant treballant perquè tots i totes continuem apostant per superar els reptes que el sistema universitari català tindrà d'ara en endavant.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, vicepresidenta. Buenos días, señor *conseller*, señores diputados. Vamos a votar a favor de esta moción que nos presenta el Grupo de Ciudadanos, al considerarla oportuna y adecuada. No nos han aceptado una enmienda que hemos presentado, pero, en cualquier caso, entendemos que en su conjunto es una moción, pues, muy pertinente.

Pero, ante todo, quisiera agradecer, a Universitaris per la Convivència, a Estudiants pel Canvi i a la asociación juvenil S'ha Acabat!, su intrépida valentía en la defensa de la libertad de expresión (*alguns aplaudiments*), a pesar de sufrir en primera persona la instrumentalización del separatismo de la universidad, amparado por el Departament de Recerca i Universitats, que ha tenido, además, dramáticas

consecuencias, como el linchamiento verbal y físico, inclusive. Por lo tanto, muchas gracias; reitero las gracias a estos grupos por abrirnos el camino a la recuperación de la libertad de expresión que nos han arrebatado el separatismo y sus cómplices.

Bien, a principios de enero del presente año se produjo un cambio de última hora en la tramitación de la nueva ley de universidades, de la LOSU, legitimándose así que las universidades, como instituciones públicas, pudieran o puedan posicionarse ideológicamente, como lo hicieron las universidades catalanas tras la sentencia del Uno de Octubre. La intención es evidente: el legislador modifica la ley para que pierdan su vigor las sentencias judiciales firmes que han dejado muy claro que los claustros universitarios no pueden hacer declaraciones políticas ideológicas.

La LOSU, en su inicio, originariamente no contemplaba esta situación, esta referencia, pero posteriormente se añadió, después de una transaccional entre el Partido Socialista, Esquerra Republicana y Bildu. Una vez más, vemos como el Partido Socialista estar a favor de la ideologización y de la politización partidista de la universidad.

Existe una confusión, tendenciosamente impostada por los grupos separatistas y gracias a la claudicación del Partido Socialista, sobre dos términos que son, por un lado, «autonomía universitaria» y, por otro, «libertad de expresión». Voy a intentar disipar esta nebulosa conceptual.

El derecho a la autonomía universitaria no puede contravenir el derecho de libertad de cátedra, de expresión y de investigación de las personas que configuran la comunidad universitaria. Así, la doctrina del Tribunal Constitucional sostiene que las instituciones públicas –y, en este sentido, el caso que nos toca a nosotros ahora: las universidades públicas–, a diferencia de los ciudadanos, no gozan del derecho fundamental de la libertad de expresión y deben ceñirse única y exclusivamente al principio de neutralidad política e ideológica.

Además, el claustro no es un órgano de representación político, ni mucho menos; es un órgano de representación académico. Los claustres, elegidos mediante un sistema de voto ponderado y muchos de ellos, al ser miembros natos, en función de los cargos que ostentan, que ocupan, no están legitimados para articular una voluntad política colectiva, so pena, eso sí, de vulnerar el esencial principio democrático de la representación igualitaria, en este caso, de todos los miembros de la comunidad universitaria. Las universidades públicas dejan de ser de todos si asumen postulados partidistas, posiciones partidistas. No están las universidades para decirnos si se debe abolir o prohibir las corridas de toros o no. No están para decirnos si la sentencia del *procés* fue justa o injusta. Deben fomentar, las universidades públicas, seminarios y congresos donde todas las opiniones puedan expresarse, pero el debate no se debe cerrar con una votación sobre lo que es verdad y lo que no es verdad. Si queremos que las universidades sean la sede del pensamiento crítico, hay que fomentar un ambiente neutral donde todos se sientan con plena libertad para expresar sus ideas, para el eficaz desarrollo de la actividad científica e intelectual, sin temor a condicionamientos políticos y a restricciones institucionales que lastran el talento, la motivación y la creatividad.

En conclusión, la Generalitat de Catalunya debe cesar de promover la cultura de la cancelación y el sesgo ideológico dentro del ámbito institucional universitario; de lo contrario, corremos el riesgo de ahondar en la pérdida de la calidad de la excelencia académica y de desvirtuar el objeto natural y originario de la institución universitaria, que es el pensamiento crítico para poder avanzar.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputades, diputats, públic que ens acompanya, bon dia. Bé, aquesta moció quan la vaig llegir em va vindre, una mica, doncs allò, una visió quasi del Nodo, no?, d'abans del 75. Lamentablement, qui intenta polititzar les universitats no és ni el Govern ni nosaltres quan estàvem al Govern, sinó que són els grups, com hem vist, de més cap a la dreta extrema. De fet, han fet apologia d'una intervenció ahir al Parlament Europeu d'una persona, amb tot el respecte, però que és la fundadora d'Impulso Ciudadano o promotora d'Impulso Ciudadano, que té com a *objetivo fundamental la España cohesionada* i que es dedica a fer estudis tan interessants com veure quins ajuntaments de Catalunya no mostren els símbols constitucionals. Per tant, doncs, molt interessant, però hi ha altres feines a fer amb les universitats.

Si volien parlar d'universitats, hi han molts altres temes a tractar i no per repetir, repetir i repetir aquest missatge de que hi ha persecució del castellà o que hi ha violència o que hi ha repressió... Això no és cert –no és cert. En tot cas, el que sí que hi ha és un pla engegat per l'exconsellera Geis d'enfortiment del català a les universitats. I també hi ha una cosa bàsica, que és l'autonomia universitària, que és l'essència de la governança de les universitats i que entenem les universitats que no són un simple centre de formació educativa, com podrien haver estat, per exemple, en èpoques de la Dictadura. Les universitats són centres de pensament, de reflexió, de creixement cultural, acadèmic i professional. I, per tant, tots aquests punts de la seva moció són senzillament incompatibles amb una concepció moderna de les universitats. Segurament no ho seria amb una concepció, com dèiem, pre-75 de les universitats.

De fet, a Catalunya tenim llei pròpia, com saben vostès, la Llei 1/2003, en què es reconeix aquest principi d'autonomia universitària; que està reconegut i que significa que és dipositària, la pròpia universitat, de l'interès general de l'educació superior i que assumeix la plena llibertat d'organització i de funcionament, amb capacitat d'autogovern, i compleix el seu deure de retre comptes davant la societat. Com deia abans, la universitat es concep com un espai de compromís social i participatiu i com a motor de processos de millora de la societat. Per tant, no pot estar exempta de participar en el que està passant a la societat del nostre país, que és Catalunya. La pròpia llei també diu que..., el foment del pensament crític i de la cultura i la llibertat, la solidaritat, la igualtat i el pluralisme i la transmissió dels valors cívics i socials que són propis d'una societat democràtica. També diu que s'incorpora la llengua catalana en tots els àmbits del coneixement i a la contribució del procés de normalització de l'ús científic, cultural i social del català, i que el català és la llengua pròpia de les universitats de Catalunya i, per tant, és la llengua d'ús normal de llurs activitats. Per tant, com dèiem, si volíem parlar d'universitats, podríem parlar de molts altres temes. O reconèixer, per exemple, que tenim una de les universitats més antigues d'Europa, del 1300, a Lleida, o que entre el 1533 i el 1645 hi havia universitats o estudis generals a Barcelona, Girona, Tarragona, Vic, Solsona i Tortosa, amb un model completament descentralitzat i completament antitètic amb el que va passar a partir del Decret de Nova Planta amb l'arribada de l'absolutista Felip V, que va abolir precisament les universitats de Catalunya –que sembla que ho vulguin fer amb aquesta pressió que estan fent.

Si volien parlar d'universitats, podríem parlar del dèficit fiscal, que fa que tinguem un dèficit d'inversió a les universitats acumulat de 3.500 milions d'euros; podríem parlar també del dèficit endèmic i anual que no permet arribar al cinc per cent dels recursos de la Generalitat al Departament de Recerca, o arribar al 2,12 per cent del PIB destinat a R+D+I com pretendríem nosaltres.

Podríem parlar de la LOSU, que ahir es va publicar, el dia 23. I podríem parlar de la vaga que ahir van fer també molts professors universitaris de Catalunya en contra d'aquesta LOSU. O podríem parlar també que la LOSU atribueix a les comunitats autònomes la seva aplicació i que això comporta per al Govern de Catalunya més 67 milions d'euros necessaris, però, en canvi, que no arriben amb el sistema de finançament.

Podríem parlar que tenim les dues millors universitats de l'Estat posicionades entre les cinc-cents millors en el rànquing de Xangai. O podríem parlar de l'incompliment de la sentència del Tribunal Constitucional del 2001, que no ha fet efectiva que la Generalitat de Catalunya pugui gestionar directament les beques universitàries. Això suposa un greuge més de 44 milions d'euros anuals i que, per tant, amb un disset per cent dels estudiants universitaris, només arriba el deu per cent de l'import de beques de l'Estat; un greuge fiscal, un greuge per part de l'Estat més.

Podríem parlar fins i tot del que explicava l'exconsellera Geis a la Universitat Catalana d'Estiu aquest estiu passat: l'increment de l'extrema dreta a les universitats catalanes. Això sí que ens preocupa.

O podríem haver parlat també de l'acte del 30 de gener passat, en què es va recordar que el 26 de gener del 39 van entrar les tropes colpistes a la Universitat de Barcelona, incomplint l'autonomia universitària, reprimint i represaliant un munt de professors i alumnes, alguns dels quals van haver d'exiliar-se, com per exemple Serra Húnter. Podríem parlar també de la resistència que van fer les universitats en l'etapa franquista.

I podríem parlar de dignificar les universitats de Catalunya amb totes aquestes mesures de major inversió, major dotació i del seu reconeixement a la tasca que fan, més enllà de l'educació, en la societat de Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Nogay Ndiaye i Mir.

Nogay Ndiaye i Mir

Gràcies, vicepresidenta. Bé, avui tenim aquí una moció que presenta Ciutadans, que, segons el títol, parla sobre universitats, però, precisament, d'universitats no aborda cap dels temes rellevants. És a dir, vostè té la moció plena d'acusacions ideològiques d'altres partits i moviments i de la poca llibertat de les universitats, però no parla en absolut de cap de les problemàtiques que té el nostre sistema universitari.

De fet, si alguna cosa és aquesta moció és un posicionament ideològic en el que es basen totes les peticions i totes les propostes que vostès posen sobre la taula, que suposo que han acceptat, no?, que aquesta efervescència del seu partit ja està acabant l'escuma i potser creuen que, tornant als inicis, allò que els hi va donar aquesta pujada, aquest impuls, els ajudarà a recuperar-se ara que han perdut tota embranzida.

Però, precisament, els qui estan polititzant aquest debat, no només a les universitats, sinó a tot el sistema educatiu i en tots els àmbits, són vostès, perquè utilitzen cada proposta que presenten en seu parlamentària per posar la qüestió del català i crear conflicte, no?, en tots els espais.

Com bé deia, no parla d'universitats. En cap dels seus punts aborda la situació precària del personal universitari. No parla ni fa cap referència a, precisament, la vaga que hi va haver ahir de personal docent investigador, de falsos associats, que, com vam veure fa unes setmanes en un recent estudi, demostren que tres universitats catalanes, bé, quatre, de Països Catalans recullen la major precarietat de tot l'Estat espanyol. Això vol dir que només entre el vint i el trenta per cent del professorat té un contracte estable, un contracte fix, i sap que continuarà l'any següent. Això vol dir que tenim milers de persones al nostre sistema universitari que estan guanyant menys de mil euros per fer tasca docent i investigació. I d'això no se'n diu absolutament res a la seva moció. Tampoc es diu res de l'infrafinançament de les universitats, de la manca de recursos, de la situació de l'alumnat.

Ara bé, acusacions cap als diferents col·lectius... De fet, m'aturaré en un dels seus punts, perquè el trobo especialment agressiu. No sé si «agressiu» seria la paraula, però, si més no, de falta de respecte, perquè... Llegiré el paràgraf perquè tothom sigui

conscient del que diu, eh? Diu: «Condemnar les pràctiques i agressions parafeixistes de sindicats d'estudiants, com per exemple el SEPC, que pretenen coartar l'exercici de l'intercanvi d'idees d'estudiants, com ha succeït en múltiples ocasions en atacs contra l'associació d'estudiants S'ha Acabat!»

I aquí no queda en absolut palès el seu biaix ideològic, eh?, perquè l'associació S'ha Acabat! és, precisament..., l'entitat d'estudiants S'ha Acabat! és un ens neutre sense cap tipus de, diguéssim, desviament cap a una banda o cap a una altra.

Per cert, si haguéssim de titllar d'alguna cosa el SEPC..., de sindicat d'estudiants organitzat, que precisament defensem perquè és qui ha aconseguit i qui ha batallat la minoració dels preus de les matrícules. Per tant, demostra que la lluita estudiantil aconsegueix resultats, perquè tenim unes matrícules universitàries que fan més accessible l'accés a tots els estudiants del nostre sistema universitari.

A més, si haguéssim de ficar una etiqueta a aquest col·lectiu, no seria «parafeixistes», a no ser que fos un nom compost i que fos «para feixistes», en el sentit d'atura feixistes, més aviat serien antifeixistes i no *parafascistas*. (*Alguns aplaudiments.*)

I, a més, un sindicat que ha denunciat –un aspecte que tampoc no ha mencionat en la seva moció– i denuncia l'assetjament i les agressions sexuals a la universitat, com s'han fet públiques en els darrers dies, agressions i assetjaments sexuals i d'abús de poder a les nostres universitats catalanes. I aquesta moció, que suposadament parla d'universitats, no en diu absolutament res.

Doncs aquest sindicat d'estudiants organitzat, precisament, és qui lluita per garantir aquests drets de tots i totes les estudiants que formen part del nostre sistema educatiu.

I, a més, vostès parlen i confronten constantment el tema de la llengua, i li recordem que el sistema universitari català –sistema universitari català– vol dir que les universitats estan a Catalunya, on el català és una de les llengües oficials i, per tant, la llengua que s'ha de potenciar perquè s'ha demostrat que va en recessió, i en situacions de bilingüisme i de diglòssia, on hi ha una llengua que està per sobre de l'altra o amb més presència i més consideració, s'ha de reforçar la que està en situació de vulnerabilitat.

I ho repetim: tot el suport a les nostres companyes del SEPC que lluiten cada dia pels drets...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputada, se li ha acabat el temps.

Nogay Ndiaye i Mir

...dels i les estudiants, i per tot el personal universitari –i acabo, presidenta– que ahir es va manifestar pels drets de les treballadores, la precarietat laboral de les treballadores i en contra de la LOSU.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Lucas Ferro Solé.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies. Crec que estem a un parell de mocions d'arribar al punt on un ha de dir que segurament al Valle de los Caídos hi ha més neutralitat política i ideològica que a les universitats catalanes, perquè als seus claustres allà no tenen la decència d'emetre opinions polítiques des de fa anys.

Jo, quan veig una moció de Ciutadans sobre universitats, tinc, una mica, la sensació d'estar vivint un *déjà-vu*. Aquesta moció ja l'hem debatut cinquanta vegades en les anteriors dos legislatures que jo ha estat aquí. Em sento una mica com Bill Murray en *Atrapado en el tiempo*, tot el dia discutint en un bucle temporal, que, al-

menys, bé, ens permet reflexionar a tots en com va passant la vida entre les mocions de Ciutadans d'universitat, no?

M'agradaria fer dos reflexions, i després contaré una petita anècdota. La primera és la imposició de la neutralitat. La imposició de la neutralitat no pot ser el mateix que afirmar que les universitats són de tots. Les universitats són de tots, no només perquè són de lliure accés, sinó perquè els seus òrgans rectorals els elegeix el conjunt de la comunitat educativa. Si al conjunt de la comunitat educativa se li treu la capacitat de posicionar-se sobre aquells elements que formen part del conflicte de la societat on viuen i on viuen el conjunt de les universitats, llavors les universitats no són de tots. Són de qui imposa de què es pot parlar i de què no es pot parlar.

Ho dic perquè, també, el segon punt diu: «Reitera que no es propio del ámbito de las universidades realizar pronunciamientos políticos, especialmente en asuntos que dividen a la sociedad y a la propia comunidad educativa.» Clar, però qui defineix aquest «especialmente»? I qui defineix què és polític i què no és polític en el pronunciament d'una universitat?

Perquè segurament, inclús per a vostè, hi ha coses que no són polítiques. Que la facultat de Biologia de no sé quina universitat es pronunciï sobre la necessitat d'actuar contra el canvi climàtic, segurament, per a vostè, això no és polític, però per a altres grups d'aquesta cambra sí que ho és.

I aquest «especialment». Aquest «especialment» és que hi ha temes sobre els quals les universitats es poden pronunciar amb relativa tolerància –contra la guerra, contra el canvi climàtic, per la pau al món, etcètera–, i hi ha temes que no. I qui és qui decideix els temes sobre els que *especialment* no s'ha de pronunciar la universitat pública? Perquè això ho ha de definir algú, i crec que no ho defineixen.

I després sobre l'objectivitat de les institucions, especialment en l'àmbit universitari. Aquest és un debat que aquí no té gaire volada, però que hi ha estats a Estats Units on sobre això es debat molt. Què vol dir que les universitats hagin d'ensenyar segons un criteri d'objectivitat? Vol dir que hem de posar al mateix nivell el creacionisme que el darwinisme a les universitats que estudien evolució? Vol dir que no podem parlar del canvi climàtic perquè, com diuen alguns en aquesta cambra, hi ha un científic que diu que no existeix? Vol dir, evidentment, que d'estudis de gènere i d'igualtat a la universitat millor no fer-ne i millor no fer ni classes sobre la matèria?

Jo crec que les universitats no són neutrals i no són objectives, perquè són institucions democràtiques que pertanyen al seu temps històric i que, per tant, es mouen en els mateixos conflictes en els que es mou aquest Parlament i la resta d'espais públics i socials d'aquest país. I que és bona notícia que no ho siguin. I que és bona notícia que no ho hagin sigut en moments on fer pronunciaments polítics era molt més arriscat i t'hi jugaves més en el passat recent de la nostra història.

Però només per fer una petita anècdota: li he preguntat al ChatGP3 –és que aquests dies l'he estat trastejant–..., hi he posat el text de la seva moció i m'ha dit: «Si la universidad es supuestamente un lugar para aprender y para expandir nuestra mente, ¿no deberíamos permitir que las ideas políticas también se expresen? Después de todo, si no podemos discutir de temas controvertidos en los órganos de la universidad, ¿dónde vamos a discutirlo?, ¿en la cena de Acción de Gracias con nuestra familia política?»

Obrim tots els espais, que no sigui només discutir amb la família política al sopar de Nadal, per poder discutir de tot allò que ens passa com a país i com a societat. Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bien, nosotros..., avanzo que vamos a votar a favor de la totalidad de esta moción, que pide esencialmente, pues, esa neutralidad en las

universidades catalanas. Me sumo a ese reconocimiento que hacía el diputado Nacho Martín Blanco a profesores como, por ejemplo, Jorge Calero, Rafa Arenas, Isabel Fernández Alonso, Chantal Moll y tantísimos otros –no me quiero dejar a nadie–, pues, que cada día tienen que dar la cara y tienen que hacer aquello que no están haciendo las instituciones, que es proteger precisamente la neutralidad de las universidades catalanas, como decía.

Ayer mismo en la Comisión de Peticiones del Parlamento Europeo, se hizo llegar esta queja también por parte de Universitaris per la Convivència. La propia Isabel Fernández Alonso era la que, pues, defendía ante la Comisión de Peticiones esta solicitud, y yo creo que situaba el problema, pues, de una manera muy concreta.

Y se ha dicho también al inicio y en la exposición de esta moción por parte del Grupo de Ciudadanos: se está produciendo, dentro de las universidades catalanas, una ocupación del espacio público con simbología nacionalista. Se producen también agresiones, cada vez que entidades, como por ejemplo S'ha Acabat!, intenta montar una carpa informativa; no hay manera –no hay manera.

Decía el diputado de Junts, el diputado Jordi Munell, que «no és cert que hi hagi violència, que no és cert que hi hagi agressions». No sé, ponga usted la tele, por ejemplo, las noticias, cuando por su universidad, universitarios, insisto, como los miembros de S'ha Acabat! intentan poner una carpa, simplemente una carpa informativa, como se ponen tantísimas otras. Bueno, pues, sí, aparecen miembros de sindicatos, como por ejemplo el SEPC, con acciones totalmente vandálicas, con actitudes totalmente..., matonismo puro y duro, donde se han tenido que retirar esas carpas, donde hemos visto agresiones, empujones, insultos, cánticos que son absolutamente despreciables, como «pimpampum, que no quede ni uno».

Esto lo hemos visto en las universidades catalanas, lamentablemente. Si usted, señor Munell, no lo ha visto, esté un poquito más al día de la actualidad porque me parece que está usted en otras historias. Desgraciadamente, no hace falta que nos inventemos nada –desgraciadamente–; ojalá, pero no es así. No hay que inventarse nada, porque lo que estamos viviendo en las universidades catalanas es muy grave, y lo más grave aún es que se hace con la connivencia del Govern de la Generalitat y del Gobierno de España, que mira para otro lado, como si aquí no estuviera pasando absolutamente nada.

Esto no es una cosa que digamos nosotros; esto no es una cosa que esté denunciando S'ha Acabat!; esto no es una cosa que estén denunciando, por ejemplo, organizaciones como Universitaris per la Convivència, sino que hay incluso resoluciones judiciales en este sentido que están reconociendo la falta de neutralidad en algunas de las universidades catalanas. Ha habido incluso amparo por parte del Defensor del Pueblo, que ha recordado también a los rectores de estas universidades que tienen que respetar el principio de neutralidad institucional y, por tanto, me dirán ustedes si el Defensor del Pueblo se está posicionado en esta cuestión, si hay resoluciones judiciales que están hablando también de esta cuestión, a raíz de varios comunicados que se han hecho por algunas universidades, pues, bueno, comprenderán ustedes que la realidad es bien distinta a la que ustedes nos han querido contar hoy aquí. Por tanto, sí, hay que respetar el principio de neutralidad.

Decía el diputado Lucas Ferro que en las universidades se tiene que poder hablar de todo, y, evidentemente, nos parece que sí. Pero es que ustedes solamente quieren que se hable de una cosa, de una ideología, de una parte de la sociedad catalana, y la otra, como si no existiera, o, peor aún, lo que quieren hacer es que no exista. Y por eso vemos esas acciones, insisto, vandálicas cada vez que, pues, organizaciones que, sí, que son constitucionalistas, y así lo ponen en sus propios estatutos, pues, quieren explicar también su posicionamiento, sus ideas y su visión de la vida. Pero ustedes no les dejan, con estas actitudes, insisto, vandálicas.

Por otro lado, también, con todo el tema del castellano, etcétera, de poder elegir, nosotros estamos totalmente de acuerdo. Nos parece que la sociedad catalana es to-

talmente bilingüe y, por tanto, pues, la universidad también debería ser un reflejo de esto. Y la verdad es que nos parece increíble ese «plan de fortalecimiento» –lo pongo entre comillas– del catalán, porque, pues bueno, el nombre es falaz: lo que es es un intento de arrinconar el español; donde incluso recordemos que uno de los ejes de este plan de fomento del catalán es instalar buzones para que se produzcan denuncias por parte de los estudiantes a los profesores que impartan las clases en español. Si esto alguien lo ve normal, pues, que venga y me lo diga.

Y, por último, el punto que a la diputada de la CUP le parecía tan grave, el punto número 9, el de condenar las prácticas y las agresiones que se producen por parte de algunos sindicatos. Yo le lanzo desde aquí una pregunta: ¿usted aplaude las agresiones que hemos visto en las universidades catalanas? ¿A usted le parece bien que la violencia sea un medio para imponer las ideas? No sé, porque parecía que sí, con su explicación.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del diputat no adscrit, per trenta segons té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, vicepresidenta. Es una vergüenza que los órganos rectores de las universidades de Cataluña estén al servicio del poder político y se dejen utilizar como simples correas de transmisión de intereses partidistas. Es lamentable que en la práctica no haya libertad de expresión en muchas universidades, ni objetividad ni neutralidad política. Es muy triste que precisamente en la universidad se persiga el pensamiento crítico cuando este no coincide con las opiniones del poder político de turno. Y también es infumable que se señale a aquellos que usan el castellano de manera habitual, lengua mayoritaria en Cataluña y que cuenta con total apoyo constitucional y estatutario.

Como dice el diputado Nacho Martín Blanco, la moción es totalmente atendible y no le falta ni le sobra ni una coma. Votaré a favor.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Carles Castillo Rosique.

Carles Castillo Rosique

Bon dia a tothom. Mirin, per molta suavitat i educació tàctiques del ponent, la moció que debatem ara no té cap altre objectiu que demonitzar la universitat catalana. La universitat té molts reptes damunt la taula, fins i tot té problemes d'asimetries de poder que donen espais a abusadors. Hi ha un repte important de desburocratitzar la investigació o d'acabar amb la precarietat. I si hi ha un problema amb la llengua –i ho dic jo, que tinc de llengua materna el castellà– és a l'hora de garantir els drets lingüístics dels catalanoparlants. I per això hem aprovat el pla d'enfortiment de la llengua catalana, que estableix que la llengua d'impartició s'escull en origen, quan l'alumne es matricula. Diguin-me quin és el problema. Quin és el problema? No deixa de ser curiós que els suposats bilingües, allà on el català és minoritari, mai no reclamin que es fomenti el seu ús, perquè, en el fons, el seu bilingüisme és només un recurs retòric per defensar un monolingüisme excloent i per, simplement, atacar el català, i no puc entendre el perquè.

A vostès no els importen els reptes i els problemes de la universitat catalana, sinó només seguir excitant la seva parròquia amb les dèries per les que van néixer com a partit. I des d'aquest grup parlamentari i des del Govern treballem per afrontar aquests reptes, i ho fem amb l'impuls i l'aprovació de la llei de la ciència, ho fem amb uns pressupostos que destinen més de 1.000 milions d'euros en matèria

d'universitats, i sí, ho fem també entrant a negociar la LOSU, per garantir l'autonomia universitària, la pluralitat i la llibertat d'expressió de la universitat. I això, en el fons, és el que els cou, perquè el seu liberalisme té poc recorregut. El seu compromís amb la llibertat d'expressió acaba quan es qüestiona el seu nacionalisme tronat i monolític.

Els claustres són els òrgans màxims de representació de la comunitat universitària i, com a tals, han de controlar-ne el dia a dia, però també han de poder expressar les inquietuds i les preocupacions de dita comunitat, perquè la representen, a tot-hom. Estudiantat, professorat, personal administratiu són escollits democràticament i estan subjectes a procediments que garanteixen la transparència i el rendiment de comptes. De fet, a totes les universitats catalanes es preveu el debat intern i la realització de votacions també democràtiques, que –hi coincidirem– llavors reflecteixen les diferents postures i opinions de la totalitat de membres de la comunitat universitària. D'aquesta forma es garanteix que el posicionament de la universitat és representatiu, legítim i no exclou cap membre de la comunitat universitària, i per això han de poder expressar-se amb llibertat.

La seva doctrina de la neutralitat institucional no és una defensa del pluralisme i la llibertat, sinó una mordassa per silenciar aquelles opinions que els molesten. Neutralitat, senyors de Ciutadans, no significa romandre callat, passiu o indiferent davant del que ocorre a la societat. La seva neutralitat política no és més que un pretext per a la inacció o l'acceptació passiva d'injustícies. La neutralitat a la que vostès es refereixen no és possible, i ni tan sols és desitjable, en un món polític i socialment complex com és el nostre.

I, sense anar més lluny, senyor Martín Blanco, el filòsof espanyol que tant li agrada, Miguel de Unamuno, a la seva obra *En torno al casticismo*, argumentava, entre altres moltes coses, que el compromís amb els valors i la justícia és una part essencial de la universitat, de la identitat i la responsabilitat de la universitat. Les universitats catalanes prenen posició en temes que consideren importants per a la societat catalana, estan seguint aquest compromís amb els valors de justícia. I, a més, l'exemple personal de Miguel de Unamuno, que, malgrat ser més aviat de dretes, va denunciar les atrocitats del règim franquista durant la Guerra Civil i també es va enfrontar –per cert, un 12 d'octubre– directament i públicament amb el general Millán-Astray, per cert, amb conseqüències funestes per al professor. I és un exemple, llavors, de com la defensa dels valors democràtics és inherent a la tasca acadèmica i no es pot destriar d'aquesta.

Vostès s'han passat anys demonitzant com a totalitàries propostes perfectament democràtiques i que amplien drets, però quan l'extrema dreta irromp a les institucions són els seus principals valedors. Vostè ha carregat les tintes contra els sindicats i moviments estudiantils que no són de la seva mateixa corda, però quan la presidenta de S'ha Acabat! viatja amb diputats de l'extrema dreta a fer-se fotos a aquell monument del feixisme que és el Valle de los Caídos, vostès no obren la boca. I és que serà el seu únic llegat: haver abonat el terreny on creix la llavor de la dreta, fer del conflicte el *leitmotiv* de la seva acció política. N'hi ha que ho fan de forma absolutament descarnada i qui ho mira d'embellir amb pedanteria. Però en el fons acaben vostès al mateix lloc, al costat de l'extrema dreta, en la seva exaltació dels valors més retrògrads del franquisme. Com a mínim són vostès uns pusil·lanimes.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señor Castillo, me habían llamado muchas cosas en este atril y en este debate público, pero pusilánime nunca, la verdad. Y que me lo diga usted,

precisamente, un hombre que dice ser castellanohablante y que defiende la exclusión del castellano de las aulas catalanas me parece cuando menos curioso y bastante indicativo de su pusilanimidad, exactamente igual que la idea de que usted haya militado en un partido como el Partido Socialista, que a pesar de ciertas inconsistencias y veleidades es un partido al menos nominalmente constitucionalista, cuando usted a los dos días pasó a un partido ultraindependentista y ultranacionalista como Esquerra Republicana. Así que de pusilanimidad podemos hablar. Yo creo que es usted, quién debería poder hablar menos de ello.

Les quería decir una cosa sobre las intervenciones que ha habido hasta ahora. Decía Karl Kraus... Yo no soy especialmente crítico con el psicoanálisis, me da igual. Está claro que la manera como el nacionalismo concibe Cataluña es digna de estudio psicoanalítico y de otros tipos de estudios. Pero es verdad que decía Karl Kraus que el psicoanálisis es la enfermedad que se reivindica a sí misma como una cura. Parece ser que tenía algún problema con algún amigo psicoanalista y, por tanto, esa crítica es casi una cosa personal, pero estoy muy de acuerdo y les encaja a ustedes mucho. El nacionalismo es una enfermedad que se reivindica a sí misma como una cura. Y se lo digo por lo que hemos hablado del Sindicato de Estudiantes de los llamados Países Catalanes.

Miren, quien sufre agresiones del sindicato, del llamado Sindicato de Estudiantes de Países Catalanes, son los miembros de S'ha Acabat! Quien sufre agresiones..., yo he visto un profesor universitario, Rafa Arenas, arrastrado por miembros del Sindicato de Estudiantes de los Países Catalanes, los llamados Países Catalanes. He visto cómo se destrozaban literalmente carpas de S'ha Acabat! por parte del Sindicato de Estudiantes de Países Catalanes. Llamen a boicots constantes a todos sus actos, les echan de las universidades y resulta que los fascistas son los agredidos. Oigan, en Cataluña se ha producido un fenómeno realmente preocupante que es una horrible inversión moral que les lleva a ustedes a presentarse como la cura del mal que ustedes mismos han creado en Cataluña. Eso es exactamente lo que es el nacionalismo.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria de cossos i forces de seguretat

302-00261/13

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria de cossos i forces de seguretat; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. També té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bé, portem una moció sobre cossos i forces de seguretat, sobre la seguretat a Catalunya. Ahir li vaig fer una pregunta al conseller d'Interior precisament sobre la seguretat a la ciutat de Barcelona, que és un dels grans problemes o el principal problema que més preocupa als ciutadans de Barcelona. I el conseller, que un dia abans s'havia erigit en el màxim responsable de tot el que té a veure amb la seguretat a la nostra ciutat i al conjunt de la nostra comunitat, jo crec que el que va fer, bàsicament, és llençar pilotes fora i no assumir la responsabilitat del Govern en la matèria de què es tracta.

En tot cas, és evident que la seguretat és un dels principals eixos de qualsevol estat de benestar. Sense seguretat no hi ha llibertat, i nosaltres, lògicament, que aspirem a una societat lliure, que aspirem a una societat oberta, una societat en la qual cadascú pugui gaudir de les seves propietats, de la seva pròpia integritat física, amb llibertat,

el mínim què podem esperar de les nostres institucions, del nostre Estat –i la Generalitat és Estat a Catalunya–, és la protecció d'aquesta seguretat; la protecció, en definitiva, de la nostra pròpia indemnitat física. Per tant, crec que és important reivindicar el respecte i l'empata institucional dels cossos i forces de seguretat de l'Estat.

En aquest cas parlem dels Mossos d'Esquadra, però també de la Policia Nacional i de la Guàrdia Civil. Cossos, tots ells..., els Mossos d'Esquadra, han estat titllats per alguns representants de partits nacionalistes, inclosos els que es diuen antisistema, com a «sipais». Han estat definits en ocasions com a invasors, com a membres de les forces d'ocupació. Jo crec que això demostra el tarannà poc democràtic d'algunes manifestacions d'alguns grups parlamentaris d'aquesta cambra. I em preocupa enormement, perquè al final, quan tu afebleixes el prestigi, l'autoritat, el reconeixement social dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, el que estàs fent, en definitiva, és afeblir les defenses d'una societat envers el mal o envers, diguem-ne, la violència i la força il·legítima. Perquè, lògicament, qualsevol estat democràtic es preu de ser-ho, el que fa és atribuir a les forces de seguretat de l'Estat aquest ús de la força legítim.

Per tant, nosaltres el que reivindicuem és la defensa dels nostres cossos i forces de seguretat. Aquí, en aquest Parlament, hem vist manta vegades mocions contra la presència de la Prefectura Superior de Policia Nacional a la Via Laietana, i nosaltres volem reivindicar el paper de la Policia Nacional durant els dies del cop d'estat de l'any 17. Van ser precisament aquells que van..., els únics que van intentar preservar l'ordenament democràtic constitucional del nostre país, davant de l'escassa capacitat que van tenir els Mossos d'Esquadra per fer la seva feina, precisament, per les ordres, per les directives polítiques que en aquell moment els responsables polítics de la seguretat a Catalunya van donar al cos que es diu integral de Policia de Catalunya, que són els Mossos d'Esquadra. Per tant, deixant ben clar qui són els responsables d'aquella acció tènue dels Mossos d'Esquadra, que van ser precisament els responsables polítics, doncs, creiem que és imprescindible reivindicar també el Cos de Mossos d'Esquadra.

En aquest sentit, ens sembla fonamental continuar reconeixent la professionalitat dels nostres servidors públics, continuar reconeixent i exigint al Govern d'Espanya que prengui les mesures necessàries per garantir la indemnitat i per garantir la qualitat, el benestar dels agents de la Policia Nacional i de la Guàrdia Civil que prestin servei a la nostra comunitat. Això hauria de partir, lògicament, de la mateixa Generalitat, del Govern de la Generalitat, que hauria de ser el primer interessat a la comoditat dels agents dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, però, en tot cas, mentre no parteixi del Govern de la Generalitat, com a mínim volem fer una crida al Govern d'Espanya perquè assumeixi les seves responsabilitats en aquesta matèria.

Hem de respectar, lògicament, les competències dels cossos de Policia Nacional i de la Guàrdia Civil a Catalunya, especialment la del Seprona, el Grup d'Activitats Subaquàtiques de la Guàrdia Civil, el Servei Marítim de la Guàrdia Civil i les competències exclusives en matèria de precursors d'explosius. Creiem que hi ha, per desgràcia, a la nostra comunitat, un clima d'opinió, un clima ideològic creat a l'escalf d'uns successius governs de la Generalitat profundament hispanòfobs i profundament contraris a qualsevol criteri d'ordre, a qualsevol criteri d'una societat oberta, liberal, ordenada i amb un mínim de respecte per les forces de seguretat. Creiem que és imprescindible subvertir aquest clima ideològic, aquest lluitar contra aquest clima d'opinió que han creat interessadament i que perjudica, principalment, a la societat i, sobretot, als més desfavorits de la societat, que són precisament aquells que necessiten més que es garanteixi la seva seguretat als carrers i, en definitiva, a les nostres ciutats.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Ramon Espadaler Parcerisas.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. Senyores i senyors diputats, aquesta és una moció molt dispersa, que toca temes des de la comissaria de la Via Laietana fins a les pràctiques intolerables, doncs, durant el franquisme, de la policia, fins al Cos Nacional de Policia, les competències del Cos de Mossos d'Esquadra. Per entendre una mica el sentit del que votarem –donarem recolzament a alguns punts, però a d'altres, clarament, no n'hi donarem, des del convenciment–, m'agradaria centrar una mica com mirem nosaltres la cosa policial.

Nosaltres entenem que el Cos de Mossos d'Esquadra és la policia de referència, és la policia integral. Així ho deia l'Estatut del 79, així ho diu l'Estatut del 2006, així està reconegut en legislació, per tant, bàsica de l'Estat, la qual cosa no priva que hi hagin altres cossos de l'Estat –Guàrdia Civil i Policia Nacional– que tinguin algunes competències, algunes d'elles en exclusiva, per entendre'ns –cas del control de les armes o dels explosius, parlo de la Guàrdia Civil; el cas d'estrangeria, del Cos de Policia Nacional–..., no priva que aquestes actuïn aquí. Per tant, la nostra mirada sobre el conjunt de la cosa policial és el del respecte competencial.

I una altra qüestió, que aquesta potser ja és de més contingut polític, que és, en definitiva, la voluntat, la predisposició i la col·laboració entre cossos policials. Per això, una esmena que hem fet molt clara, que ha estat, em sembla, acceptada, és..., escolti, una cosa que valorem molt positivament és l'ingrés dels Mossos d'Esquadra al CITCO, el Centre d'Intelligència contra el Crim Organitzat. I és bo que sigui així. I aquest és un exemple de col·laboració. Però hi ha punts de la moció en els que no donarem suport. No donarem suport a un reguitzell de qüestions –jo l'hi deia al conseller quan l'interpellaven–, jo crec que hi ha una part que hauria d'anar més al Mar-laska que no pas al conseller d'Interior. Tot això que diu, el que ha de fer el Govern central respecte a la Policia Nacional i el Cos de la Guàrdia Civil, doncs, en qualsevol cas, ho facin al Congrés dels Diputats, perquè no és objecte d'aquesta cambra. Per tant, nosaltres aquí ens abstindrem, no hi donarem suport.

Però sí que hi ha un punt..., perquè tota la moció –vostè és molt prudent quan parla, una mica menys quan escriu, però el seu grup polític encara molt menys– destil·la un punt de malfiança cap al Cos de Mossos d'Esquadra que nosaltres no podem compartir. I, per tant, sí que em voldria centrar en un punt que no ens sembla gens menor, que és el primer punt de la moció, perquè no compartim que en l'operació Copèrnic això hagués estat una meravella i, davant la inacció, que em sembla que a més a més diu «davant la inacció dels Mossos d'Esquadra»... I no ho diré en paraules meves, no ho diria ni tant sols en paraules del meu grup parlamentari, ho diré en paraules de la sentència de l'Audiència Nacional que va jutjar el major Traperó i la intendent Laplana. Hi han paràgrafs que vostès s'haurien de llegir i rellegir, i si els llegissin i rellegissin no podrien escriure segons quines coses en aquesta moció.

N'hi llegeixo tres, de paràgrafs, i els llegiré en castellà perquè està redactada en castellà, aquesta sentència: «En aquel contexto –parlem de l'U d'Octubre– de intenso conflicto político y social, el énfasis en los principios de actuación policial no debe interpretarse necesariamente como una excusa, porque era una apuesta estratégica», i fa tota una digressió. Escolti, aquí hi ha un model policial que opta per la mediació, hi ha un model policial que és diferent del Cos Nacional, que és diferent de la Guàrdia Civil, però, en qualsevol cas, això no és una improvisació, és un model.

I una mica més endavant, aquesta mateixa sentència diu: «El día 1 de octubre de 2017 se pusieron en práctica formas policiales de actuar que obedecen a criterios diferentes» –això que els hi deia del model– «que pueden analizarse y cuestionarse, pero la preparación, planificación y ejecución de la actuación de los Mossos de Esquadra no puede calificarse como de colaboración ni siquiera por omisión con quienes desobedecían las resoluciones judiciales y pretendían que no se cumplirían.» I encara un darrer paràgraf no menys important: «La prudencia» –i vostè és un home prudent– «ante una situación tan extraordinaria, aunque posibilitara la ce-

lebración del referéndum ilegal y favoreciera a la estrategia independentista, no puede ser considerada como una cooperación a la sedición.» I podria seguir amb el paràgraf.

Per tant, nosaltres, perquè confiem en la nostra policia integral, en el Cos de Mossos d'Esquadra, perquè fem nostres les sentències, respectem aquelles que ens agraden més i aquelles que ens agraden menys, però, en qualsevol cas, sí que volem deixar molt assentat que no hi va haver desídia, que no hi va haver deixadesa per part del Cos de Mossos d'Esquadra i, per tant, en aquest punt, nosaltres hi votarem en contra.

La resta de punts? Ens abstindrem en tots aquells que fan referència..., de fet, són peticions, per entendre'ns, al ministre Marlaska i al Ministeri de l'Interior. I evidentment, votarem que no, doncs, a tota aquesta història de les passarelles cap aquí i cap allà entre els cossos policials. Hi ha mossos d'Esquadra que estan en aquests moments en policies locals comandant-les, i això és positiu. Hi ha gent que venia d'altres cossos policials, Guàrdia Civil o el Cos Nacional de Policia, que han entrat als Mossos, i deu haver-hi algun mosso que potser, no ho conec, però algun n'hi deu haver, que ha fet el pas cap a altres policies. Doncs que ho facin amb tota llibertat, però no cal fer passarelles, curiosament, des de la seva perspectiva, només unidireccionals perquè marxin.

Si tan malament estiguessin els Mossos, malgrat que són molt crítics amb moltes de les decisions del conseller d'Interior, li asseguro que no els caldrien passarelles per marxar. Això no cal, no toca. I, per tant, hi votarem en contra.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, presidenta. Señores diputados, en primer lugar, desde VOX queremos expresar nuestro apoyo incondicional a la Policía Nacional y a la Guardia Civil en Cataluña. Queremos reconocer la inestimable labor que prestan esos agentes en toda España y también en el territorio de nuestra región. Y ¿cómo no?, condenamos el acoso y los continuos ataques que han sufrido y sufren en Cataluña por parte del separatismo. Porque el separatismo ha fomentado desde la calle y desde las instituciones el acoso y el odio a la Policía Nacional y a la Guardia Civil.

Esquerra, en concreto, ha fomentado el odio a la Guardia Civil y a la Policía Nacional. Y ahí están las palabras de la diputada de Esquerra en el Congreso, la señora Montserrat Bassa, el partido del conseller de Interior, que dijo, refiriéndose a la Policía Nacional y la Guardia Civil: «Les tenemosasco y aversión. Les deseamos que se vayan y no vuelvan más. ¡Fuera las fuerzas de ocupación!» Pues, miren, frente a su odio, frente a sus insultos –sí, sí, ya veo que dicen que sí–, nosotros a la Guardia Civil les tenemos admiración, respeto y afecto.

Y, miren, por eso hemos pedido más efectivos, más medios materiales para la Policía Nacional y la Guardia Civil en Cataluña. Hemos pedido que se respeten sus competencias. Hemos pedido que se declare Cataluña como región de especial singularidad. Y hemos pedido que se garantice la permanencia de la Jefatura Superior de Policía en la Vía Laietana por respeto al cuerpo y por motivos operativos.

Los insultos de Esquerra a las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado y las palabras del *conseller* pronunciadas en el Pleno anterior, manifestando que él trabaja para que en Cataluña los Mossos sean la única policía de Cataluña, a nosotros nos parece que le incapacitan para dirigir un cuerpo policial y lo que ponen de manifiesto es que es más necesario que nunca que las competencias de seguridad se reviertan de nuevo al Estado y que todos los cuerpos policiales se integren bajo el mando único del Ministerio del Interior, también los Mossos d'Esquadra.

Porque la política del *conseller* Elena, la política de Esquerra en materia de cuerpos policiales responde a dos parámetros de absoluta deslealtad institucional. Por una parte, insultos y acoso a la Policía Nacional y a la Guardia Civil, y, por otra, politización e instrumentalización de los Mossos d'Esquadra.

Y vamos a centrarnos en esta última cuestión, porque el señor Elena ha hecho de la politización de la policía autonómica su seña personal de identidad. Politización es que, con el señor Elena al frente de la consejería, llevemos tres comisarios jefes de Mossos d'Esquadra en poco más de dos años. A ver lo que le dura el actual comisario jefe, el señor Sallent. Politización es haber llevado a cabo una purga policial en la cúpula de los Mossos d'Esquadra. Politización es también practicar la injerencia política en las investigaciones judiciales fulminando al responsable de la comisaría general de investigación criminal, que justamente había denunciado presiones políticas de sus mandos para revelar informaciones judicializadas.

Y esta semana nos enteramos de que ha llevado a cabo la reestructuración del *departament* en materia de Mossos, que nuevamente instrumentaliza el cuerpo con fines políticos. Una remodelación que supone más estructura de mandos políticos en el Cuerpo de Mossos d'Esquadra, más injerencia en las investigaciones criminales, con el traslado de las escuchas a una nueva comisaría dependiente justamente de esa estructura política.

Luego, alguno se sorprende de que la justicia no confíe en el Cuerpo de Mossos d'Esquadra para llevar a cabo algunas investigaciones judiciales, como, por ejemplo, ha pasado en el caso Negreira y el Barça, que la justicia se las ha encomendado a la Guardia Civil.

Y algo que nos parece muy serio y muy preocupante: crean una suerte de agencia de inteligencia, que siempre ha sido un objetivo de los separatistas. Ya lo intentaron ustedes con el Cесicat. Cuidado con los experimentos, mucho cuidado con los experimentos, porque cuando se ponen barreras a la colaboración entre cuerpos policiales, cuando se decide no compartir y fragmentar información policial en un mundo en el que la criminalidad se ha globalizado, luego nos encontramos con hechos lamentables, como los atentados de la Ramblas o de los trenes en Madrid.

Y, miren, para acabar una consideración al Partido Socialistas y al señor Espadaler, que parece que está muy preocupado con este decreto, y hace bien en estarlo. Miren, no vale venir ahora a protestar por la actuación de este Govern, cuando hace dos semanas ustedes les han aprobado los presupuestos a Esquerra Republicana. Si no fuera por el PSC y por Units per Avançar, el señor Elena no habría podido anunciar esta reestructuración que, una vez más, instrumentaliza políticamente a los Mossos d'Esquadra y juega con la seguridad de todos los catalanes. Así que siéntanse también un poco responsables de esta decisión.

Y, finalmente, sí quiero agradecer a Ciudadanos que haya aceptado dos de nuestras enmiendas: en primer lugar, que se respeten las competencias de la Policía Nacional y de la Guardia Civil, siempre puestas en jaque por el separatismo. Y, por otra parte, que se impulse también la creación de ese mecanismo o pasarela para que puedan pasar los agentes de Mossos d'Esquadra de forma voluntaria del Cuerpo de Mossos al Cuerpo de la Policía Nacional. Muchos agentes que han sufrido acoso por parte del separatismo se lo van a agradecer.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, bon dia. Març de 2023. Estem a la setmana en què el Govern ha presentat el nou decret d'estructura dels Mossos d'Es-

quadra, que sí, que l'aprova el Govern, que no passa per ple, que té una vessant tècnica molt important. Però el cert és que als grups parlamentaris no se'ns ha exposat ni tampoc preguntat com el vèiem. Bé, ni als grups parlamentaris ni als sindicats dels Mossos d'Esquadra. Tenim un govern en minoria i un conseller reprovat que tira pel dret.

S'està lluitant per l'equiparació salarial dels diferents cossos que formen part d'Interior. Un moment en què els mossos de trànsit no donen l'abast. I un moment també, un més de tants exemples, en què el Departament d'Interior continua sense tenir un projecte de futur per a la nostra policia local. Març de 2023.

Tenim molta feina a fer a Interior, i vostès tenen la poca vergonya de venir a demanar avui aquí que aplaudim la Guàrdia Civil i la Policia Nacional per haver-nos pegat l'1 d'octubre del 2017? És increïble. Però, clar, després de sentir ahir el senyor Carriosa justificar l'espionatge, què podem esperar d'un grup parlamentari com el seu?

I no vull entrar al fons, però hi ha punts que mereixen ser desmentits. Comença lamentant el desemparament institucional patit per la Guàrdia Civil i la Policia Nacional durant l'U d'Octubre. S'han equivocat d'hemicicle. Depenen del Ministeri de l'Interior, que va fer el gran desplegament del vaixell de Piolín, on resulta que, després..., nefasta organització, sensació d'abandonament, excés d'hores. De l'eufòric «ja por ellos!», on semblava que salvarien Espanya, a no servir-los ni menjar en condicions.

I això no ho diu Junts per Catalunya; ho van denunciar l'Associació Independent de la Guàrdia Civil i l'Associació Professional de la Guàrdia Civil. Qui els va abandonar és qui els va fer vindre. Nosaltres no els vam demanar, i no és cosa nostra ni el nostre problema.

Rebutja relacionar la Guàrdia Civil i la Policia Nacional amb actuacions durant el franquisme, perquè són cossos plenament democràtics i sotmesos a l'imperi de la llei. Ara no farem un repàs de tota la seva història. N'hi ha prou amb una dada: després del paper que van jugar al franquisme, el 1978 s'integren a los *cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado*, conservant la seva naturalesa militar. Pocs canvis que no interessin i falsa transició.

I una altra dada: del 2020 fins avui s'han retirat tretze escuts franquistes de les façanes dels quarters de la Guàrdia Civil. I no perquè el cos ho hagi demanat, sinó perquè la llei de memòria democràtica els hi ha obligat. El que per a nosaltres és una vergonya, per a altres és motiu d'*orgullo nacional*.

També veuen imprescindible que es puguin infiltrar policies en organitzacions que vulguin destruir la nostra democràcia. Aquí deuen haver causat expectació a banda i banda de la bancada. A la nostra, per causar un rebuig total, perquè sabem llegir entre línies, i suposo que posar «infiltrar-se a l'ANC, a Òmnium i als partits independentistes» era massa agosarat. I a l'altra, perquè deuen veure aquest punt com un «però si ja ho estem fent!»: operació Catalunya, Pegasus, escoltes telefòniques pel simple fet de ser independentistes... Ho deien molt bé aquesta setmana els nostres companys a Madrid. Els independentistes no som un problema polític, som una qüestió d'estat, i el seu *todo por la patria* ho empara tot.

I, per acabar, demanen coordinació i col·laboració entre els cossos policials. I si parlem de coordinació és per a tots. Saben en quin moment els catalans s'han sentit més orgullosos del Cos de Mossos d'Esquadra? No va ser per l'U d'Octubre; va ser per la gestió brillant que van fer dels atemptats del 17 d'agost. (*Aplaudiments.*)

I aquesta setmana justament s'han fet públics missatges entre dos alts càrrecs de la policia patriòtica, l'exsecretari d'estat de Seguretat, el senyor Francisco Martínez, i el senyor Eugenio Pino, amb referència al 17 d'agost: «Estan donant imatge d'estat. Els Mossos estan capitalitzant la gestió de la crisi» i –ja no era textual– criticaven la poca mà dura de Zoido a l'hora d'aturar els Mossos d'Esquadra perquè algú altre es pogués endur la medalla.

Mentre el que els hi preocupava era això, a dia d'avui encara no hem pogut aclarir si el *ministerio* tenia com a confident un dels cervells dels atemptats, si era un *sustito* que se'n va anar de les mans o si es podia haver evitat si realment hi hagués

hagut coordinació. I això és inadmissible. I des de Junts per Catalunya seguirem lluitant per aclarir la veritat. Les víctimes s'ho mereixen, i la societat també –vaig acabant.

Aquesta moció, a part d'una vergonya, és un intent a la desesperada de voler acaparar l'atenció. Venen amb un discurs caducat, i la gent ho sap: de trenta-sis a sis i baixant. Però nosaltres no en tenim la culpa. No ens facin perdre el temps amb propostes buides i fora de context.

I acabo. Des de Junts per Catalunya avui volem recordar i traslladar tot el nostre suport a les víctimes d'aquella violència policial de l'U d'Octubre, donar les gràcies a tots els que van fer possible que poguéssim votar, traslladar el suport a tots els represaliats que encara pateixen les conseqüències i als exiliats, i a tots els pares i mares que aquell U d'Octubre van haver d'afrontar la incongruència d'explicar als seus fills que la policia, que teòricament són els bons, pegava amb porres aquella gent que estava fent cua amb una papereta a la mà cridant «som gent de pau». I, sí, si estem avui aquí és perquè ho tornarem a fer.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, bon dia. Gràcies, vicepresidenta. Droga dura, eh?, senyors i senyores de Ciutadans, avui. Déu-n'hi-do –déu-n'hi-do. Entre la moció d'abans i aquesta sembla que ja tenen clar que el seu procés de liquidació té un partit que els rescata i que els intentarà acollir, que els intentarà donar els seus vots i que són els que estan darrere seu. Perquè fins i tot les seves esmenes en aquesta moció semblaven toves, comparades amb el text inicial.

I això ens porta també a recordar que la setmana passada no tenien cap vergonya en portar a la Comissió d'Interior una proposta de resolució absolutament racista, que vinculava la inseguretat al centre històric de Lleida amb la venda ambulant. Sense cap tipus de problema –sense cap tipus de problema– el situaven aquí. I això també ens porta a recordar la infame moció anterior que han presentat contra el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans, a qui volem fer una abraçada i mostrar tot el suport.

I és que en aquest procés d'autoliquidació o de liquidació, en el que ja s'abracen directament a l'extrema dreta i la guanyen per la dreta, hi ha alguns elements que, no per semblar-nos absolutament fora de lloc i absolutament demencials, volem comentar.

Primer de tot, i respecte a les tortures, a propòsit d'aquesta qüestió i a propòsit del que diuen que és l'actuació plenament democràtica de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional, doncs, bé, precisament aquesta setmana es publicava un llibre de Gemma Pasqual que es diu *Torturades*, que parlava de l'experiència de vint-i-dues dones que han estat torturades a Via Laietana, i moltes d'elles durant el que anomenen «democràcia». I volíem anomenar-les: 1989, Núria Cadenes; 1997, Mireia Comas; 2002, Ruth Gabarró, i 2019, Xènia Garcia. Aquesta és la democràcia de la Policia Nacional, i aquesta és la democràcia cap als ciutadans i ciutadanes de Catalunya que lluiten.

Per altra banda, sobre l'espionatge, vostès aquí justifiquen..., no justifiquen, demanen, exigeixen que s'espïi, que s'espïi la mobilització, que s'espïi l'organització social. I, a més a més, curiosament –i això no ho ha comentat, senyor Espadaler–, vostès els hi transaccionen i els hi donen suport. Després del ridícul que van fer aquesta setmana a la comissió Pega a Europa, qüestionant Citizen Lab –qüestionant Citizen Lab– i enduent-se una bona bufetada de la relatora de la comissió, després del ridícul que van fer fent el boicot a la comissió Pega, ara venen aquí a fer una transacció en la

que plasmen perfectament la seva posició sobre l'espionatge, que és que tot val contra l'independentisme, tot val contra l'organització i la mobilització social i tot val per al Partit Socialistes, per tant, contra aquelles opcions que qualifiquen de l'enemic intern. *(Alguns aplaudiments.)*

I ja vam dir la frase, però la repetirem, i no tenim cap problema: el que han de fer la Policia Nacional i la Guàrdia Civil a Catalunya i als Països Catalans és que se'n vagin –que se'n vagin– i que no tornin més, perquè són forces d'ocupació i actuen com a tals i, per tant, aquí no hi tenen res a fer.

I, finalment, volíem aprofitar també per parlar d'aquest nou decret d'estructura que ha plantejat el Departament d'Interior. Ara fa tres mesos es cloïa la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial. A nosaltres, ens sembla que de forma errònia, el Parlament va perdre l'oportunitat de crear mecanismes democràtics de control dels cossos policials. Perquè, si bé la Policia Nacional i la Guàrdia Civil estan fora de tot control democràtic, actuen amb ordres polítics i, com hem vist abans, torturen i persegueixen la mobilització i la dissidència i infiltren, a moviments socials d'arreu dels Països Catalans i d'arreu de l'Estat, agents sense cap tipus de justificació, els Mossos d'Esquadra tampoc n'estan exempts.

Doncs això, pensem que aquest nou decret d'estructura no respon a les necessitats que tenim quant a la policia, quant als Mossos d'Esquadra, d'establir mecanismes de control democràtic i d'aturar aquelles vulneracions de drets que veiem reiterades en l'àmbit de l'habitatge, per exemple, en les quals no es respecta la llei d'emergència habitacional catalana i s'actua desnonant famílies vulnerables quan estan en pisos de fons voltors. Tampoc hi ha mecanismes reals per aturar el racisme estructural amb el que actuen els cossos policials i, per tant, s'han de posar en marxa mesures urgents per actuar en les actuacions racistes de cossos policials i, en definitiva, el que cal és un gir, que aquest decret d'estructura ni tan sols s'hi acosta.

No cal dir que votarem en contra d'aquesta moció i que, en aquest procés d'auto-liquidació, esperem que tinguin tota la sort del món, senyors i senyores de Ciutadans, i que subsumeixin ja directament en l'extrema dreta, com sembla que estan fent en aquestes darreres intervencions i mocions.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia. La seguretat és un dret constitucional, un servei públic que cal garantir de manera igualitària a tota la ciutadania i la qualitat de la qual passa, en bona part, per cuidar les condicions en què els funcionaris i funcionàries presten aquest servei. Precisament per això no mereix un tractament com aquest. Tampoc un intent de patrimonialització per part de cap grup polític amb una moció absolutament heterogènia on hi caben tota mena de qüestions relacionades amb l'activitat policial a Catalunya des de 2017 fins a l'actualitat.

Compartim amb vostès la possible existència de desemparament institucional en els desplaçats a Catalunya en la popularment coneguda com a «operació Piolín», però creiem molt sincerament que si es va produir va ser causat pel propi Ministeri de l'Interior, que va desplaçar milers d'agents, allotjant-los en tres vaixells que no reunien les mínimes condicions per a un dispositiu d'aquestes característiques. A diferència del dispositiu i l'estratègia del Gobierno Rajoy, les suposades dificultats d'aquestes funcionàries no van ser pas orquestrades des de les institucions, sinó que van ser resultat de la tensió patida per centenars de milers de persones contra les que es va carregar indiscriminadament, vulnerant, per tant, els seus drets.

Així mateix, situen el reconeixement de la professionalitat de l'actuació de Policia i Guàrdia Civil durant diversos esdeveniments al llarg de 2017 i 2019 sense cap

referència a la resta de cossos i forces intervinents ni argumentar tampoc els motius d'aquest oblit. Tenint en consideració que la missió constitucional de cossos i forces de seguretat no és una altra que la protecció del lliure exercici dels drets i llibertats i la garantia de seguretat ciutadana, una afirmació de professionalitat seria difícilment conciliable amb l'actuació violenta de què van ser víctimes milers de persones indefenses per a les quals l'amenaça a la seguretat va partir precisament de la pròpia actuació policial o amb la invasió de competències d'un altre cos actuant en sentit contraposat a l'operatiu per ell implementat, donada la inseguretat jurídica i el desconcert que aquest fet va originar entre la població.

La moció utilitza també el sotmetiment de cossos i forces a la llei com a argument per negar qualsevol possibilitat d'actuació al marge d'aquesta llei. Desafortunadament, no sempre els operatius i dispositius policials es produeixen en ple sotmetiment a la legalitat. Seria el cas de les recentment conegudes infiltracions a moviments socials. Celebrem, per tant, que vostès se sumin al rebuig a la infiltració a la PAH, a la que difícilment es poden atribuir delictes de terrorisme, delinqüència organitzada o tràfic d'estupefaents, que són les activitats contemplades a la llei d'enjudiciament criminal per a aquests supòsits. Aquestes activitats, en canvi, d'infiltració el que requereixen és explicacions a càrrec del Ministeri de l'Interior més que ser incentivades, com en canvi pretén la seva moció.

D'altra banda, vostès fan una lectura creativa de la realitat històrica i equiparen les vexacions, maltractaments i tortures aplicades sistemàticament durant el franquisme a les suposades tortures durant la Segona República. De ben segur es deuen referir vostès al Bienni Negre, ben conegut pels seus mètodes repressius. Si és així, benvingudes a la reivindicació de la memòria democràtica. El seu revisionisme històric, equiparant franquistes i demòcrates durant la Segona República, és una ofensa intolerable a la memòria de les víctimes de la Dictadura. Però de ben segur que d'això vostès ja en són plenament conscients.

Sol·liciten també algunes mesures tendents a l'estabilització de les plantilles de la Policia Nacional, problemàtica compartida per la pràctica totalitat de cossos de l'Administració de l'Estat a Catalunya, en bona part com a resultat del cost de la vida. Cal garantir que totes les funcionàries es guanyin la vida dignament. En això, a en Comú Podem hi estem plenament d'acord, però sense privilegis entre cossos. Per tant, no cabrien solucions específiques per a alguns funcionaris, sinó que el que cal és una solució de caràcter global, bastant més complexa que les que aquí se'ns proposen i, per descomptat, bastant més que la brillant idea de crear una passarella unidireccional per fitxar Mossos d'Esquadra.

D'altra banda, a en Comú Podem compartim l'objectiu de perfeccionar el marc de la Junta de Seguretat de Catalunya, els mecanismes de coordinació i col·laboració entre cossos, que, tot i ja existent, sempre és susceptible de millora. Així com valorem positivament l'ingrés del Cos de Mossos al Centre d'Intel·ligència contra el Terrorisme i Crim Organitzat, que de ben segur que es traduirà en un enfortiment i major eficàcia d'aquest.

En base a l'anteriorment exposat, en Comú Podem expressarem el nostre posicionament per punts.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Yo, de manera muy breve: nosotros vamos a dar apoyo a los puntos de esta moción, prácticamente en su totalidad. Quiero manifestar también nuestro apoyo, nuestra solidaridad y el reconocimiento también del trabajo de los miembros, tanto de la Guardia Civil como del Cuerpo Nacional de Policía,

que prestan sus servicios en Cataluña, especialmente en los momentos más complicados, no solamente en la operación Copérnico, como sale en esta moción, sino también, pues, en otros episodios que lamentablemente hemos tenido que ver en los últimos años aquí en Cataluña. Así que, desde aquí, pues, evidentemente, todo nuestro reconocimiento y todo nuestro agradecimiento también a esa labor que ha sido complicada.

Yo creo que esta moción, lamentablemente, me parece que va a caer en saco roto, en el sentido de que ni siquiera está aquí el *conseller*; le interesa, pues, lo más mínimo, la verdad, y creo que difícilmente vamos a tener un *govern* y unas instituciones que den apoyo a la Policía Nacional o a la Guardia Civil, cuando ni siquiera están dando apoyo a los propios miembros del Cuerpo de Mossos d'Esquadra, y no hay que más que ver las últimas actuaciones por parte del departamento; actuaciones totalmente unilaterales, donde el *conseller* Elena hace y deshace a su antojo. Lo vimos hace unas semanas, con ese decreto de segunda actividad, y lo hemos visto también esta misma semana, con este nuevo decreto de reestructuración del cuerpo, que es otro intento burdo, por cierto, de politización por parte del departamento.

Es un decreto que lo que hace es incrementar en más del cincuenta por ciento los mandos del cuerpo, que son mandos designados a dedo, son mandos designados libremente. Y yo pregunto: ¿qué va pasar cuando esos mandos no atiendan a las instrucciones políticas que toquen en ese momento? Bueno, pues ya lo hemos visto en el pasado, estas personas serán cesadas o serán relegadas, como le ocurrió al intendente Rodríguez, que era el que llevaba los casos de investigación de corrupción por parte de algunos miembros del anterior *govern*, o incluso de reconocidos líderes separatistas. ¿Qué le pasó? No siguió las órdenes, no siguió las instrucciones políticas, y ahora está relegado en una comisaría de Rubí.

Con este decreto, además, se obliga también a facilitar información sobre las investigaciones contra políticos. Es decir, es que hay control, hay intento de politización en dos sentidos: de arriba abajo, con esta colocación de mandos a dedo para que, bueno, pues sigan una determinada línea política; y también de abajo arriba, para controlar la información y para evitar, pues, casos bochornosos como el que vivimos con la señora Laura Borràs, contando en TV3 que había llamado a Miquel Buch, en aquel momento *conseller* de Interior, para preguntarle cómo estaba lo suyo. Vamos, no se cortó ni un pelo la señora Borràs, y aquí nos dimos todos cuenta de qué era lo que estaba pasando con esta información que se estaba transmitiendo por parte del Departamento de Interior sobre una investigación policial que, además, ha acabado en un juicio, y veremos a ver –por presunta corrupción– cómo como acaba todo ello, pero pinta mal –pinta mal–, la verdad.

Me parece una auténtica vergüenza. Creo que el departamento debería centrarse en otras cosas. Tiene tiempo para intentar politizar el cuerpo, pero, por ejemplo, no tiene tiempo para intentar pactar una reforma, para que los concursos de promoción sean territorializados, como le están pidiendo la mayoría de los sindicatos. Insisto que difícilmente al Departamento de Interior o a este Gobierno le va a preocupar la situación de los miembros de la Guardia Civil o de la Policía Nacional desplazados a Cataluña, cuando ni siquiera les importan sus propios agentes de Mossos d'Esquadra.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula, per trenta segons, el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. Elijan ustedes la encuesta que quieran, en el año que quieran, de los últimos diez años, hecha por el medio que quieran: el CIS, un periódico, elijan el que quieran. El resultado siempre es el mismo: Policía Nacional y Guardia

Civil entre las instituciones mejor valoradas por parte de todos los españoles. Esa es una opción: elegir ustedes la que quieran y ver lo que opina la gente.

La otra opción es escuchar sus propias trolas, falsedades y estupideces sobre lo que han dicho hoy acerca de estos dos cuerpos, que se han dejado la piel y la vida en defendernos a nosotros, la democracia y la Constitución. Esas son las dos opciones que hay. Yo me quedo con la primera. Así que viva la Guardia Civil y viva la Policía Nacional.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Lluïsa Llop i Fernàndez.

Lluïsa Llop i Fernàndez

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, bon dia. Senyors de Ciutadans, no els hi serà cap sorpresa que comenci dient-los que des d'Esquerra Republicana no podem estar més lluny del model de seguretat que estan plantejant en aquesta moció. El model de seguretat que defensem des d'Esquerra, i que és el que s'està vertebrant des del Departament d'Interior, és un model policial propi, integral, de proximitat i democràtic; un model de seguretat que està al servei de les persones, i en el que els seus servidors i servidores volen ser el fidel reflex de la societat a la que volen representar.

Un servei que, certament, ha passat moments molt complicats i situacions precàries, i al que cal –fruit en aquell moment de polítiques austericides com a resposta a la crisi del 2008– continuar dotant de totes les eines necessàries per donar un servei públic de qualitat: més mossos, millora d'equipaments, més dotacions, més infraestructures, vehicles, etcètera, apropant sempre les institucions a la ciutadania.

Catalunya, certament, té un model de seguretat propi, un model que torna a renéixer el 83, amb la recuperació del Cos de Mossos d'Esquadra, un cos que ve del segle XVII, i en lloc d'aquest model propi que comporta el Cos de Mossos d'Esquadra, vostès reivindiquen un model que no pot estar més allunyat del que hauria de ser una policia democràtica d'un estat occidental en ple segle XXI. Un model policial espanyol que, certament, i segurament avui, no passa pel seu millor moment. Cas Cuarteles, cas Mediator, la dimissió de la directora general de la Guàrdia Civil, el ministre d'Interior donant explicacions davant la Comissió Europea de Llibertats civils, justícia i afers interiors en el Parlament Europeu, de les vergonyants imatges que es van veure al juny de l'any passat a la frontera Sud. Certament, no és un model policial que vulguem per al nostre país.

Aquesta moció, a més a més, té episodis certament galdosos. Parla de «desamparo institucional en la operación Copérnico», una operació bastida des del Govern espanyol per reprimir una societat pacífica que només volia celebrar un referèndum per decidir el seu futur políticament. Uns cossos que suposadament estan al servei de la població catalana i que surten de les seves casernes cridant «¡a por ellos!» Aquesta és la policia que ve a servir la ciutadania de Catalunya? Cridant «¡a por ellos!»? De debò? Una moció que també declara el desempament institucional, com deia, i que, a més a més, parla de suplir a Catalunya, en l'exercici de les seves competències davant un referèndum pacífic i democràtic, els Mossos d'Esquadra. Substituir els Mossos d'Esquadra durant el 2017 vol dir fer violentes càrregues en els col·legis electorals quan davant tenien només persones amb una papereta a la mà que volíem votar i que va provocar mil ferits atesos en serveis d'emergències en el nostre país? Això és el que entenen per substituir els Mossos d'Esquadra? Nosaltres ens quedem, sense cap mena de dubte, amb la feina que fan els Mossos d'Esquadra.

I, evidentment, en una moció d'aquest estil no podien no referir-se a la Dictadura intentant emblanquir-la, comparant, posant al mateix nivell la República, un govern escollit democràticament amb quaranta anys de dictadura, persecució política, repressió i intent d'anul·lació de la voluntat democràtica i de la llengua d'un país.

I el que encara ens sembla més lamentable, perquè segurament encara –di-
guin-nos il·lusos– és més sorprenent, és que en aquesta moció el PSC hi entri i pre-
senti esmenes del nivell de dir que es poden infiltrar agents en totes aquelles orga-
nitzacions en les que existeixin indicis raonats que tenen objectius... –comissió de
crims, tractar de destruir la democràcia. També és imprescindible, senyors del PSC,
poder espionar adversaris polítics, com han fet a través del programa Pegasus, en un
altre episodi claríssim de guerra contra aquells que no pensen el mateix que vostès,
de guerra contra els qui pensen que la independència de Catalunya és la nostra so-
lució? Què més serà imprescindible? Detenir preventivament persones, no fos que
pensessin diferent a vostès? Senyors del PSC, tenim una primícia per a vostès: en un
estat democràtic no s'espia la ciutadania ni els moviments polítics democràtics, ni
s'infiltra gent a les organitzacions juvenils constituïdes democràticament. Per tant,
senyors del PSC, no s'espia la gent, no s'infiltra en les organitzacions polítiques de-
mocràtiques.

I per acabar, senyors de Ciutadans, amb tota l'estima: negociïn en despatxos la
seva adhesió a la fila del darrera, no cal que ens portin aquí mocions com l'anterior i
com aquesta per poder demostrar que estan a l'alçada.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Nacho Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señora Llop, d'Esquerra Republicana, no se trata de estar
a la altura de VOX, sino de estar a la altura de la verdad y de la historia. (*Alguns
aplaudiments.*) Y déjenme que les... (*Veus de fons.*) Bueno, si me interrumpen, ne-
cesitaré luego que se me alargue un poco el tiempo, porque es difícil, si no, seguir
el hilo. Pero déjenme que les diga algo que seguramente les va a incomodar. Y se lo
digo siempre con el tono de respeto que trato de seguir siempre y que me caracteriza
en esta cámara. El Uno de Octubre, sus supuestos mil heridos y la supuesta repre-
sión policial que no tiene precedentes desde la Segunda Guerra Mundial y desde la
plaza de Tiananmen, es un pedazo de bulo que ustedes han constituido con la pro-
paganda del aparato del Gobierno de la Generalitat. Es un bulo inmenso... (*Veus de
fons.*) Respeto, todo el del mundo. Les digo lo siguiente: de esos supuestos mil he-
ridos, hubo un solo herido supuestamente grave; por cierto, que era un hombre que
había agredido a policías nacionales previamente. Les digo quien sí fue gravemente
herido, fue un policía nacional, Iván Álvarez, policía vigués, que recibió un impac-
to de un objeto contundente que le destrozó el casco y le ha dejado con secuelas de
por vida que le impiden volver a ejercer el servicio público y volver a ser policía na-
cional. Esa es la verdadera víctima de aquellos días. Y por eso les digo que ese Uno
de Octubre, esa supuesta gran matanza comparada con la de Tiananmen, es una in-
mensa invención histórica. Sí, se lo he dicho, la verdad les molesta, la verdad les es-
cuece. Pero es así, esa es la verdad.

Por cierto, comentaba el compañero Antonio Gallego..., ha acabado diciendo... Yo
me sumo a su «¡viva la Policía Nacional!», a su «¡viva la Guardia Civil!», a su «¡viva
España!». I sí, le decía un diputado de Junts per Catalunya que le ha faltado decir «¡y
viva el rey!» Efectivamente: ¡viva la Policía Nacional, viva la Guardia Civil, viva Es-
paña y viva el Rey!

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest
matí, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Continuem amb el dinovè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la
interpellació al Govern sobre el període de sequera; presentat pel Grup Parlamentari
de Junts per Catalunya.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el període de sequera
302-00262/13

Per exposar-la, té la paraula el diputat Joaquim Calatayud Casals.

Joaquim Calatayud Casals

Bon dia, diputats, diputades, vicepresidenta, consellera. Jo l'únic «visca» que puc fer és «visca l'aigua!» (*aplaudiments*), que la necessitem i l'esperem.

Actuar amb responsabilitat al més aviat possible i deixar els apriorismes ideològics i d'altres és, des del nostre punt de vista, del nostre grup, el primer que cal fer per fer front a la greu situació que vivim i que, malauradament, no té perspectives de solució a curt termini, ja que les informacions relatives al temps no anuncien pluges, ni aigua ni de moment res que s'hi assembla, i que podria ajudar a pal·liar tant la sequedat dels nostres boscos com a regenerar els nostres aqüífers i embassaments.

Les sequeres cada cop són més sovintejades i persistents i és la situació a la que, o no, ens haurem d'acostumar. És també per això que la dessalinització, el reaprofitament de l'aigua mitjançant la depuració, el seu tractament i retorn als rius, el suport al Govern, als ajuntaments, per a la correcta adequació de les nostres xarxes de proveïment, a més d'incentivar i legislar per a fomentar l'estalvi. Les bones pràctiques i el reaprofitament són només algunes de les mesures que ens cal treballar, implementar i posar en marxa com més aviat millor.

El nostre grup parlamentari és molt conscient, com suposo que ho és tota la cambra, de la dificultat del moment, de la gravetat de la situació actual. Per això, ni amb guanyadors ni amb perdedors, hem de tancar un nou decret amb el vistiplau de tots els sectors implicats, ni més ni menys.

En primer lloc, incrementem la dessalinització a partir de l'ampliació de la dessaladora de Tordera, amb el consens del territori i, en especial, amb el consens del sector agrari de la zona. També fer tota la tramitació necessària per construir i posar en marxa la nova dessaladora de Cubelles.

En l'àmbit de Ter-Llobregat, instem a millorar les principals potabilitzadores, licitant les obres per a la millora de la potabilitzadora del Ter a Cardedeu i la remodelació de filtres i millora de qualitat del tractament de la planta del Llobregat. Executar els plans de les inversions de l'ATLL, d'acord amb allò que es va aprovar l'any 2019 i que posteriorment va ser revisat el 2021, així com accelerar el ritme de les reposicions i millores que figuraven en el pla d'inversions 2019-23, per tal d'actualitzar la xarxa de tractament, embassament, distribució, subministrament d'aigua i garantir el posterior manteniment de tota aquesta xarxa, per garantir-ne el correcte funcionament i eficiència. Accelerar l'aposta per l'ús de l'aigua regenerada, activant terciaris que ja estan construïts per tal de triplicar el volum total d'aigua regenerada, passant a cent hectòmetres cúbics l'any.

En l'àmbit del Besòs, proposem impulsar millores per tal d'incrementar l'aprofitament del recurs a la part metropolitana del riu i incrementar els percentatges de subvencions i accelerar el procés administratiu d'adjudicació per a l'abastament en municipis petits i mitjans amb captacions molt vulnerables que no estan connectades a cap xarxa municipal. Aplicar compensacions econòmiques al sector primari afectat per la sequera per tal de minimitzar les conseqüències i les afectacions a la reducció del reg. I demanar la transferència immediata dels fons europeus per al projecte de racionalització de l'aigua en el marc del pla Next Generation Catalonia, febrer del 21, un projecte estratègic, tractor i transformador.

Finalment, per tal de fer front als canvis climàtics que poden comportar nous episodis de sequera, impulsar les mesures següents: incentivar i donar suport tècnic a les administracions actuant del sanejament, que elaborin plans director d'aigües regenerades per tal de quantificar les necessitats d'aigua regenerada en volum, qualitat i planificar la construcció de nous terciaris i d'una xarxa de transport. Garantir, evidentment, el finançament per a ajuts específics per als ens territorials, perquè

puguin dur a terme les inversions necessàries per tal de millorar el rendiment de les seves xarxes i, sobretot, del seu subministrament en baixa.

Moltes gràcies!

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputat. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Joaquim Paladella.

Joaquim Paladella Curto

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, bon matí a tothom. El passat Ple vam assistir a la interpellació que va presentar el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya per donar peu a la moció que avui debatrem. Aquesta moció ens ve després del debat per la convalidació del decret que ens va presentar el Govern, en el que es van poder sentir crítiques gairebé unànimes de la pràctica totalitat de l'hemicycle; crítiques per la falta de diàleg i de la minsa voluntat de consensuar i acordar del Govern, també pel contingut d'un decret que no aportava totes les solucions que avui, encara que potser tard, podem ficar damunt la taula.

Avui ens trobem amb una moció de Junts que, al nostre entendre, el primer que hem de dir és que és la prova més clara i fefaent del primer dels nostres arguments, potser el principal, que vam explicar ahir. I és que és molt clar que ara, en el millor dels casos, haurem de córrer per fer el que no hem fet durant aquest anys, on les infraestructures necessàries i imprescindibles no han estat una prioritat. I és que és veritat que no plou, però també és la veritat que sabíem que això podia passar i passaria.

Els informes de diferents entitats i experts així ho assenyalaven i ens ho havien advertit. Inclús la pròpia ACA ens ho va advertir. Alguns exemples d'aquests informes els va detallar la meua companya Sílvia Paneque ahir i no cal repetir-ho. És evident que estem en un país mediterrani i de sequera sempre n'hi ha hagut i sempre acaba plovent. Però lo que és clar, i també que els experts ens ho indiquen, és que el canvi climàtic ens porta a una disminució hídrica d'aproximadament entre un vint i un quaranta per cent per a l'any 2050. Segons l'ACA, la disminució serà d'un vint-i-dos per cent.

I, és més, cada cop som més i, a més, la població està concentrada en les zones properes a la costa, fet que fa més difícil la regeneració natural de l'aigua. I el cicle natural de l'aigua ja no és suficient. No podem mirar al cel esperant que plogui. Hem d'aportar més recursos hídrics al sistema i més en les conques internes de Catalunya, on els rius tenen menys cabal i, sobretot, on viu més gent.

Això, que fa molt que se'ns diu, que se'ns adverteix, que pareixia que havíem après de la darrera sequera de l'any 2008, s'ha demostrat que no ha estat així. És un problema estructural, no conjuntural. La moció ens demana urgència en l'execució d'unes inversions que ja haguessin hagut d'estar executades ahir, però que, malauradament, les hem deixat per fer l'endemà. Fa anys que parlem de l'ampliació de la planta dessalinitzadora de la Tordera, de la dessalinitzadora de Cubelles o de les potabilitzadores del Ter i del Llobregat, entre altres, o del pla d'inversions de l'ATL, però encara no s'ha fet.

El detall de les inversions de l'ACA, en el pressupost del 2022, en el que fa referència al cicle d'aigua es dona resultat d'una execució pressupostària d'un trenta-quatre per cent. No pot ser que un 47,67 per cent del reg a Catalunya siga de gravetat, ni pot ser que els pes de la sequera o de la modernització necessària i imprescindible dels regadius recaigui en les costelles dels pagesos. Cal afrontar el problema i fer-ho amb determinació i pressupost. Potser fem tard avui, però ens valdrà per al demà. Ara cal córrer, perquè abans no hem fet la feina. És un problema greu, molt greu, extremadament greu. El nostre grup parlamentari està per aportar la nostra col·laboració, per ajudar, per fer tot el possible, per donar solucions en benefici de la gent.

És per això que agraïm al grup proponent de la moció que ens hagi acceptat les esmenes i que haguem pogut transaccionar un altre punt. És per això que donarem su-

port a la moció, no sense dir que això es veia venir, que no fer res o poc mai és la solució. I estem en aquesta situació avui perquè no plou, però també per lo que no s'ha fet. Moltes gràcies, vicepresidenta. I acabo amb..., visca l'aigua i visca la terra!

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per a la defensa de les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Anna Torrentà Costa.

Anna Torrentà Costa

Moltes gràcies. Bon dia a tothom. Es diu que de les crisis se'n treuen aprenentatges; de cada episodi de sequera, també. Aprenentatges a tots els nivells: institucionals, productius i socials. Hem presentat quatre esmenes, tres d'acceptades o transaccionades. Agrair al diputat Calatayud la seva predisposició, perquè quan parlem d'aigua hem d'anar plegats.

Propostes d'incrementar la dessalinització de l'aigua de mar tot ampliant Tordera o fent realitat la ITAM de Foix; millorar potabilitzadores de tractament del Ter i Llobregat amb inversions estimades de 72 i 107 milions d'euros; executar el pla d'inversions ATL previst en 200 milions; accelerar l'ús de l'aigua regenerada mitjançant quaranta-quatre mesures i la construcció de nou noves estacions. Tot això que hi ha són objectius de govern i reflectits en els pressupostos aprovats i amb plans plurianuals.

En l'àmbit del Besòs, s'estan fent obres a l'ETAP Besòs per aconseguir la seva màxima producció, amb possibles execucions de nous pous i la possibilitat d'ampliar..., i crear-ne de noves per al tractament d'aigua subterrània i superficial. Sempre a favor que quan calgui es compensi la ramaderia i l'agricultura, però cal actuar abans que el mal ja estigui fet. Per això també ens estranya que a la moció no s'hagi donat importància a les inversions en la modernització dels sistemes de reg i del sector agrari. Hem incorporat que, a part d'aquest sector, es compensin els diferents sectors afectats.

Pel que fa a les subvencions, els que som alcaldes i estem a governs locals sabem que el 9 de març va acabar una subvenció de l'ACA de 15 milions, la sisena en vuit anys..., o sigui, 101 milions en millores de xarxes supramunicipals, subvencions fins al noranta-cinc per cent en municipis petits.

Ara en tenim una altra a la taula dels nostres ajuntaments, que és per a mitigació i adaptació al canvi climàtic, prioritzant municipis petits, arribant també al cent per cent de subvenció, inclús amb bestretes també del cent per cent. Aterrem-ho amb dades: Ordis, 300.000 euros en pressupost ordinari; com veieu, un gran pressupost. Té un únic pou i no depenem de cap xarxa supramunicipal. Som afortunats perquè tenim un bon aquífer i estem en nivells de nitrats controlats, però això no ens dona peu a malbaratar l'aigua.

En vuit anys que governem, hem actualitzat el pla director, hem instal·lat sistemes de control de cloració i registres de bombeig, hem reparat les esquerdes del dipòsit municipal, hem canviat el motor de bombeig i tenim el vell per si s'avaria, hem tret el tub i hem tornat a recuperar el rendiment del pou accedint a aquestes subvencions de l'ACA.

Animo els qui esteu a governs locals, governant o no, que demaneu o reclameu que s'accedeixi a les subvencions per preservar cada gota d'aigua, perquè només aflorent les nostres necessitats les conselleries i a qui pertoquei poden reforçar i destinar-hi ajuts, vinguin de l'ACA, vinguin de les diputacions, vinguin de les subvencions de Presidència per a reparacions en baixa.

Sabem que les reparacions i obres que queden soterrades sota els nostres peus no són les més visibles ni ens donaran més vots, però com a ajuntaments hem de preservar aquest recurs escàs, del que no controlem quan el tenim, però sí com el tenim.

Per acabar, l'aigua és un bé essencial i vital i no hi entén ni d'eleccions ni de partits ni d'addicions a última hora, encaixades amb calçador, per al desenllaç del decret d'ahir. Això va de corresponsabilitat, passant per aquest Parlament i acabant quan

obrim l'aixeta de casa. I precisament per això no entendríem que, en cap cas, s'utilitzi una moció per jugar a través d'interessos partidistes ni de jugades d'última hora. Perquè ha de ser des d'aquí, des del faristol, des d'on es comenci la conscienciació que hem de saber transmetre a la ciutadania. I ha de ser des d'aquí, des d'aquest hemicicle, des d'on hem de treballar per garantir les eines que puguin paliar aquesta situació.

Celebrem que el Govern hagi impulsat una cimera que justament tindrà lloc d'aquí una setmana i que servirà per treballar entre tots aquestes eines. I no entendríem que alguns grups busquessin condicionar ja d'entrada i prèviament aquesta cimera, perquè això no és corresponsabilitat.

Ahir ho deia el meu company: no podem fer que plougui, però tenim el deure i la responsabilitat de garantir els instruments per alleugerir els efectes de la sequera. I això no passa, en cap cas, per utilitzar la falta d'aigua amb una mirada electoralista.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, presidenta. Diputados... El plan de sequía lleva activado en Cataluña y, más concretamente, en las cuencas internas desde octubre de 2021. Los señores de Junts nos presentan ahora una serie de iniciativas para hacer frente a la situación actual de la sequía en nuestra región, actuaciones en infraestructuras para disponer de agua potable mediante el proceso de desalinización del agua, que la ATL lleve a cabo los proyectos aprobados en el año 2019 y revisados en el 21, inversiones en la red de los municipios y aplicar compensaciones económicas al sector agrario, entre otras cosas.

Y yo les pregunto por qué cuando estaban en el Govern no adoptaron estas medidas. La respuesta es fácil: por inacción, por dejación de funciones y por su grave irresponsabilidad política. Ustedes están más preocupados en invertir esfuerzo en su proyecto rupturista, en seguir las directrices de los ecologistas fanáticos y en impulsar las políticas de la ruina de su agenda 2030.

Por cierto, el director de la Agencia Catalana del Agua a principios de marzo reconoció que las depuradoras catalanas no tienen tanta agua regenerada como sería posible debido a los altos costes. Está claro que ustedes prefieren gastar el dinero de los catalanes en crear chiringuitos y agencias de colocación, antes que en una cosa tan importante como son las infraestructuras del agua.

Otra de sus propuestas en esta misma línea es acelerar el ritmo de las reposiciones y mejoras que figuran en el plan de inversiones 2019-2023 de la ATL. Señores de Junts, también gobernaban durante gran parte de la vigencia del plan, y les vuelvo a preguntar: ¿qué hicieron entonces por los catalanes? Nada.

No vamos a negar que una de las causas de la situación actual de la sequía es la falta de lluvia y las altas temperaturas, pero esta situación no tiene origen en el cambio climático, como todos ustedes nos quieren imponer. Es mentira. La gravedad de la situación actual de no disponer de agua potable tiene su origen en la falta de gestión de los recursos naturales. Y eso no es culpa ni de la falta de lluvia ni de las altas temperaturas; es únicamente irresponsabilidad de todos ustedes, que han formado parte del Govern en algún momento en las últimas dos décadas. Y ¿qué hicieron? Como siempre, abandonar a los catalanes.

¿Cuáles son los datos de pérdidas de agua por el mal estado de las conducciones en los últimos años? Pues me voy a remitir al año 2011: en la ciudad de Barcelona, los datos de filtraciones y pérdidas eran superiores al cincuenta por ciento del agua conducida y, sin ir más lejos, la semana pasada, entre el 13 y el 19 de marzo, en Sant Quirze del Vallés se detectaron hasta dieciséis fugas, once de ellas simultá-

neas. Y así podría seguir con los pantanos, las tuberías, los muros de distribución... Pero a ustedes todo eso les da igual: «Todo es culpa del cambio climático.»

Pero señores, les vuelvo a repetir: aquí los únicos culpables son todos ustedes, que, como ya les he dicho antes, pudiendo solucionar el problema mientras gobiernan, solo piensan en su república de pandereta.

Por último, tal y como les dije ayer, la solución a la sequía es tener un plan hidrológico de cohesión nacional, como, por ejemplo, la red de carreteras; una autopista del agua que pueda llevar el agua a Lérida, de Lérida a Gerona, de Gerona a Barcelona o Tarragona, pero que también la pueda llevar a Valencia, a Alicante, a Madrid, a Cáceres y también a Murcia, señor Vergés, a Murcia también. En definitiva, una autopista que lleve el agua hasta el último rincón de España.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats i diputades... Bé, en aquesta moció que ens presenta avui Junts, alguns punts els votarem a favor, en altres ens abstenem i en altres votarem en contra, perquè, com ja va passar ahir, i ho vam veure, doncs, a les votacions del decret que ens presentava el Govern, les presses són males conselleres. Per nosaltres, una estratègia que pot ser puntual en cap cas es pot convertir en una estratègia definitiva per gestionar l'aigua del país.

Com ahir ja vam demanar i demanarem a la cimera, Catalunya necessita una taula de l'aigua, amb científics, els sectors productius, les entitats ecologistes, les persones expertes en aigua, les administracions locals, evidentment, i tothom qui hi sigui necessari i hi pugui aportar.

De fet, cal recordar que el 2009 ja l'ACA va modificar els seus estatuts per incloure, doncs, els consells de conca, que havien de ser uns espais de participació i específics per a cada zona. De fet, els articles 15 i 16 els desenvolupen, i parlaven de qui n'hauria de formar part. I novament estem avui aquí i els partits –Junts també– han incomplert aquests estatuts i han incomplert els acords del Govern, mentre eren al Govern o ara que estan a l'oposició.

Per tant, el que aquí ens cal és seure per compartir la situació i buscar solucions diversificades. Però primer necessitem conèixer totes les dades: necessitem saber quanta aigua estem fent servir, quins impactes genera, en benefici de qui, en mans de qui està, i començar a treballar per pactar quin model volem i com arribar-hi.

Ens hem de plantejar el model de consum d'aigua; el model turístic; quina agricultura i ramaderia ens convé promoure; el tipus d'indústria; quins pobles i ciutats volem –totalment lligats a l'urbanisme... Ens cal conèixer com estan els ecosistemes, restaurar-los; millorar els rius, les zones humides, els cabals ambientals; descontaminar aquífers. I de tot això mai no en parlen a les seves mocions.

El que hem de fer és respectar el funcionament dels rius i no esbrinar-los, i pensar que l'aigua no és infinita. I de tot això vostès no en parlen. Vostès només coneixen el més i més i més, sense mesurar-ne mai les conseqüències i sense entendre que avui estem aquí, en emergència climàtica, perquè el model econòmic que defensen ens ha portat a l'abisme. Vostès volen fer el mateix que amb les renovables: a qualsevol preu, produir aigua –igual que amb l'energia–, per continuar amb el mateix model de creixement, evidentment, insostenible.

Això sí, macroprojectes de tots els estils, sense preveure l'aigua que necessiten i que no tenim. I també aprovant fa pocs dies el pla director urbanístic metropolità, que contempla 217.000 nous habitatges a la zona..., a trenta-sis municipis. Amb quina aigua? Per a qui són aquests pisos? Per als turistes? Amb quina energia? A costa d'asfaltar més camps, més conreus, més zones verdes?

I també ja comencem a sentir cants de sirena d'interconnexions –eufemisme per no dir «transvasaments»– altra vegada de l'Ebre o del Ter. I aquí ens hi trobaran sempre de cara, perquè hem de defensar els nostres rius i no podem continuar fent aquestes polítiques de sempre.

En la seva moció ens parlen d'«accelerar», «incrementar», «avançar», etcètera. No van bé –no van bé. En cap moment ens parlen de disminuir la demanda. No ens parlen molt més de l'eficiència. Sempre ens parlen de creixement, creixement i més creixement, negant que vivim en un país..., vivim en un planeta i hi han uns límits biofísics. A vegades, sense dir-ho, s'acosten a postures negacionistes que tenim aquí al Parlament. També saben que l'aigua regenerada al tram del mig dels rius pot arribar a provocar la seva disminució de cabal o fins i tot assecar el propi riu, com podria passar amb el Besòs.

I quan parlen de canvis climàtics, en el punt número 2, no entenem quins són aquests canvis climàtics. De canvi climàtic n'hi ha un, igual que hi ha una emergència climàtica declarada. I per fer-hi front ens cal treballar tots junts per entendre quins són els límits i totes les polítiques que hem de fer a partir d'ara per canviar, retrocedir i fer bé les coses. I d'això se'n diu «planificar», «pensar» i «decréixer».

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Lucas Ferro Solé.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, consellera. Diputats i diputades... Jo, en primer lloc, ja dic ara que compartim tots els punts de la moció, segurament..., crec que una moció una mica desactualitzada pel que va passar ahir, en un sentit molt concret. Nosaltres –i ara hi entraré amb més detall– no estem radicalment en contra de cap de les propostes que vostès fan, però sí que crec que hem de tenir en compte una cosa, i és que aquesta moció quedarà desactualitzada per la necessària cimera sobre la sequera i sobre l'aigua que hi ha d'haver a finals de mes. I, per tant, per això no hem entrat tant en detall en ser tan específics en cada punt, perquè entenem que tots aquests acords quedaran supeditats als acords que prendrem per refer el decret.

I, per tant, el primer punt on evidentment sí que estem d'acord és en el primer: cal aquesta cimera. Cal que sigui una cimera plural, cal que hi puguin participar no només sectors de la societat civil i del món..., dels sectors econòmics més afectats, també ajuntaments d'aquest país i, evidentment, els grups polítics d'aquesta cambra. I cal que sigui un acord que sigui honest a l'hora d'afrontar el futur que tenim per davant i el present que tenim avui.

Per entrar en el detall d'alguns punts que vostès posen en la moció..., i no hi polemitzarem molt avui, però sí que m'agradaria mencionar-los. Nosaltres no estem en contra d'augmentar la capacitat de dessalinització de Catalunya, ni a Tordera ni amb la creació d'una altra dessalinitzadora. El que sí que volem dir és una cosa: les dessaladores no són la solució màgica a la manca d'aigua en aquest país. I el que també volem dir és una altra cosa: la regeneració d'aigües és més eficient i més econòmica i més sostenible en termes energètics que la dessalinització.

I, per tant, nosaltres on plantejem la tasca de la dessalinitzadora és en com complementem una estratègia de regeneració i de reutilització d'aigües amb el complement que poden suposar les dessaladores en aquest país. Perquè, si no, podem arribar a l'engany de que en realitat mai hi haurà manca d'aigua, perquè podem seguir dessalinitzant *sine die* la totalitat d'aigua que necessitem, i això és molt ineficient en termes econòmics, és molt ineficient en termes energètics. I, per tant, ho hem de pensar com a complement.

I per nosaltres hi ha espais on podem pensar en aigües regenerades. Per exemple, tenim l'EDAR del Llobregat, però no en tenim al Besòs, no en tenim en altres rius

d'aquest país, que tenen alta demanda hídrica. I, per tant, creiem que hi ha molt marge –i vostès també ho diuen a la moció, eh?, no és per polemitzar– per aprofundir en una estratègia més ambiciosa de regeneració d'aigües.

I, per tant, nosaltres, en aquesta cimera sobre la sequera, creiem que, evidentment, hi haurà un capítol important, que és quines infraestructures hem de prioritzar aquest any i els següents per garantir l'abastament d'aigua a Catalunya, però que també hi ha altres debats que hem de tenir sobre com afrontem la sequera.

En primer lloc –i sempre ho volem dir–, pensar en disponibilitat d'aigua és també pensar en com reduïm les fuites d'aigua del sistema i de la xarxa de d'abastament d'aigües, que vostès també mencionen.

En segon lloc, també quin model de governança sobre l'aigua volem, i això ho dic... I és veritat que la responsabilitat dels diferents grups polítics és diversa, en aquesta cambra, però crec que hem d'arribar tots al punt en què..., l'intent de privatització i la gestió privada d'aigües en aquest país són una vergonya, per com s'han produït, per com s'estan legitimant i per la indecència jurídica que això suposa. Jo crec que també hem d'intentar obrir espais per a la gestió democràtica i pública de l'aigua en aquest país, especialment en un futur on serà un bé encara més escàs que avui.

En quart lloc, crec que, evidentment, un acord sobre la sequera és també un acord sobre la demanda d'aigua i sobre com impulsem no només l'estalvi d'aigua en aquest país, sinó com, en moments com aquests, repartim esforços entre la ciutadania i els sectors productius. I això ho vam dir ahir i ho tornem a dir: no podem ser la imatge d'un país que els hi diu als agricultors del seu país que no poden regar, i als golfistes que venen aquí a jugar a futbol o als turistes que venen en creuer o als que venen a practicar esquí en les pistes de neu artificial que per a això hi ha barra lliure. I crec que hem de ser responsables en el repartiment d'esforços que fem i en com planifiquem també el futur d'aquest país.

I, en cinquè lloc –i perquè no ho vaig dir ahir, però que és un debat que hem de tenir en paral·lel–..., és també (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) com recuperem els sistemes fluvials i la biodiversitat en aquest país, perquè tenim també la responsabilitat, per tenir un bon cicle de l'aigua, de recuperar els espais fluvials...

La vicepresidenta segona

Diputat...

Lucas Silvano Ferro Solé

...dels deltes –i amb això acabo– i de la resta d'entorns fluvials d'aquest país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellera*... Como decíamos ayer, las cifras de precipitación acumulada en los últimos veinticuatro meses en el distrito de cuenca fluvial de Cataluña se sitúan en valores muy similares a los peores registros que dieron lugar a la sequía de 2005-2008.

En aquellos días se tuvieron que tomar decisiones drásticas, y el Govern también se vio obligado a actuar y a invertir en infraestructuras que permitieran disponer de más agua. Probablemente, si la sequía hubiera continuado, las actuaciones, pues, no se hubieran quedado allí, sino que hubieran continuado invirtiendo, porque seguía habiendo inversiones que podían todavía incrementar la disponibilidad. Pero llegó la lluvia, aquellas lluvias de 2008, y, con la lluvia, ya los brazos caídos y la inacción. La última desalinizadora se puso en servicio en 2009, y venía de una decisión que se había tomado en los días más duros.

Desde entonces, absolutamente nada. Como bien digo, brazos caídos, y no se impulsó nada más. Dejó de invertirse aun sabiendo que en aquellos días se habían pensado muchas infraestructuras que podían mejorar la disponibilidad hídrica. Pero como esas no son infraestructuras que tengan una rentabilidad electoral muy alta, no son como una plaza, no son como una estación de tren, allí se quedaron, y se quedaron totalmente paralizadas. Prácticamente quince años sin que nadie haya apostado por prepararnos mejor para un momento como el que nos toca vivir ya y como el que, por desgracia, me temo que veremos en los próximos meses.

Junts per Cat nos trae hoy aquí una moción con algunas de esas inversiones, que, sin duda alguna, tendrían que estar hechas ya. Nos habla, por ejemplo, de ampliar la desalinizadora del Tordera o de la construcción de una nueva en Cubelles. Nos habla también de mejorar las potabilizadoras existentes, como la del Ter en Cardedeu, o de activar terciarios para triplicar el volumen de agua regenerada. Son actuaciones que sí permiten que haya más agua disponible y que sí son efectivas.

Ya les adelanto que nosotros votaremos esta moción a favor. A nosotros, de todas estas actuaciones, lo único que no nos gusta es que no estén en servicio ya, porque a estas alturas ya será difícil que lleguemos a que estas obras de las que aquí se habla puedan ayudar a superar la crisis que ahora mismo tenemos encima. Será difícil que estén a tiempo para ayudarnos a pasar este verano, pero hay que intentarlo y hay que empezar a actuar igualmente para evitar situaciones como esta en el futuro.

Si se hubiera empezado hace un año o hace dos, podríamos estar mucho más preparados, *consellera*, porque –lo decía ayer– el consumo del área metropolitana es del orden de ciento cinco litros/día por habitante, el más bajo que en cualquier metrópoli similar, pero de lejos; los ciudadanos han hecho sus deberes y hace tiempo que consumen agua de una forma responsable.

Eso no quiere decir, por supuesto, que desde las administraciones no tengamos que seguir concienciando, pero sí nos tienen que hacer saber que el problema no está ahí. El problema no está en el consumo, ni se puede cargar esa responsabilidad al ciudadano, porque el ajuste sí que está hecho. El problema no está ahí, ni la solución nos vendrá de ahí. Lo decíamos ayer: la solución es actuar, actuar, actuar, invertir, invertir e invertir, que es justo lo que no llevaba incorporado el decreto de ayer.

Y aquí el grupo proponente podrá decir que no le gustaba el decreto porque no tenía precisamente estas actuaciones –lo decía ayer– y que las sanciones no le gustaban, pero después lo vimos en la votación: pudo tumbarlo con su voto en contra y prefirieron que se aprobara.

En los próximos meses, todos escucharemos que es una situación excepcional, y lo es, y que requiere de nuestra responsabilidad, pero también escucharemos poco menos que que es nuestra culpa. Pero no se dejen engañar: hay mucho que se podría haber hecho para tener más agua disponible durante los próximos meses y no se ha hecho. Esperamos que, al menos, esta situación nos ayude a prepararnos mucho mejor para el futuro.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Gràcies. En nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat Daniel Serrano Coronado. *(Pausa.)* Des de l'escó?

Daniel Serrano Coronado

Sí.

La vicepresidenta segona

Ja està, ja.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidenta. Desde el escaño. *Consellera...* Para fijar nuestra posición en esta moción de Junts per Catalunya, que en realidad es la continuación del debate

del decreto de ayer, o la segunda parte... Pero lo que viene a demostrar esta moción es que el decreto de ayer y la moción de hoy lo que constatan es la inacción de los gobiernos de la Generalitat, tanto de Junts per Catalunya o Convergència i Unió entonces como de Esquerra Republicana después, la inacción en materia de lucha contra la sequía en Cataluña. Y esto es lo que, en primer lugar, quisiéramos destacar de la moción.

Sí que es cierto que la moción, a diferencia de la de ayer, contiene medidas e inversiones para hacer frente a la situación de sequía de hoy y la que pueda venir mañana, que es también importante y relevante para nosotros. De entrada, pide algo básico, y es la aprobación de un nuevo decreto, lo que viene a demostrar que la convalidación del decreto de ayer realmente sirvió para bastante poco.

Una moción que apuesta por ampliar la desaladora de Tordera, una moción que apuesta por la construcción de una nueva en la zona de Cunit y Cubelles. Y en este punto nosotros nos abstendremos, porque ya hemos manifestado que no vemos del todo acertado el llenar la costa catalana de plantas desaladoras –se ha dicho anteriormente–, porque son altamente contaminantes y porque, además, sus costes de construcción y de mantenimiento son muy elevados, y existen alternativas que permiten la reutilización de agua, que también a ello se refiere la moción. Una moción que también apuesta por la mejora de instalaciones para actualizar la red de aguas en Cataluña, para garantizar su correcto funcionamiento y eficacia.

Otro punto que compartimos de la moción y creemos que es de justicia, y el decreto de ayer olvidaba, es: ayudas, compensaciones para el sector agrícola y ganadero, muy afectado por la actual situación de sequía, insisto, y que el decreto de ayer olvida por completo.

Y muy interesante para nosotros también..., el punto que apuesta por la implantación de planes directores de aguas regeneradoras para, en definitiva, poder en el futuro garantizar agua hasta el usuario final, al margen de los ciclos de sequía que se puedan producir en el futuro.

Una moción que, insisto, a diferencia del decreto de ayer, sí contiene medidas e inversiones para afrontar el problema cíclico de la sequía de agua en Cataluña y que apoyaremos, prácticamente, en su totalidad.

La vicepresidenta segona

Té la paraula el diputat no adscrit, senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, vicepresidenta. Como dije ayer, España necesita un plan hidrológico nacional. No tiene sentido que en plena sequía sigamos lanzando miles de hectómetros cúbicos de agua desde el Ebro al mar Mediterráneo. No tiene lógica que durante quince años, como mínimo, no se haya invertido en Cataluña en infraestructuras críticas clave para garantizar el suministro y abastecimiento de agua.

Faltan interconexiones, apostar por la reutilización –tomársela en serio–, fortalecer la desalinización. Sanear acuíferos contaminados por nitratos, que, según los últimos informes de la *conselleria*, hay muchísimos, un alto porcentaje de acuíferos están contaminados por nitratos en Cataluña. Falta invertir en tecnología.

En definitiva, yo creo que lo razonable es que escuchemos a los ingenieros, a las personas que saben, y que pongamos dinero encima de la mesa.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Joaquim Calatayud Casals.

Joaquim Calatayud Casals

Bé, en tot cas, la cimera de divendres que ve marcarà un abans i un després. Jo crec que aquesta és una moció que, com a inici i amb moltes més aportacions, pot ser important.

Comentar a la diputada d'Esquerra que, en tot cas, el comentari de modificar el decret llei o de portar a terme un nou decret llei..., ahir en seu parlamentària ho van comentar tant el president com la consellera i, per tant, si ho considereu electoralista o creieu que és una jugada d'última hora..., en tot cas, la jugada la van iniciar ells dos. Però bé, més enllà d'allò, d'acord amb moltes coses de les que has comentat. Evidentment, has demostrat que ets una excel·lent alcalde.

Pel que fa referència a la CUP, el tema d'interconnexions segurament sempre el veiem en negatiu, però jo, com a ciutadà del Camp de Tarragona, que per qualsevol circumstància..., el mes que ve al riu Ebre es provoca una situació complicada, doncs, ja em diries al Camp de Tarragona com podríem subministrar aigua. Vull dir que de vegades les interconnexions poden ser en l'àmbit positiu, de subministrar aigua en situacions extraordinàries que es podrien donar.

Al Lucas, completament d'acord amb la intervenció que ha fet. Absolutament en tot, menys en el tema de la privatització. Crec que un dia..., que segurament ne podrem parlar.

I pel que fa referència... Consellera, jo li demano... Avui he rebut una carta de la Generalitat reclamant-me, a les zones del Baix Camp, quina cobertura teníem d'emissions, que és molt important. Enviï una carta... Estem parlant d'una dotzena de cartes: als diferents sectors del territori, d'empreses privades, d'empreses mixtes, d'empreses públiques, dels sectors dels diferents camps que comprenen (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*)..., quina és la seva postura, quina és la seva idea; que abans de la cimera li puguin donar tres opcions, tres idees del que es pot fer i del que es pot deixar de fer. Perquè territorialment som molt diferents...

La vicepresidenta segona

Diputat...

Joaquim Calatayud Casals

...el camp de Lleida, el Camp de Tarragona. I, per tant, crec que seria positiu que també fessin una previsió d'intentar..., el territori què n'opina, també, perquè des de l'agència, i no és culpa seva...

La vicepresidenta segona

Diputat, se li ha acabat el temps.

Joaquim Calatayud Casals

Bé, ja t'ho explicaré un altre dia.

(*Rialles i aplaudiments.*)

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputat. (*La vicepresidenta segona riu.*) Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció... (*Remor de veus.*) Si us plau... (*Pausa.*) Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substantiat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de dones

302-00263/13

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de dones, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la, té la paraula la diputada Gemma Lienas Massot.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputades, diputats. Avui presentem la nostra moció sobre polítiques de dones. I vull insistir, vull fer èmfasi en el títol, «polítiques de dones», perquè certament hi ha col·lectius que estan molt discriminats. En som

conscients i, a més, considerem que cal fer polítiques especials per a aquests col·lectius: col·lectius de persones migrades, de persones LGTBI, de persones amb discapacitat, de persones amb trastorns mentals, etcètera.

Però aquests col·lectius pateixen una discriminació específica i tenen, per tant, una condició concreta per la qual reben aquesta discriminació. I, a més, aquests col·lectius reuneixen homes i dones. Les dones, en canvi, no som un col·lectiu. Les dones som més de la meitat de la població i, a més, hem estat oprimides i discriminades en totes les èpoques i en qualsevol àrea geogràfica.

Pel fet d'haver nascut dones patim una discriminació i una subordinació que, de fet, ens uneix a totes per damunt de les diferències que tinguem. Els hi dono algun exemple. Segons l'informe del Banc Mundial que es diu *Dona, empresa i drets*, de 2023..., diu que el ritme de reformes cap a un tracte igualitari davant la llei ha caigut al nivell més baix en els últims vint anys. O, per exemple, això altre: «el risc de pobresa o exclusió és molt més alt per a les dones que per als homes, tant a Catalunya com a Espanya com a la Unió Europea». I és per aquesta mena de dades que nosaltres pensem que calen polítiques específiques de dones.

La nostra moció té vint-i-dos punts –abans que em diguin que és molt llarga, ja els hi dic: sí, és molt llarga. (*Rialles*.) Els dotze primers punts estan centrats en la violència masclista, per dues raons. Primera, per les dades que tenim. Mirin, segons l'ICD, el 2022 hi va haver dotze assassinats de dones, dotze assassinats per haver nascut dona, dotze feminicidis, i entre 2012 i 2022 a Catalunya hi van haver cent quinze assassinats de dones. Agressions sexuals: van creixent a Catalunya. Cada dia se'n denuncien deu, però, fixin-s'hi, diuen que només es denuncien un vuit per cent de les agressions sexuals. Si a tot això hi sumem el fet que les professionals que treballen amb les víctimes de violència masclista diuen que és inconcebible en molts casos –no sempre, però en molts casos– la situació en què es troben, entendran per què hem dedicat els dotze primers punts de la nostra moció a aquesta qüestió.

Als tres primers punts demanem d'obtenir dades respecte a quants recursos residencials tenim, quantes dones hi ha allotjades i quantes dones tenim en espera. També demanem que es garanteixi la salubritat dels llocs. Demanem que hi hagi unes normes comunes a tots els recursos residencials. I demanem també que es comenci a pensar en una altra mena de recursos residencials per tal que les dones puguin de debò establir noves relacions i puguin de debò començar una nova vida.

També demanem que, per favor, tots els fills i filles i totes les víctimes de violència masclista rebin atenció de tots els serveis a què tenen dret, que de vegades no és així, i també que siguin ateses per professionals que tinguin formació en perspectiva feminista. Demanem també que es revisin els indicadors dels Mossos d'Esquadra per avaluar millor el risc i no deixar desprotegides les dones.

En un segon pas –en següents punts–, demanem propostes amb relació a les presons. En general, les presons no estan pensades per a les dones, tenen una mirada androcèntrica. I, per tant, demanem que les persones que atenen les recluses tinguin formació en perspectiva feminista, que s'adeqüi la formació que se'ls ofereix a les dones i sigui una formació no amb estereotips de gènere, sinó que estigui pensada per al que demana el mercat. I també demanem que les recluses puguin establir un vincle amb els seus fills i filles, tant els que viuen amb elles perquè tenen menys de tres anys com els que ja no viuen amb elles.

També demanem que es tiri endavant el protocol de prevenció i abordatge dels matrimonis forçats, que porta molt temps que està encallat.

Relacionat amb la violència ginecològica i obstètrica, demanem que s'ofertin totes les places acreditades de llevadores als hospitals que en disposin i també que s'acreditin més places al llarg d'aquests pròxims cinc anys.

Pel que fa a recursos per a dones que pateixen addiccions –ja ens va dir la consellera que hi ha un recurs per a aquestes dones–, demanem ara de saber quants recursos tenim i quantes dones necessiten aquests recursos.

I, pel que fa a treball, volem que les empreses que estan obligades a presentar els plans d'igualtat..., que se'ns digui quines l'han registrat i que puguem tenir accés a aquests plans per mirar si són correctes o no.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, pel Grup Parlamentari de VOX, la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, gràcies. Bon dia. Bien, el Partido Socialistas hoy nos presenta una moción que podríamos decir que es un batiburrillo, mezclan muchas cosas en esta moción, y es una moción titulada «políticas de mujeres» que acaba por proponer informes y estudios varios. Y es que muchos de esos puntos son en torno a la imposición del dogma feminista de la violencia machista. Y ya lo hemos dicho en reiteradas ocasiones, que no nos gustan la simplificación y la utilización que se hace desde el feminismo del drama de las mujeres maltratadas.

El PSC junto con sus socios *de govern* han aprobado los presupuestos de la Generalitat, donde se prevén cantidades económicas indecentes a movimientos propagandísticos y de adoctrinamiento feminista: más de 1 millón y medio de euros en la partida «Grandes campañas y comunicación» en el Departamento de Igualdad; más de 21 millones de euros en la partida para incorporar profesionales para la equidad en los trabajos. Un total de más de 22 millones de euros de despilfarro del dinero público, en vez de invertirlos en los problemas reales de todos los catalanes, incluidas las mujeres, como son el empleo, el acceso a una vivienda y la seguridad.

Y, teniendo en cuenta este batiburrillo de moción, sí que voy a centrarme especialmente en uno de los puntos de esta propuesta. Y es que en el año 2022 entró en vigor la obligatoriedad de que las empresas de más de cincuenta trabajadores tengan un plan de igualdad, y hoy el Partido Socialistas pide hacer una relación de estas empresas con sus respectivos planes de igualdad. Y nos preguntamos para qué quiere hacer esto, el Partido Socialistas, para qué quiere esta lista de estas empresas; ¿para multar a estas empresas con multas económicas?

Miren, los planes de igualdad son la primera herramienta que tiene la secta lila para quitar derechos y libertades a las empresas y a los trabajadores. (*Aplaudiments.*) Además, con estos planes nos encontramos los cupos de género, que son aplicables a la contratación en empresas tanto del sector público como del sector privado. Y las empresas no necesitan planes de igualdad. Lo que necesitan, por ejemplo, es acompañamiento para poder implantar medidas de conciliación laboral y familiar para sus trabajadores. Porque, miren, es muy fácil ser gobierno y decirles a las empresas que implanten medidas de conciliación para sus trabajadores y no ofrecer ni apoyo ni acompañamiento, y solo ofrecer, pues, postureo y palabrería. Es muy fácil.

Y también debemos hacer una mención especial a la imposición de la cuota femenina, porque es un insulto a la mujer hacerle pensar que solo llegará a un puesto de trabajo por ser una cuota y no por su valía. Es una falta de respeto no fijarse en la formación, en la capacidad y en la experiencia, que es lo que debe determinar precisamente si una persona está capacitada o no, sea hombre o sea mujer, para estar en un puesto de trabajo. Y en VOX defendemos el mérito, la capacidad y el esfuerzo de las personas.

Y parece ser que a ustedes se les olvida que las mujeres no queremos un sistema de cuotas feministas en el trabajo, sino que queremos incentivos a la conciliación laboral y familiar, tanto del padre como de la madre. Y las mujeres, las madres, no queremos que se nos penalice y que se nos estigmatice por ser madres y trabajar fuera del hogar; queremos que se proteja la maternidad y la vocación profesional. Y las mujeres no queremos ni necesitamos puntos lilas o casas de la igualdad en nuestros municipios; queremos seguridad y poder andar tranquilas por las calles. Al

igual que las mujeres no queremos acciones de falso empoderamiento hacia la mujer, sino que queremos respeto a nuestra feminidad.

Y en eso van a encontrar a nuestro grupo parlamentario, y no en mociones como esta, que básicamente son eslóganes de propaganda feminista.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

Per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Jenn Díaz Ruiz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tothom. Sempre costa una mica intervenir després de la ultradreta, perquè es diuen, com diu el meu company Wagensberg, tantes rucades des d'aquest faristol que hi ha la temptació de respondre-hi, però volem aprofitar bé el nostre temps, així que no hi entrarem. Només dir que si existís aquesta secta lila potser estaríem una mica millor del que estem. (*Alguns aplaudiments.*)

Jo crec que la dificultat de parlar d'aquesta moció no és tant perquè sigui llarga, que ho és, sinó perquè tracta diferents temes. I això l'únic que evidencia és que els drets feministes i les polítiques feministes no es poden fer només des d'un sol departament, perquè comprenen tota la població. I, per tant, quan es fa aquesta diagnosi, una mica, jo crec, esbiaixada d'aquest món binari que divideix l'univers entre homes i dones, crec que ens equivoquem, que la interseccionalitat és una mirada que ve a garantir drets de tothom i, per tant, que quan parlem de polítiques de dones de l'únic que estem parlant és de drets fonamentals, que no només impacten en la meitat de la població, sinó en el conjunt de la societat. I, per tant..., bé, tot això no surt en aquesta moció, però sí que volia deixar constància d'això.

Crec que hi ha cinc blocs, especialment, en aquesta moció: recursos residencials, formació especialitzada, Mossos d'Esquadra, centres penitenciaris i llevadores. I, per tant, intentaré fer alguns comentaris sobre alguns d'aquests punts.

Per una banda, com deia, els drets de les dones, i, per tant, els drets feministes, i, per tant, els drets humans. Estem parlant de drets bàsics que no estan garantits, i per això es necessiten polítiques públiques amb aquesta perspectiva de gènere, perquè si estiguessin garantits els drets d'aquest grup social, que som les dones i que ens unim en tant que són vulnerades com a bloc, doncs... No estem parlant de cap altra cosa que de drets fonamentals, i per això hi ha una primera part que, tot i que parla de violència masclista..., estem parlant del dret a l'habitatge, de l'accés a l'habitatge. Podríem parlar-ne també, d'aquest accés, que no tingui a veure amb víctimes de violència masclista, sinó de si el tenim garantit per igual a tota la població i com es mercadeja amb un dret fonamental, però, evidentment, garantir la sortida habitacional a víctimes de violència masclista és fonamental. I, per tant, doncs, hi ha una primera part d'aquesta moció que parla d'aquesta qüestió.

Després, de la formació i de la intervenció especialitzada dels Mossos com a actors principals de l'atenció. Venim també de fer el grup de treball sobre l'LGTFB, en què hi ha una qüestió en què les víctimes de l'LGTFB i també les víctimes de la violència masclista, que molt sovint són violències compartides i en podríem dir «violències patriarcals», tenen aquesta desconfiança en els actors que han de participar en aquesta atenció. I, per tant, totes aquelles mesures que vagin en la línia de millorar l'atenció amb més formació, més especialització, en tant que els Mossos formen part essencial de no revictimitzar i de no generar violència institucional..., doncs també a favor.

Sobre els centres penitenciaris amb perspectiva feminista: sabem que hi ha poques preses, sabem que la dinàmica dels centres penitenciaris és una dinàmica masculinitzada, i, per tant, el que hem de fer és parlar amb les preses per saber quines són les seves necessitats. Moltes vegades també..., de fet, en el curs sobre perspectiva de gènere del Parlament ens en parlaven, que de vegades tenim aquesta tendència

a creure que sabem les necessitats de les persones a qui estem dirigint les polítiques públiques. En aquest cas, totes les qüestions que tenen a veure amb les preses que són mares o amb les preses que tenen criatures dintre les presons..., doncs millor parlar amb elles.

I, per acabar, llevadores. La violència obstètrica és una d'aquelles violències més invisibles, no?, que té a veure també amb moltes de les violències institucionals que podem rebre tota la població, però fins i tot..., la violència obstètrica és aquella que aquells que la perpetuen ni tan sols reconeixen que existeixi. Per tant, doncs, dintre de totes aquestes diverses formes hi ha aquesta falta de perspectiva de gènere també en l'atenció hospitalària, en aquest cas, de l'embaràs o postpart i prepart.

Per tant, és una moció que parla, en línies generals, sobre moltes qüestions. I només hi ha un punt en què tenim algun dubte, però hi votarem majoritàriament a favor. De tots els terminis, hem hagut d'ajustar alguns temps per poder-hi donar una resposta acurada, però, en general, bastant a favor d'aquesta moció.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Ester Vallès.

Ester Vallès Pelay

Bon dia, presidenta Borràs, membres de la Mesa, consellera, diputades, diputats. Aquesta és una moció molt àmplia i que toca diversos temes. El tema central, com han dit, és el de la violència masclista, i posem l'èmfasi en totes les violències masclistes que existeixen i que es van incorporar a la Llei 17/2020, definint com a violències masclistes la violència física, la psicològica, l'obstètrica –com han comentat–, l'econòmica, la digital, la de segon ordre, la vicària i la sexual.

Parlem de violència sexual, un tema que ens preocupa, i molt, i més quan hem conegut recentment la notícia alarmant, segons un estudi que ha fet la Federació Mujeres Jóvenes sobre Tinder, on es diu que el vint-i-dos per cent de les dones que queden amb homes a través de Tinder són violades. És un estudi que s'ha fet a 705 dones heterosexuales de divuit a trenta-cinc anys, i diu que més de cent cinquanta han estat violades. Això vol dir que una de cada cinc dones ha estat violada. I més alarmant és quan diu que més de la meitat, ho repeteixo, més de la meitat de les enquestades asseguren haver-se sentit pressionades per mantenir sexe després de quedar amb homes a través d'aquesta app. És alarmant.

I, centrant-nos en alguns punts concrets d'aquesta moció, aquesta moció, com han dit, tenia vint-i-dos punts. Ens va semblar que no era prou llarga, i, per tant, hi hem afegit quatre punts més, i agraeixo l'acceptació de tres d'aquests quatre punts.

Gran part d'aquesta moció, com han comentat, parla dels recursos residencials a que accedeixen les dones que són víctimes de violència masclista. A aquestes víctimes que no disposen de recursos personals i/o econòmics, se'ls hi ofereix, així com als seus fills i filles a càrrec, un espai de protecció i acolliment per a la seva recuperació. I és per això que creiem que és necessari, tal com proposa aquesta moció, tenir els centres adequats, salubres, que compleixin un llistat de recursos prioritaris, perquè tots aquests centres puguin facilitar la creació de xarxes entre les víctimes i puguin tenir una estabilitat.

Perquè creiem que aquestes dones, que ja els hi ha costat molt fer aquest pas d'abandonar el seu domicili..., perquè hem d'entendre que és una decisió molt difícil, és un moment delicat, un canvi vital per deixar enrere la situació que patien i començar de nou. És un moment dolorós i ple d'incertesa, i aquests recursos residencials han de ser els adequats.

A més a més, moltes d'aquestes dones, un trenta per cent, tenen animals de companyia que estimen. En molts casos, el maltractador utilitza l'animal com a eina per amenaçar o coaccionar la víctima, demostrant així el poder que té sobre ella. En altres

casos, els animals protegeixen les víctimes quan són agredides, i és en aquest procés quan la víctima crea un vincle emocional molt fort amb el seu animal domèstic, perquè acaba esdevenint el seu suport psicològic i part de la seva teràpia. Per tot això, des de Junts per Catalunya, hem proposat un punt addicional per emprendre les accions oportunes per permetre l'entrada dels animals de companyia d'aquestes dones víctimes de violència masclista en els recursos residencials, perquè no sigui un impediment per a la víctima a l'hora de fer el pas i per ajudar en el seu procés de recuperació.

També un altre punt de la moció a destacar és l'aprovació i posada en marxa del protocol de prevenció i abordatge dels matrimonis forçats a Catalunya. Fa un temps, en la Comissió d'Igualtat i Feminismes, va comparèixer l'associació Valentes i Acompanyades, una associació que treballa per aturar els matrimonis forçats. La representació ens va traslladar la preocupació de que el protocol ja s'havia presentat i que no s'havia posat en marxa.

Arran de la seva compareixença, Junts per Catalunya va fer una pregunta escrita el passat 21 de desembre, i aprofito l'ocasió, perquè hi ha la consellera aquí, per dir-li que encara no ens han respost. I la pregunta era sobre la previsió d'actualització i desplegament territorial d'aquest protocol per a la prevenció i l'abordatge de matrimonis forçats a Catalunya. Entenc que el Govern, amb aquesta transacció que ha fet en aquest punt, posarà per fi en marxa el protocol, però igualment esperem la resposta.

Un altre punt que hem afegit és arran del descontentament que hem percebut a les entitats en la distribució dels recursos procedents del *pacto de estado* contra les violències masclistes. Volem que es faci un correcte seguiment de la distribució d'aquests.

I, per últim, donar les gràcies a la diputada Lienas per l'acceptació de les esmenes, però volem deixar constància que de la perspectiva, en aquests casos, se'n diu «perspectiva de gènere».

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Bé, jo venia com molt tranquil·la a fer aquesta moció, però clar, la diputada Lienas ens vol esquarterar com a dones, o sigui que li haurem de respondre.

Ella ha dit que el feminisme és per a les dones com ella, que no siguin migrades, que no siguin dissidents, que no tinguin res que no tingui el que ella té, no? Per tant, entenem que les que som totes aquestes coses ens hem de partir en trossos per poder-nos encabir en les seves polítiques, perquè les qüestions que travessen a les dones migrades són qüestions feministes; les qüestions que travessen a les dones trans són qüestions feministes; les qüestions que travessen a les dones racialitzades són qüestions feministes. I no qüestions de segon ordre, són qüestions de primer ordre.

La llei d'estrangeria és un reclam de primer ordre del moviment feminista, i quan no és així, és aquest el problema, senyora Lienas. (*Aplaudiments.*) Aquest és el problema. Llavors, quan nosaltres veiem la perspectiva que impregna aquest llençol de moció, que sí, efectivament, és molt llarg, però no perquè sigui llarg té punts que siguin innecessaris, la llargada no és un problema..., sí que s'hi diferencien diversos apartats, però traspua supremacisme, senyora Lienas, traspua supremacisme.

Vostè, quan parla... I ho ha deixat molt clar en la seva intervenció, vull dir, és que no cal que ens remetem enlloc més que a les seves paraules. Quan vostès volen saber qüestions com el nombre de dones en recursos residencials i fer un mapeig de quins recursos estan utilitzant i quins no, cosa que és molt útil, és molt necessària..., però parla del nombre de dones a la llista d'espera amb informe favorable de les mesos d'emergència. I aquí tenim el biaix, perquè les dones que estan excloses d'aquesta llist-

ta d'espera, les dones que han sigut denegades en aquesta acceptació de poder estar a la llista d'espera, són precisament les dones migrades que estan en situació administrativa irregular, les dones que no tenen un habitatge legal, les dones que estan als marges dels marges, que són les dones que més necessiten accedir a aquests recursos. Però aquestes dones no els interessien, en el seu mapeig, i aquí és on tenim el biaix.

Després, parla vostè del model dels recursos residencials, amb aquestes prioritats comunes, de posar èmfasi en la necessitat de fomentar la convivència, del model de recursos residencials... No deu ser que s'estan adonant de que els serveis, per estar garantits, han de ser públics? Per poder tenir una gestió controlada i directa de quines són aquestes prioritats, els serveis han de ser de titularitat pública i de gestió directa. I per això nosaltres defensem els serveis públics, no anant buscant les molles i anant posant pegats en els recursos, diguem-ne, de titularitat privada, perquè precisament el problema que tenen els recursos és la titularitat privada i concertada, és que no es poden controlar aquests tipus de condicions necessàries.

Després, vostè parla també, de manera molt interessant, del tema de la formació, amb el que evidentment, doncs, també estem molt d'acord, però en cap cas està parlant de qui té accés a aquests recursos, qui acudeix als Mossos d'Esquadra per tramitar aquestes denúncies; qui té el tractament, diguem-ne, revictimitzant per part dels Mossos d'Esquadra a l'hora d'anar a denunciar les violències masclistes. Perquè, una altra vegada, el problema d'infradenúncia de violència masclista, senyora Lienas, el tenen principalment les dones migrades, que no confien en els cossos i forces de seguretat com per protegir-les. I aquest és el problema que hem d'anar a atacar.

Després, parla vostè de condicions per a les llevadores al sistema de salut, acreditar les places de llevadores, ofertar totes les places, etcètera. Una cosa molt curiosa, que és «dotar d'estratègies que incentivin la permanència de les llevadores». Bé, què tal si millorem les condicions laborals de les treballadores? Què tal si dotem suficientment els recursos i l'atenció primària per poder prestar els serveis i que les llevadores que surten dels itineraris formatius no vulguin marxar perquè les condicions de treball al sistema sanitari català no són dignes? Què tal si dotem els serveis públics sanitaris de més recursos per augmentar les plantilles i ajustar les ràtios i les jornades, i així que les llevadores no vulguin marxar? Li sembla una bona estratègia, aquesta? Potser seria interessant estudiar-la.

I, per últim, l'únic punt que votarem en contra de tota la moció és sobre els protocols de prevenció i abordatge dels matrimonis forçats (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), perquè són protocols, igual que el Proderai, igual que el protocol de DGAIA, igual que el protocol de la mutilació genital femenina..., són protocols de racialització de les infàncies migrants, i cal un altre abordatge per a aquest tipus...

La vicepresidenta segona

Diputada...

Basha Changue Canalejo

...de problemàtica –i ja acabo, presidenta–, no aquest tipus de protocols..., que no més aporten violència cap a les nostres nenes.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem, la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Doncs venim a posicionar-nos sobre una moció en que ja avancem que ho votarem tot a favor perquè, tal com ja s'ha dit, són un reguitzell de mesures que, vistes aïlladament, que és com d'alguna manera estan presentades, és difícil no estar-hi a favor. Perquè, a més a més, recullen moltes coses..., que, malau-

radament, és una cosa que ens hauria de fer reflexionar a tots plegats, perquè són coses que ja s'han votat en altres mocions, que portem molts anys parlant-ne, que portem molts anys demanant-ho i que finalment no hi avancem gaire, no?

I ho pensava, sobretot, quan llegia el tema de la necessitat de millorar la formació de les persones de l'Administració i, sobretot, del Cos de Mossos d'Esquadra, que donen atenció a les víctimes de violència masclista. I no puc evitar que em vingui al cap el cas de la nena de Badalona, que sabem que va haver-hi, segurament, una manca de coneixement o d'apropiació en el tractament que se li va donar quan es va presentar aquesta denúncia per una agressió sexual.

Per tant, moltes de les coses que estan aquí tenen molt de sentit. Sí que ens sembla que és una mica un *totum revolutum*, no?, hi han moltes coses que s'hi barregen. Hi falta com una mica, ens sembla a nosaltres, d'una visió més estratègica de la moció. Però bé, això..., evidentment, cada grup és absolutament autònom de presentar el que consideri.

Hi han algunes qüestions que, com dèiem, ens semblen interessants. Un tema que ja hem parlat moltes vegades, que és la manca de recursos residencials per a les víctimes de violència masclista. Hem tingut aquest debat moltes vegades. En l'acord de pressupostos que ha permès el suport del meu grup als pressupostos del 2023, una de les mesures que hi hem recollit són els habitatges –cent habitatges– per a les víctimes de violència masclista.

El problema que ens acabem trobant aquí, i ja ho hem dit moltes vegades també, és que al final el problema el tenim amb les meses d'emergència d'habitatge. És a dir, si tenim unes llistes d'espera de mesos i a vegades d'anys per poder donar cobertura a la situació d'emergència habitacional, quan són les dones les que necessiten aquesta resposta d'emergència habitacional, acabem trobant-nos que acaben entrant en la mateixa bossa de les mateixes meses d'emergència i acaben competint per uns recursos que ja són escassos de per si.

Prioritzar les dones víctimes de violència masclista nosaltres creiem que és necessari. És impossible iniciar una vida de reparació i de sortida de la situació de violència masclista sense garantir el dret a l'habitatge, que, a més a més, aquest dret a l'habitatge ha d'estar garantit al barri i a l'entorn on viu la víctima de violència masclista per no treure-la del seu entorn i de la seva xarxa social a ella i els seus fills i filles, si es dona el cas. Però el que cal és donar una resposta a la situació d'emergència habitacional que també afecta aquestes dones víctimes de violència masclista.

Hi han altres aspectes que també ens semblen interessants, no? Hem parlat de l'equitat territorial moltes vegades; és a dir, que, no importa on visquis, has de poder tenir accés als mateixos recursos. I ens sembla particularment interessant tota la part d'aportacions que es fan respecte a la situació de les persones..., de les dones preses, de les dones preses amb fills i filles a la presó. Crec que és un tema que en parlem poc. Crec que és evident que s'ha de parlar amb elles. Nosaltres sí que vam tenir també l'oportunitat de visitar la presó de Wad-Ras i poder-ho parlar amb elles, i crec que és una tasca que aquest Parlament s'hauria de prendre molt «en sèrio».

I això ens porta, d'alguna manera, a una cosa que, malgrat la intervenció de la senyora Lienas, a nosaltres sí que ens ha sorprès gratament, i és que dintre de les esmenes que han acceptat, han acceptat incorporar la paraula «interseccionalitat», que això és justament del que parlem quan parlem de que totes les dones comparteixen coses, però que no totes les dones són iguals ni mereixen una resposta igual. Perquè hi han moltes diferències entre una dona que potser pertany a una família de l'aristocràcia i que té unes treballadores domèstiques en unes condicions pèssimes, moltes vegades sense papers. Hi ha molta diferència entre la directora o la propietària d'una cadena d'hotels i les «kellys» que netegen casa seva. Hi han moltes diferències.

I si ja entrem en les dones racialitzades, n'hi ha encara més amb les dones en situació d'irregularitat administrativa, sense papers, que, com ja s'ha dit, ni tan sols poden accedir als recursos de la mesa d'emergència. És a dir, una dona sense papers

no podrà tenir mai un recurs habitacional com a víctima de violència masclista, perquè no se li pot donar a una persona que no té aquesta consideració.

Per tant, potser també hauríem d'avançar en aquesta confrontació que hem de fer a la llei d'estrangeria, en que, per exemple, un dels motius per aconseguir la residència sigui ser víctima de violència masclista. I això hauria de ser una cosa que hauríem, tots els que estem a nivell de l'Estat, d'empassar-nos-ho.

O el que hem vist ara, una notícia a *El País* d'una dona sense papers que li han tret la custòdia de la seva filla perquè la va haver de deixar sola per anar a treballar quan tenia només quatre anys. I això és el racisme i el masclisme als serveis socials i a les forces que tenen.

Per tant, totes les dones compartim alguna cosa en comú, segurament és la violència masclista el que més, però moltes vegades compartim coses que ens fan molt diferents, i per això el tractament ha de ser interseccional.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellera*... Desde el Grupo Parlamentario de Ciudadanos no podemos estar más de acuerdo con los principios que inspiran una moción como esta, una moción que se titula «sobre políticas de mujeres», pero que centra su atención en dos escenarios en los que las mujeres se encuentran, ciertamente, en una situación de especial vulnerabilidad, y que, por tanto, procede de prestarles especial atención.

Los doce primeros puntos de la moción se refieren a mujeres que han sido víctimas de violencia de género, y cinco puntos más de la moción se refieren a mujeres que se encuentran en centros penitenciarios. No hace mención, y no hemos presentado enmiendas porque yo creo que daría para una moción completa de por sí, a las mujeres que en esos centros penitenciarios trabajan hoy en día como funcionarias de prisiones y que se encuentran también, en muchos casos, desprotegidas por parte de una administración que, en un entorno tan vulnerable al conflicto, no las atiende ni las defiende como debería.

Existen algunos puntos más de la moción, pero estos dos que hemos mencionado, mujeres víctimas de violencia de género y mujeres en centros penitenciarios, son los que ocupan la mayor parte. Desde nuestro grupo, como digo, no podemos estar más de acuerdo.

Tampoco es difícil estar de acuerdo con muchos de ellos. ¿Quién podría no estar de acuerdo con garantizar la salubridad de todos los recursos residenciales? Pues, obviamente, estamos de acuerdo. ¿O quién podría no estar de acuerdo con garantizar que cualquier mujer, viva donde viva, reciba servicios especializados, psicológicos, psiquiátricos, médicos y jurídicos? Nosotros, desde luego, lo estamos. Somos un partido comprometido con la eliminación de la violencia de género y con la lucha por la igualdad efectiva de mujeres y hombres. Y allí donde hemos gobernado, donde hemos podido ser decisivos, hemos conseguido resultados en esa línea.

Y, por supuesto..., decía que quién puede no estar de acuerdo con garantizar que cualquier mujer, viva donde viva, reciba servicios especializados, psicológicos, psiquiátricos, médicos y jurídicos, y, por supuesto, como decía, nosotros siempre hemos defendido que el lugar en el que vivas nunca debería marcar una diferencia, tampoco en cuanto a los servicios básicos que se reciban.

Aquí al PSC le ha salido de una forma muy natural ponerlo en un punto, garantizar que cualquier mujer, viva donde viva, reciba esos servicios de la misma manera, y nosotros nos alegramos. Como decía, siempre hemos defendido que el lugar en el que vivas nunca debería marcar una diferencia en cuanto a los servicios básicos.

De hecho, la semana pasada nosotros propusimos, precisamente, una ley de armonización sanitaria para homogeneizar el acceso a la salud en España, de forma que pueda derribar barreras, construidas en muchos casos artificialmente, entre las comunidades de nuestro país. No puede ser que haya ciudadanos de primera y de segunda a la hora de atenderte un centro sanitario de cualquier comunidad autónoma. Creo que es algo que la inmensa mayoría de los ciudadanos quieren y que el Partido Socialistas defendería con fuerza si no fuera, como lamentablemente es, porque depende de partidos que lo que quieren es la desigualdad y la ruptura.

Pero, volviendo al tema de la moción de hoy, muy de acuerdo con que se tomen las medidas que se deban tomar para que pueda permitirse el acceso de animales de compañía a las residencias, o también con poner en marcha un protocolo para evitar matrimonios forzosos.

Para acabar, me ha resultado curioso un punto que ha aparecido en la moción al final pero que no venía en el texto original, sino que es un punto añadido por una enmienda de Junts per CAT, que, si no me equivoco, también había registrado Esquerra Republicana, y que dice: «Trabajar con los centros sanitarios y docentes catalanes para articular estrategias que incentiven la permanencia de las matronas una vez formadas y superada su residencia.» Con las matronas, y con el personal sanitario en general, hay una medida muy fácil que pueden tomar para que no se marchen: eliminar las absurdas barreras lingüísticas. Eso y pasar página a este absurdo *procés* es lo que más ayudaría a que los médicos y mucho otro talento quiera volver y quedarse en Cataluña.

Así que adelante, luchemos por la igualdad y por la eliminación de la violencia de género, pero hagámoslo sin excluir a nadie, sin silenciar voces, sin buscar enfrentar unos a otros para lograr objetivos políticos. Solamente así podremos construir una Cataluña y una España mejores.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Gemma Lienas Massot.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Abans de res, vull donar el condol, en nom de tot el meu grup, per la noia que havia desaparegut i que han trobat assassinada a Móra la Nova. No sé, diputada Lora, si a vostè li sembla normal que vagin apareixent de tant en tant dones assassinades. No sé si aquestes cent quinze dones assassinades entre 2012 i 2022 fossin cent quinze empresaris o cent quinze taxistes, si a vostè li semblaria tan natural o tan poc mereixedor d'unes polítiques específiques. (*Aplaudiments.*)

Una altra qüestió, les quotes. Escolti, les quotes no són perquè una dona mediocre pugui ocupar un lloc de responsabilitat; són perquè les dones preparades, malgrat ser dones, puguin ocupar un lloc de responsabilitat. Són per a això, les quotes. I vostè..., si no hi haguessin les quotes, potser vostè i moltes de nosaltres no seríem aquí. (*Aplaudiments.*)

Diputada Basha Changue, no sé com llegeix els nostres discursos, té una mirada que em deixa perplexa. En tot cas, el que nosaltres diem té molt a veure amb el que diu també Obioma Nnaemeka, que es pregunta fins a quin punt anar... És a dir, nosaltres hi estem d'acord, la interseccionalitat és necessària, ens sembla important, però el que diem és que per damunt de tota aquesta interseccionalitat hi ha una sèrie d'opressions que ens uneixen a totes. I el que es pregunta aquesta professora universitària afroamericana és: si anem seccionant tant les dones, estem contribuint a que la lluita de les dones es difumini? I a mi em sembla que sí.

Bé, en últim cas, voldria dir que moltíssimes gràcies a Junts per Catalunya i a Esquerra Republicana. Ha estat molt fàcil, la negociació, i l'ambient ha estat molt cordial, i me n'alegro, perquè crec que el que hauríem de fer és unir-nos totes contra el discurs de l'extrema dreta.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt número... (*Mónica Lora Cisquer demana per parlar.*) Sí, perdó. Digui, diputada.

Mónica Lora Cisquer

Per allusions, per l'article 87. (*Remor de veus.*)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ja hi ha hagut el debat pertinent aquí, i, per tant...

Mónica Lora Cisquer

És una acusació molt greu dir que des del nostre grup parlamentari no condemnem la violència. És molt greu. I és vergonyós que s'utilitzi el faristol del Parlament de Catalunya per fer acusacions d'aquest estil.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ha format part del debat de la moció, que anava, precisament, sobre polítiques de dones. Per tant, tot el que hagin volgut dir ho han pogut dir en el debat.

Acabat el debat, la votació d'aquesta moció es farà un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions d'equitat menstrual

302-00267/13

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions d'equitat menstrual, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Per exposar-la, té la paraula la diputada Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, vicepresidenta. Em sumo a les paraules de la diputada Lienas de condol a la família de la noia que han trobat morta aquest matí. I, per tant, esperarem veure..., tenir tota la informació sobre aquest cas, però, en qualsevol cas, és una nova dona assassinada.

Deixin-me que abans de començar faci referència a que avui es compleixen cinc anys d'exili de la nostra secretària general, de la Marta Rovira, cinc anys d'injustícia. I, per tant, doncs, des d'aquí, començar aquesta intervenció amb el record per a la nostra companya i secretària general. (*Aplaudiments.*)

Avui portem a votació una moció que pretén, d'una banda, mostrar el compromís d'aquest Parlament respecte dels drets sexuals i reproductius de les dones, i, de l'altra, evidenciar el suport parlamentari, l'ampli suport parlamentari, al pla d'equitat menstrual i de climateri que el Govern de la Generalitat, amb la conselleria d'Igualtat i Feminismes, està treballant.

En primer lloc, estem veient com –de fet, acabem de tenir-ne un exemple– els discursos més reaccionaris s'estan fent lloc arreu del món i també a Catalunya amb un únic objectiu, que és frenar els avenços dels drets de les dones que hem anat conquerint amb l'esforç i la lluita de moltes companyes que ens han precedit, i que no han estat gens fàcils de conquerir.

La interrupció voluntària de l'embaràs ha de ser un dret garantit per a totes les dones, també amb equitat territorial, i aquest és el compromís del Govern. De fet, ara fa unes setmanes coneixíem que el Govern de la Generalitat, per primera vegada, doncs, garantirà el dret de les dones a escollir el mètode de preferència per a la interrupció voluntària de l'embaràs a totes les regions sanitàries; per tant, el dret a escollir o el mètode farmacològic o el mètode quirúrgic.

I, de fet, hem de dir que les polítiques en matèria de drets sexuals i reproductius de la Generalitat han rebut l'elogi internacional arran de la seva participació ara fa uns dies a la seixanta-setena Comissió de la Condició Jurídica i Social de la Dona de Nacions Unides, que es va celebrar a Nova York i on el Govern..., on vostè va poder participar, i, per tant, es va fer elogi d'aquestes polítiques en matèria de drets sexuals i reproductius.

I malgrat que el món avança cap aquí, malgrat que el Govern treballa per garantir aquests drets, alguns sembla que ens vulguin tornar a un país en blanc i negre on el dret a interrompre l'embaràs només se'l podien permetre aquelles que el podien pagar –això sí, sempre d'amagat. Per tant, ens volen tornar a portar a aquest país en blanc i negre.

Però aquesta moció, més enllà d'evidenciar, doncs, el suport en matèria de drets sexuals i reproductius, també vol evidenciar el suport d'aquest Parlament a les polítiques en matèria d'equitat menstrual i climateri que està duent a terme el Govern de la Generalitat. I, en aquest sentit –després m'hi referiré–, deixin-me que doni les gràcies al Grup de Junts i també al Grup d'En Comú Podem per les aportacions fetes a aquesta moció, que entenem que la milloren, que la complementen i que la concreten; per tant, en el torn d'esmenes m'hi referiré.

Mirin, diputats i diputades, ho explicàvem durant la interpellació, les polítiques públiques necessitaven una altra mirada: necessitaven una mirada feminista que posés al centre els drets de les dones. Ja era hora que comencéssim a parlar d'aquells temes que afecten el cinquanta-dos per cent de la població. Ja era hora que la menstruació i el climateri, que ens acompanyaran durant molts anys de la nostra vida, abandonessin la clandestinitat per rebre l'atenció de les polítiques públiques, l'atenció que es mereixen per part de les polítiques públiques. És per això que des d'Esquerra Republicana celebrem aquest pla pioner a nivell mundial per repartir de manera universal productes reutilitzables, amb aquesta mirada també de respecte al medi ambient, per a totes les dones. I, sí, companyes del PSC, també per a les persones menstruants.

Celebrem que el currículum educatiu incorpori formació sobre la menstruació perquè els i les joves puguin conèixer i tenir informació sobre aquests canvis que impactaran en les seves vides. Celebrem que l'educació sexoaffectiva s'incorpori als currículums educatius. Casos com les darreres agressions sexuals amb menors com a protagonistes posen de manifest la necessitat d'incorporar aquesta educació des d'edats molt primerenques, perquè tots volem que els nostres fills i filles tinguin relacions sexuals sanes basades en el consentiment, i m'atreviria a més, a anar més enllà, basades en el desig mutu, que d'això també se'n parla poc.

Tenim molta feina a fer en aquesta matèria, perquè venim d'un desert bastant absolut. Amb la moció d'avui constatem no només que el Govern, que el Departament d'Igualtat i Feminismes va en la direcció correcta, sinó que, a més, aquesta és la direcció que defensa de manera molt majoritària el Parlament de Catalunya. I, per tant, ho celebrem.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Bé, nosaltres agraïm l'oportunitat de poder parlar de la regla en aquest faristol i en aquest hemicicle. Creiem que, efectivament, que nosaltres ho comencem a parlar és un important missatge que també estem donant cap a moltes nenes i moltes joves que segueixen vivint amb molta vergonya el fet de que el seu cos faci una evolució natural i comenci a menstruar.

De fet, crec que ha fet més perquè aquestes nenes puguin treure la part de la vergonya que les acompanya la pel·lícula *Red*, de Pixar, que molt del que puguem fer...

En aquesta pel·lícula, per si algú l'ha vist i no ho ha entès, el panda representa alguna cosa, que potser hi ha qui no ho ha «pillat», després, malgrat haver-la vist. Per tant, és necessari i és important que puguem parlar d'aquest tema.

Però sí que crec que a vegades –i això l'hi haig de dir, consellera– peca una mica de grandiloqüència. És a dir, mesures que poden ser importants i plantejaments que poden ser importants no es poden presentar com la mesura més revolucionària que es pot fer per al feminisme. És a dir, crec que aquí val la pena que fem una reflexió nosaltres mateixes, aquelles que ens considerem de la secta lila, que a veure com plantejem alguns temes..., el que acabem generant són aquestes sensacions de rebuig i de mofa per part de «senyeros», alguns dels quals presents en aquesta sala, que ens podem evitar senzillament si aterrem les coses i en diem pel nom que són.

Per tant, l'equitat menstrual és una necessitat i ha de ser una política pública. I es pot dir això sense tampoc fer grans ostentacions sobre la mesura, que nosaltres considerem que a vegades estan honestament una mica fora de to. Sobretot perquè després, veient el pla, hi han moltes coses que ens generen neguit i ens generen inquietud, i és com realment s'efectivitzarà aquest posar a disposició de totes les dones l'accés a aquests productes. Perquè, més enllà dels dispensadors, que s'estava parlant, i dels punts de recollida, a nosaltres ens genera molts dubtes, de fet, com s'arribarà a les famílies i a les persones més vulnerables perquè realment puguin accedir a aquests productes menstruals, sobretot els reutilitzables.

I per això sí que parlar de calces menstruals és important. Sí, és important parlar de calces menstruals i de la copa menstrual, perquè els càlculs són molt ràpids. Un dels principals problemes del que s'anomena «pobresa menstrual»..., que no és pobresa menstrual, és pobresa, que afecta l'accés de les dones a l'ús de productes per a la regla, és així..., no és que siguin pobres perquè tenen la regla, és que són pobres i per això no poden tenir la cura necessària per a quan tenen la menstruació.

Bé, un dels problemes era l'IVA, ho sabem. I això..., com a mínim hem aconseguit abaixar l'IVA al quatre per cent, que era una demanda històrica. Per tant, un primer gest, que és que han de baixar els preus d'aquests productes. Però, tot i així, fent un càlcul ràpid, eh?, *grosso modo*, una dona... En el cas de les famílies on, a més d'haver-hi una dona, hi han altres noies també, ho han d'anar multiplicant per totes aquestes altres noies que hi hagin en aquestes famílies. Una dona ve a gastar aproximadament uns quatre o cinc euros al mes en productes menstruals no reutilitzables, d'acord? Evidentment, també dependrà del flux que tingui aquella persona, però..., aproximadament entre quatre i cinc euros. Això vol dir, en un any, seixanta euros; en set anys, que és la durada aproximada que pot tenir una copa menstrual, 420 euros.

Tenir una copa menstrual, que costa entre vint i vint-i-cinc euros, i tres calces menstruals, que és amb el que podries passar perfectament, per exemple, un període menstrual, són aproximadament uns vuitanta-cinc euros per set anys. És a dir, poder gastar aquests vuitanta-cinc euros per fer una primera compra de productes menstruals reutilitzables..., són vuitanta-cinc euros que poden durar fins a set anys. Per tant, la diferència és significativa.

Però també és veritat que desembutxacar vuitanta-cinc euros no és una cosa que estigui a l'abast de tothom. I crec que sí, que aquí, en el moment de decidir com es distribueixen aquests productes menstruals reutilitzables, s'hauria de pensar bé en com arribar a les famílies més vulnerables, perquè els punts d'atenció i les oficines d'atenció de la conselleria d'Igualtat i Feminismes deuen estar molt bé, però no sé si són molt accessibles per a la majoria de les persones que estiguin en situació de vulnerabilitat.

I un altre tema molt important, perquè ja s'ha fet la qüestió de les copes menstruals als instituts: una copa menstrual requereix una inversió per adequar els lavabos per poder-la utilitzar, i això és una assignatura completament pendent. Repartir copes menstruals a noies de tretze i catorze anys en endavant que no les podran fer servir a l'institut –per tant, no les podran fer servir la major part del dia quan tin-

guin la regla— és una mesura bastant gratuïta, si no s'acompanya dels diners per fer aquesta remodelació.

I, finalment, l'educació sexoafectiva. Ja ho vam parlar a la sessió de control. Deixin de parlar del Coeduca't com l'educació sexoafectiva, perquè el Coeduca't és una pàgina web on pots trobar tallers i bibliografia. I les escoles que tenen recursos podran fer els tallers de manera puntual i, si no, hauran de demanar a les famílies que els hi paguin. Això no és educació sexoafectiva. Consellera, tant de bo la mesura estrellada per al proper 8 de març sigui garantir l'educació sexoafectiva *de veritat* a tot el currículum educatiu.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Gemma Lienas Massot.

Gemma Lienas Massot

Bon dia. Gràcies, presidenta. Amb relació a la moció que ens presenta Esquerra Republicana de Catalunya, el meu grup està plenament d'acord a manifestar el rebuig pel retrocés que s'ha produït en alguns països amb relació als drets sexuals i reproductius. A més a més, expressem amb fermesa el nostre compromís de continuar lluitant perquè aquests drets estiguin garantits a tot arreu.

També, naturalment, rebutgem els atacs perpetrats contra les entitats defensores dels drets sexuals i reproductius. I, de passada, volem aprofitar per fer notar que, així mateix, ens posem al costat de qualsevol entitat o persona que veu conculcat el seu dret a la llibertat d'expressió, cosa que darrerament no només està passant al nostre país, sinó a molts llocs del món.

Pel que fa al pla integral d'equitat menstrual i climateri 2023-2025, en el que d'alguna manera es basa aquesta moció, volem fer algunes observacions, i totes estan relacionades amb la Llei orgànica 1/2023, de 28 de febrer, per la qual es modifica una altra llei orgànica, que és la 2/2010, de 3 de març, de salut sexual i reproductiva i de la interrupció voluntària de l'embaràs.

Aquesta modificació de la llei orgànica, que fa aproximadament un mes que es va aprovar, o encara no, té una sèrie d'articles que coincideixen amb algunes, si no amb totes, les iniciatives que proposa el pla i que proposa la moció. Per exemple, la llei inclou la gratuïtat dels productes de gestió menstrual en centres educatius en les situacions en què resulti necessari, així com en centres penitenciaris i centres socials, perquè hi puguin accedir les dones en situació de vulnerabilitat. La llei també diu que es fomentarà la utilització de productes de gestió menstrual respectuosos amb el medi ambient i respectuosos amb la salut de les dones.

Així mateix, diu que els poders públics, en el desenvolupament de les seves polítiques sanitàries, educatives i de formació professionals i socials, garantiran una sèrie de qüestions: garantiran la formació, garantiran l'atenció sanitària amb perspectiva de gènere, de drets humans i interseccional sobre salut sexual i salut reproductiva, etcètera.

Tot això ho dic perquè, si bé ens sembla pertinent, la moció, tampoc volem deixar d'assenyalar que Catalunya està obligada a fer efectiva la llei aprovada, ja ho he dit, encara no fa un mes, en el Congreso de los Diputados. Per tant, amb moció o sense, caldrà aprovar l'equitat menstrual, caldrà abordar-la.

Hem proposat una esmena al punt 3.d de la moció, que diu «garantint el repartiment universal dels productes mensuals reutilitzables per a totes les dones i persones menstruants». L'esmena, que no se'n ha acceptat, era de supressió pel que fa a «persones menstruants», per la senzilla raó que nosaltres considerem la biologia com un factor determinant, i, per tant, creiem que les persones menstruants són les dones.

I, per últim, voldríem fer esment de l'últim punt de la moció, que diu «seguir implementant el pla d'actuació per al suport a les entitats i les persones defenso-

res de drets humans i fer front als atacs dels grups antidrets davant la vulneració de drets sexuals i reproductius que puguin tenir lloc a Catalunya». Hi estem totalment d'acord, però voldríem fer notar que els drets humans són uns drets acceptats universalment i ratificats per moltes nacions, i que l'ONU no ha afegit cap nou dret des de que va aprovar els drets humans el 1948. I entenem, per tant, que aquests drets a què es refereix el pla són els drets que estan ratificats per totes les nacions i per l'ONU.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Aurora Madaula i Giménez.

Aurora Madaula i Giménez

Bé, gràcies. Bon dia. Presidenta Borràs, membres de la Mesa, consellera, diputats... En primer lloc, des de Junts per Catalunya, mostrar el condol a la família de la dona assassinada a Móra la Nova. Desgraciadament, ens toca en aquest dia, però és que hi estem desgraciadament molt acostumats, i no hauríem d'acostumar-nos-hi mai.

«Europa ja no és el lloc del món on es protegeixen els drets humans, hi ha un clar retrocés en matèria de drets.» Així és com ens van rebre a l'Unfpa, al Fons de Població de les Nacions Unides, l'organisme encarregat de defensar les polítiques de drets sexuals i reproductius a les Nacions Unides. Ens van rebre a la delegació del Parlament que vam enviar a la CSW, la conferència anual sobre l'estat de la dona a les Nacions Unides, ara fa quinze dies.

Aquesta moció que avui presenta Esquerra Republicana i que hem ajudat a completar amb les esmenes –i agraïm a la diputada Sans que ens aprovés i ens acceptés les esmenes, i, per tant, votarem favorablement el text resultant– treballa diferents aspectes sobre els drets de les dones, en especial els drets sexuals i reproductius. I des de Junts ja els aviso que avui centrarem la nostra intervenció en aquesta defensa dels drets sexuals i reproductius, i precisament en l'estratègia per evitar el retrocés d'aquests drets que ja es nota a Europa.

Fa anys que alertem que l'avenç de l'extrema dreta suposa un retrocés en matèria de drets, i un retrocés en matèria de drets de les dones, especialment, que, recordem-ho, són drets humans. Bé, l'estratègia anomenada Agenda Europa, que és un eufemisme per carregar-se els drets d'Europa i els drets de la defensa dels drets humans, que són els valors europeus, la protecció i el respecte dels drets humans, sabem que ara es centra en l'atac a les entitats i persones defensores de drets sexuals i reproductius, i ho fan des de diferents àmbits. També ho fan des de l'àmbit parlamentari, per exemple, des de les institucions; per exemple, amb la proposta de resolució que ha presentat VOX, l'extrema dreta de VOX, per tal d'atacar entitats que defensen drets sexuals i reproductius i, en concret, l'educació sexoafectiva.

Aquesta proposta de resolució ja anuncio ara que la tombarem dilluns que ve a la Comissió d'Igualtat i Feminismes, de manera democràtica però ferma, sabent que aquesta estratègia només està feta per posar una entitat en concret en el punt de mira de la xarxa antidrets i propiciar atacs. Sí, propiciar atacs. Ells apunten, l'extrema dreta apunten, i els altres disparen, els antidrets disparen.

És per aquest motiu que hem posat especialment atenció en el desenvolupament del pla d'actuació de suport a les entitats i persones que defensen els drets sexuals i reproductius a casa nostra. Les esmenes que hem presentat concreten aquest pla indexant les entitats defensores amb més risc i que ja han patit atacs a Catalunya i la necessitat de garantir eines de protecció davant d'aquests grups antidrets que fa quinze anys, quan jo vivia als Estats Units, ja existien i ara han vingut aquí –en lloc de portar temes que siguin propositius, portem el retrocés i els antidrets.

I, en aquest sentit, convindria apuntar que les eines que han de ser aportades des del Govern han de ser mesures específiques i adaptades en aquestes entitats per a la

protecció jurídica, digital i física, la protecció física de persones i d'espais on hi hagi un reconeixement institucional com a entitats i defensores de drets humans. Front Line Defenders, per exemple, fa un reconeixement institucional a través d'uns carnets i d'un reconeixement entre la institució i les entitats que defensen drets sexuals i reproductius.

I aquest reconeixement ha de suposar una interlocució, un suport, un finançament específic, i que defugui la burocràcia, les subvencions específiques. No podem tenir les defensores omplint formularis inacabables cada cop que reben un atac. Necessitem mesures concretes, ràpides i efectives.

I l'avenç de l'extrema dreta i la vulneració dels drets de les dones també es tradueixen en les agressions sexuals, desgraciadament. Com hem començat aquesta intervenció..., van en augment, especialment entre els més joves. Això ens preocupa. El trenta-vuit per cent de les víctimes d'agressions sexuals el 2022 eren joves menors d'edat, i el tretze per cent dels agressors eren menors d'edat, també. La solució no pot ser només punitiva, no pot anar a base de..., a base de coses penals i de temes punitius, com voldria l'extrema dreta, sinó que també ha de passar per l'educació sexual, de caràcter transversal i obligatori.

Per això els demanem que..., necessitem que el proper curs es desplegui totalment el Coeduca't. No podem permetre que l'única educació sexual que reben molts joves sigui a través de vídeos pornogràfics (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) on la característica principal és la violència contra les nenes i les dones –i acabo, vicepresidenta. El pla Coeduca't va ser aprovat el 2019, i, per tant, és obligació del Govern fer-lo efectiu.

I acabo amb les paraules del representant de la Unió Europea davant de les Nacions Unides, també a la CSW, a la reunió: «La nostra credibilitat és el que fem a casa nostra.» Per tant, posem-nos-hi.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Gràcies. Bé, diputada Lianas, em sembla d'una baixesa moral enorme que utilitzi la mort d'una persona per carregar contra VOX. (*Remor de veus.*) Sí, em sembla d'una baixesa moral impressionant. Que neguem la violència de gènere no vol dir que no existeixin dones maltractades, i estem amb totes elles i amb totes les víctimes, siguin homes o dones, que pateixen qualsevol tipus de violència. (*Alguns aplaudiments.*) I, en aquest sentit, està jugant amb els sentiments d'una família que ha patit la pèrdua d'un ésser estimat, i és d'una baixesa moral que no podem permetre. (*Aplaudiments.*)

Una de las mayores lecciones que he aprendido en la vida es mantener la calma, pero con este tipo de situaciones es a veces muy complicado, y no lo ponen nada fácil. Y tampoco lo ponen nada fácil cuando escucho cosas como que «va a tocar hablar del placer de las mujeres», y que «va a tocar hablar de tener relaciones sexuales con la regla y de cómo sentimos las mujeres placer» –Irene Montero, ministra de Igualdad. O escuchar a la *consellera* de Igualtat i Feminismes decir que la menstruación es política y que hay que cambiar las reglas del juego, romper tabús, mitos y los estigmas asociados a la menstruación.

Y, sinceramente, es que no nos extraña que cada vez haya más catalanes con desafección por la política. ¿Ustedes se escuchan? La moción que hoy nos presenta Esquerra Republicana, y a la que seguramente va a dar apoyo la mayoría del arco parlamentario, es una muestra de que ustedes viven en otro mundo, viven en otra realidad. ¿De verdad que, a ustedes, señores diputados de Esquerra, o de los partidos que van a dar apoyo a esta moción, cuando salen a la calle..., de verdad que la gente

les dice que están preocupados por la supuesta estigmatización de la menstruación o que están preocupados por tener relaciones sexuales con la regla? Venga ya.

Ustedes piensan que es un logro social elaborar un plan de equidad menstrual con un presupuesto para el año 2023 de cien mil euros para repartir productos de higiene femenina, con la intención –según dicen– de evitar lo que ustedes llaman «pobreza menstrual». Y pensar que repartiendo productos higiénicos se reduce la pobreza es populista, es demagogia y es un latrocinio. Y es de chiste hablar de equidad menstrual o de la sostenibilidad menstrual, pero no podemos reírnos por ello, porque por desgracia su postureo absurdo nos cuesta mucho dinero, a los catalanes.

Y, miren, no existe la pobreza menstrual. Existe la pobreza *mensual*, porque una mujer a la que su economía no le permite poder adquirir productos de higiene femenina, que son productos de primera necesidad para su menstruación, no es que tenga pobreza *menstrual*, es que es *pobre* en el sentido literal de la palabra. Y hay que estar en la realidad que sufren los vecinos, y la pobreza no se combate repartiendo desde la Generalitat de Catalunya bragas absorbentes o copas menstruales.

Y, analizando más iniciativas presentadas en esta moción, consideramos que son de una grave irresponsabilidad política las propuestas donde se criminalizan las personas y grupos que defienden, apoyan y ayudan a las mujeres embarazadas en cualquier circunstancia. Se habla de unos derechos sexuales o reproductivos, mejor dicho, de unos falsos derechos sexuales y reproductivos en los cuales se contempla el aborto, y piden más apoyo a las entidades que se dedican a promover la cultura de la muerte en Cataluña, como la Asociación Derechos Sexuales y Reproductivos, que han recibido en subvenciones 800.000 euros desde el Departamento de Igualdad y Feminismos. Y sí, en esta próxima comisión del lunes, de Igualdad y Feminismos, llevamos a debate y a votación la supresión de estas subvenciones y de todas aquellas entidades que promuevan en este sentido el aborto.

Esta asociación, por ejemplo, es una asociación que se dedica, entre otras cosas, a crear espacios webs como el de quieroabortar.org, en el que se ofrece prácticamente un aborto a la carta. Y lo maquillan como algo positivo para las mujeres, y realmente es algo espeluznante.

Y desde VOX no vamos a parar y vamos a seguir dando la batalla contra los falsos derechos, contra la tiranía ideológica y en favor de la cultura de la vida, para vivir en un mundo de verdad y no en un mundo lleno de mentiras.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Bé, abans de començar la intervenció voldria fer una condemna explícita a la transfòbia que ha tingut lloc aquí fa uns minuts per part de la diputada del Partit Socialistes, que nega l'existència de les persones menstruants mal anomenant-les «dones». I jo crec que aquesta violència no pot quedar impune en una sala com aquesta (*alguns aplaudiments.*), ja que ens omplim la boca normalment amb la defensa de les persones trans.

Dit això, evidentment, estem d'acord amb tot el plantejament que es fa d'aquesta qüestió, l'abordatge sobre les actuacions en equitat menstrual. Evidentment, cal desplegar el pla integral. Hi ha aquestes campanyes de sensibilització. Ja avanço que votarem a favor de tota la moció, però sí que volem fer algunes apreciacions que ens semblen importants a l'hora de poder fer efectiu aquest desplegament.

Per una banda, tenim, sobre el punt 3, que parla de desplegar el propi pla, «implementar la formació sobre la menstruació i el climateri a professionals que treballen en l'atenció directa a les persones». Aquí hem de tenir en compte el que està passant a les escoles concertades, on es presenta el material, es porta el material, però no es

deixa accedir a les professionals que han de desenvolupar les xerrades informatives a les alumnes i a les famílies, diguem-ne, que vulguin accedir o assistir a aquestes xerrades. Les direccions dels centres d'algunes escoles concertades estan vetant el desplegament del pla d'equitat menstrual en aquest punt específic.

I jo crec que és important parar-hi atenció, perquè, si no... Ens trobem que en el paper tot té molt de sentit: des del departament es despleguen els recursos, però, a l'hora que això aterra a les aules, les direccions dels centres tenen la potestat de vetar aquesta efectivitat dels plans que es dissenyen des del departament.

Quan parlem també de garantir el repartiment universal dels productes mensuals reutilitzables a totes les dones i persones menstruants que recull el pla, ens genera dubtes primer la paraula «universal», perquè hem de garantir el repartiment, però l'objectiu és garantir-ne l'ús. I per garantir-ne l'ús hi ha un pas previ, que no està contemplat en tota la moció, que són les condicions de salubritat dels habitatges on viuen aquestes dones.

És a dir, tu pots tenir productes mensuals, tot un maletí complet i un ventall magnífic de compreses mensuals, de copes, de calces absorbents, però si no tens aigua corrent, doncs, no seria la millor de les opcions. Si no tens una casa i un sostre on poder canviar-te i on poder passar la teva menstruació, no estariem garantint l'ús universal, que al final entenem que és del que es tracta: no només repartir el material, sinó garantir que totes les dones i persones menstruants efectivament el puguin fer servir.

Després, també ens crida l'atenció el punt 5.c, on diu: «Generar un espai de protecció, interlocució i coneixement mutu entre les defensores i les institucions.» Però tenim un intergrup que no s'està convertint en aquest espai. Tenim un intergrup aquí al Parlament, l'Intergrup de Drets Sexuals i Reproductius, on justament hem viscut assetjament a les defensores de drets sexuals i reproductius amb la impunitat que ens dona ara mateix el Reglament del Parlament que tenim, les normatives que tenim: no podem garantir que les persones que venen, les entitats que venen a col·laborar i a participar d'aquests espais d'interlocució i coneixement entre defensores i institucions tinguin la seva seguretat i integritat garantides. Per tant, comencem per convertir els espais que ja existeixen en espais de protecció i interlocució i en espais segurs, i després podrem pensar en ampliar i estendre aquestes mesures i models a altres espais.

Sobre el punt d..., deia: «Assegurar les bases de les subvencions de la Generalitat que incloguin el requisit de presentar declaració responsable sobre respectar el conjunt de la legislació vigent.» És a dir, estem demanant a les entitats que facin una declaració responsable de que compliran la llei. D'acord, la podem fer. Però Provida, per exemple, ho va fer, i Provida segueix rebent, per una banda, subvencions per part del Departament de Drets Socials, perquè considera que l'activitat que està finançant no interromp en cap cas ni vulnera els drets sexuals i reproductius, però, per l'altra banda, continuaran fent *escraches* a les portes de les clíniques privades. Per tant, una declaració responsable per part de l'entitat que ha de prestar el servei no és garantia de que aquest pla d'actuació i suport a les entitats sigui efectiu.

Per la nostra part, ja estaria. Ja diem que hi votarem en general a favor, però aquests punts que hem esmentat ens semblen prou greus com per tenir-los en compte en el desplegament efectiu del pla.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Joan García González.

Joan García González

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Doncs l'altre dia escoltava o vam poder escoltar la interpellació que feia la diputada Raquel Sans a la consellera i vam fer després un petit debat al grup sobre com havíem d'afrontar aquesta moció;

com s'hi havia de respondre, si des d'una perspectiva habitual, inclús de gènere, o si ho havíem de fer des d'altres punts de vista. I, de fet, jo vaig demanar també, com a portaveu d'altres comissions que puguin estar relacionades amb aquest tema, doncs, intervenir en aquesta moció. Una mica també per canviar aquest clixé moltes vegades de que sembla que un home no pot sortir a defensar el que crec que és una bona moció en alguns aspectes, tot i que en altres podrem rebatre alguna de les bases que aquí exposen.

Jo crec que, al final, del que parlem és de pobresa. Parlem moltes vegades de pobresa energètica, d'altres tipus de pobresa, però parlem de pobresa i de la feminització de la pobresa. I les dades ens ho deixen molt clar. La taxa Arope, per exemple, ens diu que els últims deu anys ha crescut aquesta taxa de pobresa, aquest risc de pobresa extrema, doncs, tres punts a Catalunya. I això és encara molt més greu en algunes franges d'edat, sobretot en la infància i en la gent més gran, i també entre les dones.

I hi han dades de tot tipus, però una treballadora, per exemple, té cinc vegades més risc de pobresa fins als vint-i-cinc anys que un home, no? I això crec que és una realitat. I del que parlem i del que parlen vostès en aquesta moció és, precisament, d'això.

Nosaltres, com a liberals, sempre hem sigut uns grans defensors, radicals defensors, de la llibertat individual, de poder escollir. I també, evidentment, de la igualtat d'oportunitats, que és la que fa efectiva precisament la capacitat d'escollir i d'exercir aquesta llibertat individual. I no hi pot haver llibertat individual, no hi pot haver aquesta capacitat d'escollir, sense formació, sense educació i sense la capacitat de poder saber, doncs, en quin món vivim i, moltes vegades, en quines realitats vivim.

I és cert –també ho deia la diputada Sans– que, fins a cert punt, alguns temes, com el tema que avui tractem de la menstruació i també del climateri, doncs, són temes tabú, són temes que no s'han utilitzat, i jo crec que està bé que es parli d'això en aquest Ple. Crec que està bé que puguem debatre sobre això, i crec que està bé que no només en parli una part o el cinquanta-dos per cent de la població, sinó que en parlem tots, el cent per cent. Jo crec que aquesta educació ha de ser universal. I per mi són molt més importants l'educació universal i la formació universal en aquests temes que el pla..., que vostès, de fet, han vingut també a vendre el seu pla; està bé, però, al final, és això, un pla del que sí que tenim els nostres dubtes de la seva efectivitat.

Perquè creiem que l'accés a aquest tipus de recursos, a aquest tipus de productes, no només s'ha de fer des d'un punt de vista potser més polític, no? Vostès parlen moltes vegades de tota una sèrie de productes que en principi haurien de servir..., o són reutilitzables i que poden, doncs, ajudar inclús a altres fins com el medi ambient, etcètera.

Jo crec que, al final, al que nosaltres hem d'ajudar és..., hi ha una sèrie de vulnerabilitats i les hem de cobrir amb polítiques efectives, més enllà de si aquests productes són o no reutilitzables. Jo crec que, inclús com a liberals, hem de defensar que una dona pugui accedir al producte que ella vulgui, no només un producte reutilitzable. I, per tant, jo crec que aquest pla, que va molt definit per un tipus de producte, doncs, per nosaltres no seria el més adequat.

Sobre això i la resta de la moció, nosaltres sobretot votarem «sí», convençuts, al punt 6.b, «desplegar el pla de millora de l'anticoncepció a Catalunya amb el corresponent pressupost, seguiment i avaluació», i al punt 6.c, que també parla precisament d'aquesta equitat territorial per poder accedir, en aquest cas, a les dades d'avortaments, però també a la capacitat i a la decisió per avortar de qualsevol dona a Catalunya, visqui on visqui, sense cap tipus de restricció.

Per tant, es pot defensar aquesta moció –hi han alguns punts en què nosaltres ens abstindrem, n'hi ha algun que el votarem en contra– des de diferents punts de vista. I convido els grups a que facin sortir els seus companys en aquestes defenses de mocions.

Moltes gràcies, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Atès que el Grup Mixt i el diputat no adscrit no intervenen, per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la diputada Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, vicepresidenta. Convidarem algun company del grup a que faci la propera moció (*l'oradora riu*); el senyor Jordi Albert, que ha estat aquí estoicament, doncs, serà el proper.

Referint-nos a les esmenes, ho he fet abans, donar les gràcies sobretot als grups d'En Comú Podem i de Junts per Catalunya, a les diputades Madaula i Segovia, per les aportacions, especialment aquelles que fan referència també a l'educació sexoafectiva.

No ens agrada parlar del Coeduca't com un pla específic, sinó de la coeducació, perquè entenem que cal incorporar aquesta mirada en totes les òptiques, també a les escoles, però també anar més enllà de les escoles, perquè tenim un repte. S'han donat algunes dades..., no sé qui ha estat, però s'han donat dades sobre les agressions sexuals comeses per menors o amb víctimes..., o sigui, que les víctimes eren menors. I, per tant, aquí hi ha molta feina a fer. I necessitem, doncs, incorporar aquesta mirada de l'educació afectivosexual a les escoles amb aquest pla de drets sexuals i reproductius que ho incorpora tot plegat.

I, diputada Segovia, està bé que també, si es fan les coses ben fetes, puguem dir que es fan coses ben fetes i que es fan coses pioneres. I no es grandiloquència dir que el pla d'equitat menstrual i de climateri és un pla que és pioner a nivell mundial, i ens ho hem de poder dir. Hi ha altres països on han tingut iniciatives d'aquestes característiques i les hem aplaudit i les hem llegit als mitjans de comunicació. Per tant, si es fan les coses ben fetes, també s'ha de poder dir. I en el cas de Catalunya, doncs, estem sent pioners en aquest àmbit, i ho hem de dir.

I als senyors de la ultradreta o a les senyores de la ultradreta, en aquest cas..., el que fan des d'aquest faristol és gravíssim. Com deia la companya Madaula, s'apunta a determinades entitats que estan lluitant pels drets de les dones. I això que fan vostès és gravíssim. Saben perfectament què és el que estan fent: estan apuntant i estan assenyalant determinades entitats que lluiten pels drets de les dones. Per tant, des d'Esquerra Republicana, tot el suport a aquestes entitats, tot el suport a la feina que fan, perquè és imprescindible per combatre els seus discursos.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats, diputades... Vinga, acabat el debat, els faig avinent que procedim tot seguit a la votació de totes les mocions que s'han substanciat aquest matí.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria d'universitats (continuació)

302-00260/13

Iniciarem pel punt 17 de l'ordre del dia, que és la votació de la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria d'universitats.

Comencem votant els punts 4, 11, 12, 13 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts queden rebutjats, per 18 vots a favor, 80 en contra i 33 abstencions.

Continuem votant el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, amb 18 vots a favor i 113 en contra.

Continuem pel punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt també queda rebutjat, per 41 vots a favor, 80 en contra i 10 abstencions.

Votem ara la resta de punts d'aquesta moció.
Comença la votació.
Aquests punts també queden rebutjats, per 51 vots a favor i 80 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria de cossos i forces de seguretat (continuació)

302-00261/13

Continuem votant el punt 18 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria de cossos i forces de seguretat.

Comencem votant els punts 1 i 6.g.

Comença la votació.

Aquests punts queden rebutjats, per 18 vots a favor i 112 en contra.

Continuem pels punts 2, 3, 5 i 6.f.

Comença la votació.

Aquests punts queden rebutjats, per 51 vots a favor i 80 en contra.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, per 41 vots a favor i 90 en contra.

Votem ara el punt 5 bis.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 112 vots a favor, 9 en contra i 10 abstencions.

Votem ara els punts 6.a, 6.b, 6.c i 6.d.

Comença la votació.

Queden rebutjats, per 18 vots a favor, 80 en contra i 33 abstencions.

Votem ara el punt sisè.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, per 58 vots a favor i 73 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el període de sequera (continuació)

302-00262/13

Continuem amb la votació del punt 19 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el període de sequera. (*Veus de fons.*) Diputada Anna Grau, que entra ara. Sí? (*Pausa.*) Es queda però no vota. Sí? (*Pausa.*) Perfecte.

Comencem el punt 19 de l'ordre del dia, moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el període de sequera.

Comencem votant el punt 1.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 120 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Votem ara el punt 1.b.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 120 vots a favor, 9 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt 1.b bis.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 111 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

Votem ara els punts 1.c, 1.f i 2.a.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 122 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 1.d.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 121 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt 1.e.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, per 88 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions.

Votem ara el punt 1.g.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 112 vots a favor, 10 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 2.b.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 131 vots a favor.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de dones (continuació)

302-00263/13

Continuem votant el punt 20 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de dones. (*Remor de veus.*) Diputats, diputades...

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 116 vots a favor, 10 en contra i 5 abstencions.

Continuem pel punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 121 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Votem ara els punts 14, 15, 16, 19, 20 i 23.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, per 131 vots a favor.

Votem ara el punt 18.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 111 vots a favor, 10 en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt 22.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 113 vots a favor, 11 en contra i 7 abstencions.

Votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts queden aprovats, amb 120 vots a favor, 10 en contra i 1 abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions d'equitat menstrual (continuació)

302-00267/13

Continuem votant el punt 21 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions d'equitat menstrual.

Comencem votant els punts 1, 2, 3.b, 3.c, 6.a, 6.b i 6.c.

Comença la votació.

Tots aquests punts queden aprovats, amb 118 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 3.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 113 vots a favor, 13 en contra i 5 abstencions.

Votem ara el punt 3.d.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 80 vots a favor, 13 en contra i 38 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 118 vots a favor i 13 en contra.

Votem ara la resta de punts.

Comença la votació.

Queden aprovats, la resta de punts, amb 113 vots a favor i 18 en contra.

Gràcies, diputats diputades.

Reprenem la sessió a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a les tres de la tarda i dos minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general, la lletrada Esther Andreu i Fornós i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller d'Educació i el conseller de Territori.

La vicepresidenta segona

Bona tarda, diputades, diputats.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat a les comarques del Garraf i el Baix Penedès

302-00264/13

Reprenem la sessió amb el vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat a les comarques del Garraf i del Baix Penedès, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la té la paraula el diputat Juan Luis Ruiz López.

(Pausa.)

Juan Luis Ruiz López

Molt bé; moltes gràcies. Molt bona tarda. Intentava fer una mica de temps perquè hi ha gent del territori que està al control i volen assistir avui a aquesta moció, però, en tot cas, comencem. Moltes gràcies, conseller, per ser-hi, per ser-hi present.

Aquesta és una moció sobre infraestructures de mobilitat en l'àmbit del Penedès –en tot cas, del Garraf i Baix Penedès–, fruit d'una interpellació, doncs, al Ple anterior, no? Aquesta és una moció en la qual, evidentment, parlem del peatge de la C-32, que ens preocupa, i molt. Però no només això, no només volem parlar del peatge de la C-32. És una moció sobre els dèficits i les necessitats globals en matèria d'infraestructures de mobilitat al conjunt del Penedès.

Com deia, el peatge de la C-32 a Vallcarca... Com vostès saben, hi ha una petició expressa per part del territori, en tot cas, que s'ha institucionalitzat a través del que hem anomenat «el Penedès Marítim», que demanava, doncs, fer les modificacions pressupostàries necessàries per tal de garantir la gratuïtat dels veïns i veïnes, treballadors i treballadores que en facin un ús recurrent –anar i tornar en el mateix dia, no?

Clar, d'això, el mateix Penedès Marítim en van fer una valoració econòmica de 15 milions d'euros, però és evident que es desconeix quin és el cost real d'aquesta mesura. I és per això que nosaltres en la moció, una mica, doncs, en un exercici també de prudència, el que hem demanat és que, precisament, des del departament es pugui estudiar, juntament amb els ajuntaments i institucions que conformen el Penedès Marítim, exactament quin és el cost i quina és la proposta que es pot acordar per tal d'arribar a aquest objectiu final. Perquè, ho repeteixo, aquests 15 milions

d'euros..., no és científic. I és veritat que el departament ens parla del voltant de 600 o 700 milions d'euros, no?

Per tant, l'objectiu és aquest: volem aconseguir trencar amb el desavantatge comparatiu que suposa el peatge, un fre per a l'economia del Garraf i del Baix Penedès, que dificulta també, doncs, l'atracció d'iniciatives empresarials, que impedeix també retenir talent, que impedeix ser atractius laboralment, no només per al conjunt de les nostres empreses, sinó també per a la pròpia universitat i fins i tot per als nostres hospitals, a l'hora de retenir talent.

I, a més a més, són dues comarques –bé, tres comarques si agafem també l'Alt Penedès, per tant, tot el que seria la vegueria del Penedès– que creixerem, i que creixerem en nombre d'habitants en els propers anys. De fet, l'increment demogràfic més accentuat dels darrers anys a Catalunya és precisament en el conjunt d'aquestes comarques.

I, per tant, aquests creixements demogràfics, doncs, demanen organització i demanen gestió en infraestructures, no només en matèria de mobilitat. Ja parlarem algun dia també del dèficit en infraestructures sanitàries al territori. Però, com deia, el mapa de mobilitat actual, les infraestructures actuals de mobilitat no responen a les necessitats reals del territori, ni dels ciutadans, ni de les ciutadanes, ni de les empreses.

De fet, per exemple, el Garraf, doncs, és de les comarques que té una taxa d'autocontenció més baixa. El quaranta-vuit per cent dels seus residents treballen fora, precisament, de la comarca. I, d'aquest quaranta-vuit per cent, el quaranta-tres per cent, per exemple, s'ha de desplaçar a la regió metropolitana per treballar; un vint-i-vuit per cent, a les comarques perifèriques de la regió metropolitana; un vint-i-tres per cent, internament dins les comarques de l'àmbit del Penedès.

Per això volíem parlar no només del peatge, i volíem parlar, doncs, del conjunt de les infraestructures de mobilitat. I per això en aquesta ocasió també parlem de millorar les freqüències dels busos amb Barcelona i amb el conjunt de l'àmbit del Penedès. Parlem també de la connectivitat amb els campus universitaris de Barcelona, especialment amb Bellaterra, on hi ha un dèficit important. Parlem de les connexions entre els hospitals del Garraf i l'Alt Penedès, ara que, a més a més, compartim consorci i, per tant, això ens obliga a desplaçar-nos. Volem parlar també de rodalies i, per tant, també en parlem en aquesta ocasió. Volem parlar també de la integració tarifària. És un despropòsit, el que passa al Garraf: tres zones tarifàries diferents, i fins i tot Sitges, per exemple, en té dues, no?

En definitiva, volem realitats i no només compromisos, no? Els compromisos adquirits en la Taula de Mobilitat, doncs, han de ser una realitat. De fet, fa un any que no es reuneix, la Taula de Mobilitat del Penedès. Va ser concretament al maig del 2022 per parlar del transport públic; que sí que es va convocar el mes de novembre de l'any passat, però només era per explicar les bonificacions i alliberaments dels peatges, però no es va parlar de res més –i ja acabo, presidenta.

El territori ja ha dit prou. Volem realitats; no només volem compromisos, però també ho farem des de fora, defugint de tota demagògia i també sense exigir impossibles, no? I vull agrair tant a Esquerra Republicana com a Junts per Catalunya les esmenes que han presentat, la bona predisposició per arribar a acords. I crec realment que, finalment, hem fet una gran ocasió. En tot cas, dependrà del Govern, després, executar-la.

Moltes gràcies, diputats i diputades.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Adrià Guevara.

Adrià Guevara i Figueras

Bé; bona tarda, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades... Crec que tots els grups aquí presents coincidirem que volem el millor per als nostres conciutadans i

conciutadanes de tot Catalunya i també, per descomptat, del Penedès i del Garraf. I crec que tots els aquí presents també coincidirem que hi ha temes de país que són complexos.

Un d'aquests és el peatge de la C-32. És un tema tan complex que els diferents governs dels últims trenta anys –en què ha estat liderada, la conselleria de Territori, per Junts per Catalunya i pel PSC– no han pogut fer front als reptes que comporta i no han pogut revertir la situació, que és cert que suposa un greuge per al territori.

I amb aquests temes tan complexos a vegades és fàcil caure i fer electoralisme i dir algunes mentides. No el senyor Ruiz, eh?, en aquest sentit. Li agraeixo el to, diguéssim, de prudència que ha tingut. Però és cert que en el territori estem veient algunes figures concretes que estan fent afirmacions que estan fora de lloc i que no s'ajusten a la realitat, no? Afirmacions com que amb 15 milions s'arregla el tema del peatge, s'allibera, i gratuït per a tothom. I crec que cal ser realistes i cal tenir una mica de seny i no pensar tant en rascar quatre vots en unes eleccions municipals que s'apropen, sinó pensar en global i pensar a llarg termini i en el país i en el Penedès i el Garraf.

Nosaltres no fem electoralisme i estem treballant per revertir aquesta situació amb propostes útils i realistes, complint els acords acordats en aquesta Taula de Mobilitat del Penedès. I només fa mig any que liderem la conselleria de Territori. En aquest mig any, des del mes de març, hem aconseguit la gratuïtat de la C-32 en el tram que va de Cubelles al Vendrell; hem aconseguit també aquestes bonificacions del cinquanta per cent en viatges d'anada i tornada al peatge de Vallcarca, als túnels del Garraf, un viatge que ara mateix és el més barat dels últims vint anys: costa, bonificat, 3,90 euros el trajecte, quan el 2005 en valia 4,47.

Unes mesures que, per cert, vostès, des del PSC, i també des de Junts per Catalunya, que intervindrà just després meu, han tingut molts anys per aplicar, i el cert és que no ho han fet. Junts i el PSC, trenta anys al capdavant de la conselleria de Territori, no han aplicat cap d'aquestes mesures. Esquerra Republicana portem sis mesos al davant de la conselleria de Territori i hem aconseguit, com deia, la gratuïtat del tram que va entre Cubelles i el Vendrell i el cinquanta per cent de descompte per a viatges d'anada i tornada als túnels del Garraf, el més barat dels últims vint anys.

I estem parlant molt del peatge, però estem en una situació complexa d'emergència climàtica, i considerem que és encara més important parlar de transport públic, perquè el país que volem és un país que aposti per la mobilitat sostenible. I en aquest àmbit també hem fet feina des del Govern, amb aquest nou bus que enllaçarà Vilanova, Vilafranca i Igualada i que ja hem anunciat que es posarà en marxa quan s'acabin les obres de la C-15; millorant les connexions també amb autobús en un futur proper per connectar millor la ciutadania amb els hospitals de la vegueria del Penedès, o treballant també en aquest bus, del qual parlem en la moció, que connecti Vilanova amb l'Autònoma, com ja ha passat a Vilafranca gràcies, també, a la persistència d'Esquerra Republicana. O també en el marc ferroviari, no?, on hem introduït la T-Mobilitat, que és el pas previ en aquesta supressió de les zones tarifàries.

I justament en l'àmbit ferroviari és imprescindible el traspàs del servei de rodalies –és imprescindible el traspàs del servei de rodalies–, i hem introduït una esmena justament en aquesta línia en aquesta moció. Un traspàs que ens ha de permetre millorar la qualitat, la coordinació i l'eficiència del servei. Una millora que ha de permetre vertebrar millor el territori i, per tant, també vertebrar millor el Penedès. També hem presentat una altra esmena en aquesta línia de vertebrar el Penedès, on proposàvem, no?, una connexió ferroviària millor entre Vilanova i Vilafranca amb aquest *hub* a Sant Vicenç de Calders, una esmena que no han acceptat.

Els demanem, doncs, que treballin, si us plau, pel país, que no facin de sucursal del Govern espanyol a Catalunya, sinó que tinguin aquest impacte en el Govern espanyol i puguin reclamar aquest traspàs a Madrid, perquè estan liderant, recordem-ho, el Govern espanyol.

Tenim molta feina per fer –acabo, vicepresidenta. No caiguem en l'electoralisme. Crec que aquesta moció és una bona direcció per no caure en l'electoralisme, perquè n'hem pogut parlar i consensuar-ho. I defensem els interessos del territori i no tant els del partit. Per això, donarem suport a aquesta moció, acceptades gran part de les esmenes proposades per Esquerra Republicana.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la senyora Ester Vallès i Pelay.

Ester Vallès Pelay

Bona tarda, presidenta Borràs, membres de la Mesa, conseller, diputades, diputats i representants del Penedès Marítim. En primer lloc, vull agrair al diputat Ruiz la facilitat a les transaccions de les esmenes.

Dit això, som aquí debatent aquesta moció, que parla, en primer lloc i principalment, de la gratuïtat per recurrència de la C-32. Però, a l'esmena dels pressupostos que Junts per Catalunya va entrar, el PSC hi va votar que no. L'esmena a què va votar «no» és l'esmena de Junts per Catalunya, que és aquesta esmena, l'esmena que el pacte del Penedès Marítim ens va portar aquí el 9 de febrer i que es va reunir amb tots els grups parlamentaris. Aquesta és la que no vàreu entrar i la que va votar-hi que no.

I és que és el que té pactar els pressupostos així: moltes incongruències, i el territori en paga les conseqüències. El problema ha canviat? Perquè em sembla que no. Els municipis del Garraf i del Baix Penedès tenen el mateix greuge d'haver d'utilitzar l'autopista C-32 amb un dels peatges més cars d'Europa. Perquè ens situem, estem parlant del peatge de Vallcarca, de Sitges, al Garraf; una autopista, la C-32, que uneix el Baix Penedès, Garraf i el Baix Llobregat. Un peatge que té un preu de 7,79 euros, amb el greuge afegit –per posar un exemple, que em sembla que ja ho han comentat– que la gent que viu a les Botigues de Sitges ha de pagar el peatge per anar a comprar a Sitges. És un peatge que castiga la gent que es mou fins i tot en el seu propi municipi.

Existeixen alternatives? No. La C-31, el tram de les costes del Garraf que passa per Port Ginesta, és una carretera considerada panoràmica i turística, molt utilitzada per ciclistes i motoristes. Però acaba sent una carretera –no sé si l'heu vist, que dona molts tombs– lenta i no gaire segura.

Tenir un peatge comporta una sèrie de conseqüències, com és el problema de la manca de professionals en l'àmbit sanitari, perquè molts treballadors no poden assumir aquest cost. També ho és per a les empreses, pel cost que suposa el trasllat de mercaderies i el desplaçament dels seus treballadors. No oblidem que la universitat politècnica de Vilanova deixa de ser atractiva quan els alumnes i professors han de pagar per anar a estudiar i per anar a treballar.

Evidentment, també l'esforç econòmic que han de fer els veïns i veïnes que treballen fora de les seves comarques afectades i han d'utilitzar aquesta via de pagament. La bonificació? Sí, existeix, però no és suficient i segueix creant aquest greuge comparatiu.

Per això, des de Junts per Catalunya ja ho vam dir en els pressupostos i ho tornem a dir ara i els cops que faci falta, que volem que s'escolti la gent del territori i que s'apliqui la gratuïtat de la C-32 per recurrència, per a les veïnes i veïns, treballadors i treballadors del Garraf i del Baix Penedès.

Pel que fa al transport públic, és una demanda que no només afecta el Garraf i el Baix Penedès, sinó tota la vegueria Penedès. S'han d'implementar totes les actuacions de millora que s'han anunciat a la Taula de Mobilitat del Penedès, que per això serveix. I una d'elles són les connexions del Consorci Sanitari Penedès-Garraf, una demanda de pacients, familiars i dels mateixos treballadors perquè disposin de transport públic.

Pel que fa als trens, ja sabem que Catalunya només té competències de tarifa i horaris. La solució és el traspàs de competències. Si volem ser la Catalunya independent, Catalunya ha de tenir les competències.

Com a penedesenca visc el problema de la mobilitat a la vegueria Penedès; municipis de la mateixa comarca, com Sitges i Vilanova, que paguen tarifes diferents i es troben només a vuit quilòmetres entre ells de distància. La idea d'una T-Penedès per no patir aquests greuges.

Conseller, l'encoratjo a venir a escoltar la gent de la vegueria Penedès, perquè hi ha molta feina a fer. I acceptarem els tres mesos que heu esmenat per estudiar la proposta, però demanem el compromís de reunir-vos durant el pròxim mes amb els agents del pacte del Penedès Marítim. La vegueria Penedès fa molts anys que espera, i això ens desespera.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari de VOX, el diputat Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Buenas tardes, vicepresidenta. Señor *conseller*, señores diputados... Bien, pues nada, se acercan las elecciones municipales, y en este marco el PSC nos presenta esta moción, que es un conjunto de medidas para una zona concreta de Cataluña, las comarcas del Garraf y del Baix Penedès. Bien.

Aunque nos parecen propuestas pobres, genéricas e inconcretas, desde el Grupo Parlamentario de VOX votaremos afirmativamente la mayoría de ellas por cuanto podrían llegar a suponer mejoras en las posibilidades de movilidad de los ciudadanos de Cataluña.

Me voy a referir a dos de sus propuestas. Una, que ya se ha comentado, la que se refiere al peaje de la autopista C-32. Bien, vamos a hacer un poco de memoria. Como recordaremos, el separatismo hizo de la oposición a los peajes de las autopistas catalanas una de sus batallas preferidas. Todos guardamos en la memoria sus campañas victimistas, sus grotescas actuaciones ante las barreras de peaje y sus sonoras protestas. Pues bien, para el separatismo, el problema desapareció de un día para otro, milagrosamente, ¿no?, cuando finalizaron las concesiones de las autopistas que dependían del Estado y solo han quedado autopistas de peaje que dependen de la Generalitat. Parece que, mientras los euros que los ciudadanos pagábamos en los peajes de autopistas que dependían del Estado eran un drama –y efectivamente lo eran–, los euros que ahora pagamos en los peajes de autopistas que dependen de la Generalitat, los hemos de soltar con alegría. Un caso más de hipocresía de los separatistas, a los que nos tienen acostumbrados.

Para VOX, los peajes que persisten son igual de gravosos que los anteriores, y la Generalitat de Catalunya, como titular de las concesiones, debe hacer un firme esfuerzo presupuestario para que afecten al menor número posible de ciudadanos catalanes durante el menor tiempo posible y al menor precio.

Y, en segundo lugar, me quiero referir a los aparcamientos disuasorios, que también se habla de ellos en esta moción. Desde VOX, pensamos que las administraciones públicas deben favorecer la intermovilidad, por supuesto, y para ello los aparcamientos disuasorios son un elemento fundamental. En estos aparcamientos, el ciudadano puede dejar aparcado su vehículo –turismo, moto, bicicleta o el medio de transporte privado que cada uno utilice– para acceder a otros lugares en transporte público; en nuestro caso, mayoritariamente, como también se ha mencionado, a Barcelona.

Y estos aparcamientos, lógicamente, deben ser promovidos, construidos y gestionados por aquellos que lo pueden hacer: la Generalitat de Catalunya, los ayuntamientos, Renfe, Adif –luego me referiré a estas dos empresas públicas–, Ferrocarriles de la Generalitat o incluso inversores privados, si fuera el caso. Construir y promocionar

estos aparcamientos junto a las estaciones ferroviarias o de autobuses ayudará a reducir el uso del vehículo privado en los accesos a las ciudades.

En VOX defendemos que, en lugar de prohibir a los ciudadanos que utilicen sus propios vehículos, las administraciones públicas deben esforzarse en dar alternativas viables y cómodas. Así, los ciudadanos renunciarán voluntariamente a usarlos, porque hay buenas alternativas para viajar en transporte público.

Para finalizar, los socialistas nos sorprenden –poco, porque ya estamos acostumbrados, en fin, a las cosas que vienen haciendo con los separatistas– con dos enmiendas acordadas con sus socios. Leo. Donde decían «trabajar conjuntamente con Renfe y Adif para mejorar la intermovilidad» –conjuntamente con Renfe y Adif–, han suprimido a Renfe y a Adif. ¿Por qué, señores socialistas, no quieren trabajar con Renfe y Adif? ¿Solo quieren trabajar con sus amigos separatistas?

Y también –también–, desgraciadamente, pues, ceden ante la petición del separatismo del traspaso de las cercanías ferroviarias. Se lo diré una vez más: desde VOX defendemos que la red ferroviaria nacional es un bien de todos los españoles, y así debe seguir siendo.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies. Diputats, diputades... Bé, aquesta moció del Partit dels Socialistes, nosaltres entenem que té dues potes, no?: una pota que es refereix directament al territori del Garraf i del Baix Penedès i, després, una altra pota, el punt tercer, que té un abast de país.

Pel que fa a les potes relatives al Garraf i al Baix Penedès, ens agrada aquest PSC, aquest PSC que es focalitza en busos, en transport col·lectiu, per sobre del vehicle privat. I, per tant, els hi votarem favorablement, doncs, els punts que porten, no?, com millorar la freqüència de línies de bus exprés –hi estem d'acord–; assegurar informació en guies específiques del transport –també hi estem d'acord–; propostes per millorar la mobilitat per arribar als polígons industrials i, per tant, afavorir les classes treballadores i populars d'aquest país –també hi estem d'acord–; aparcaments *park and ride* –també hi estem d'acord.

I amb relació al punt del que s'ha parlat més, que és el punt número 1, relatiu al peatge de la C-32, el nostre vot també serà afirmatiu, sobretot a la vista dels arguments que ens ha exposat la diputada Ester Vallès, no?, de quina afectació directa té aquest peatge a l'hora de que sanitaris es traslladin a la zona, a l'hora d'aquestes classes treballadores populars que cada dia han d'utilitzar aquest peatge. Per tant, el vot també serà positiu.

Ara bé, hi ha aquest punt relatiu al país, no?, aquest punt que hem dit que és més «macro» i que té una afectació general, i és el tema del traspàs de rodalies. I, bé, és un tema que n'hem parlat de forma recurrent en aquest Parlament. Que nosaltres ens sentim com instaurats en una espècie de roda de hàmmster de la qual no acabem de sortir i en la que ens sentim absolutament marejats i esgotats.

A veure, aquesta moció, qui la presenta? Doncs la presenta el Partit dels Socialistes. Qui governa a Madrid? Governa el Partit dels Socialistes. Van començar a governar ahir? No, ja porten uns anys de govern. Llavors, vostès què demanen concretament en aquesta moció? A nosaltres ens costa aclarir quina petició concreta fan al Govern de la Generalitat. Diuen que «el Govern de la Generalitat acordi amb el Govern de l'Estat el model de traspàs de recursos econòmics per gestionar els serveis ferroviaris». No sabem ben bé a què es refereixen vostès. Es refereixen als diners que l'Estat ha de donar a la Generalitat per a la gestió de rodalies? No sabem si és això, però jo crec que ja és com un clam molt unànime, que la Generalitat reclama

aquests diners i que els exigeix. Per tant, la paraula no hauria de ser..., el verb no hauria de ser «acordar», sinó que el verb hauria de ser que transfereixin ja, de forma immediata, els diners a la Generalitat de Catalunya. No cal acordar res.

Vostès el que fan és pagar els diners d'aquest dèficit que presenta el sistema de rodalies..., el paguen directament a les empreses Renfe i Adif, fent una deslleialtat absoluta al que és el titular del servei, que és la Generalitat de Catalunya. Per tant, no entenem la petició concreta que fan, que és la d'acordar. Vostès a Madrid..., el Govern de Madrid té els diners; Catalunya reclama els diners, i es tracta de fer una transferència bancària i donar els diners d'una vegada per totes.

Després, vostès també demanen que es faci la cessió de la titularitat de les infraestructures que puguin ser segregades de la xarxa ferroviària d'interès general. Amb això ens estan dient –i ara seria un bon moment per aclarir-ho– que vostès estan d'acord amb que es traspassi la titularitat de tota la xarxa de rodalies? Que es segregui...? *(Pausa.)* No, oi? El senyor Terrades ja me diu que no. *(Veus de fons.)* D'acord. És que, tal com redacten les coses –tal com redacten les coses–, no acabem massa d'entendre res. O sigui, que vostès estan dient que no estan d'acord amb traspassar la titularitat de rodalies. Bé, doncs ja està. *(Alguns aplaudiments.)* Almenys lo que haurien de fer és, d'una vegada per totes, si més no, tant que parlen del pla de rodalies 2020-2030... Miri, el pla de rodalies el 2020 va dir que s'havia de crear una oficina, com a mínim, de coordinació entre l'Estat i la Generalitat, i aquesta oficina ni l'han fet.

Avui ja hem aclarit una cosa, no?, que, per molt que vostès posin aquí a les mocions «cessions de titularitat», vostès realment no tenen cap voluntat de cedir cap titularitat de res. I ja està. Doncs, mira, ja hem tret l'entrellat d'alguna cosa amb aquesta moció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Lucas Ferro Solé.

Lucas Silvano Ferro Solé

No, que em diu el David que no la «liï», perquè l'havia de fer ell i m'ha dit que no podia. Està aquí. Moltes gràcies, en tot cas. *(Rialles.)*

Moltes gràcies, vicepresidenta. Conseller... Debatem avui la que serà la segona moció de mobilitat i transport públic a nivell territorial més important del dia. I la veritat és que hi trobem moltes coincidències; no només moltes coincidències entre territoris que crec que compartim el mateix problema, que és com interconnectar-nos més enllà de les entrades i sortides de Barcelona i de les grans ciutats, com interconnectar-nos a nivell de comarca, a nivell de territori amb transport públic, i com superar els reptes de mobilitat que tenim avui sobre la taula, tant privada com en transport públic, com en altres formes de transport –a peu, en transport ciclable, etcètera.

Ja li dic que compartim moltes propostes. És veritat –en referència al que ha dit la companyia de la CUP– que, quan llegeixes els punts del PSC en matèria de rodalies, a vegades són una mica críptics, però també s'ha de dir que, quan li preguntes al senyor Terrades què vol dir, t'ho explica molt clarament, amb la qual cosa ho deixarem en empat.

Nosaltres, per remarcar algunes qüestions de la moció en les que estem particularment d'acord..., evidentment amb el peatge de Vallcarca de la C-32 i especialment amb el que suposa el trànsit recurrent, però també amb el pla de millora del transport públic. Creiem que és un moment en què hem de revisar aquells plans que hem fet, hem de ser capaços d'adaptar-los a les exigències actuals i, sobretot, hem de ser capaços d'actualitzar-los amb els compromisos que hem de fer com a país per anar més enllà en matèria de transport públic.

Jo diria que territorialment hi ha algunes qüestions que, a més, es repeteixen entre els territoris i sobre les quals crec que hauríem de parar més atenció a l'hora de

planificar el transport públic. La primera és aquella que té a veure amb la connexió entre àrees d'activitat econòmica i els nuclis urbans, i entre les pròpies àrees d'activitat econòmica entre elles. Sempre hem pensat els polígons industrials, diguem-ne, com una cosa que construïem fora de les ciutats, on s'anava a treballar i no s'hi feia vida, i després es tornava i la vida començava a les ciutats. Jo crec que avui tenim polígons industrials i àrees d'activitat econòmica que van més enllà, que mereixen ser connectades a la xarxa amb transport públic, que mereixen ser connectades entre elles i que mereixen ser connectades també a la xarxa ciclable, i que també s'hi fa vida, perquè treballar forma part de la nostra vida, i que, per tant, mereixen també especial atenció a l'hora de pensar la mobilitat pública.

Una altra cosa en la que crec que hem de posar especial atenció és com millorem la connexió als hospitals de referència territorial amb transport públic. Aquí sortia l'hospital de Vilanova, de Sant Pere de Ribes i de Vilafranca. Evidentment, són infraestructures sanitàries centrals en tots els territoris, i moltes vegades utilitzats per gent més gran i gent gran que ja no té ni tan sols vehicle privat i que molts cops hi va de forma recurrent en transport públic, quan no s'ha d'agafar un taxi, i que, per tant, haurien de ser zones d'especial interès, com ho és també per a molts territoris d'aquest país el campus de la Universitat de Barcelona, que sol ser una reivindicació al llarg de Catalunya, que les connectem, evidentment, amb transport públic.

I, per tant, aquests són, per nosaltres, elements que són centrals a l'hora de pensar com deixem de pensar les comarques, especialment, de fora de Barcelona com comarques de pas, i les comencem a pensar de forma no radial i de forma interconnectada en si mateixa i amb les institucions i els espais de referència que hi ha al territori.

I, per últim, també, i evidentment, com comencem a construir mobilitats alternatives al nostre territori. I això vol dir, evidentment, intermodalitat, però això també vol dir intermodalitat amb bicicleta, vol dir carrils ciclables, vol dir pla de la bicicleta i vol dir estratègia de la bicicleta a Catalunya, i vol dir que ens puguem moure de moltes maneres de forma segura, perquè ja ens hi movem, de moltes maneres. Quan veiem les enquestes de mobilitat ja veiem que hi ha una gran part de la mobilitat que mai forma part del debat públic, que es fa a peu, que es fa en bicicleta, que es fa amb altres enginys, ara molts amb patinets i enginys de mobilitat personal, però que mereixen un espai, segurament, protagonista, que no tenen pel volum de gent que s'hi mou, i que mereixen un espai protagonista també a l'hora de pensar la mobilitat al nostre territori.

Moltes gràcies

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Doncs, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *conseller...* Bueno, hoy en el plan de mociones campaña municipal del PSC toca el Garraf y el Baix Penedès. Después, en el plan de mociones campaña de los comunes, tocará el Baix Llobregat. Pero vamos a empezar, de momento, con la de Garraf y Baix Penedès. Hablaremos de estas dos comarcas y de alguna cosa más que veremos más adelante.

Bien, en el Garraf y el Baix Llobregat viven en torno a 250.000 habitantes, que, como ya hemos tratado en numerosas ocasiones en este Parlamento, a pesar de contar con el paso de infraestructuras muy relevantes, no siempre tienen los elementos necesarios para facilitar su movilidad y la conexión con servicios fundamentales, como pueden ser los hospitales o las universidades. Así que nosotros muy a favor de aquellos puntos que hablan de generar nuevas conexiones con universidades y hospitales o de mejorar las conexiones en transporte público.

También para quienes tienen que coger el coche, porque no todo el mundo tiene una parada de transporte público en la puerta, o no le van bien los horarios, o incluso con el transporte a demanda, pues, no lo ha podido concertar. Para todos ellos, que

tienen que salir de casa en coche, también creemos que los aparcamientos disuasorios, en muchos casos, les permitirían trasladarse al transporte público y que es algo que mayoritariamente se desea, y así podrían no tener que entrar en Barcelona en su propio vehículo. Estos, y el resto de los puntos que hablan de mejorar la conectividad del Garraf y del Baix Llobregat, nosotros los apoyaremos, sin ninguna duda.

Pero les decía al principio que íbamos a hablar del Garraf y del Baix Penedès, porque ya digo que con estas campañas municipales al final uno acaba confundido, pero les decía que íbamos a hablar del Garraf, del Baix Penedès y también de otras cosas. Y las otras cosas vienen, pues, precisamente por esa enmienda de Esquerra Republicana que ha sido aceptada por el PSC. Pero antes les voy a contar una cosa que ya les he contado aquí en algunas otras ocasiones.

En 2006 nació en Cataluña un proyecto político que alzó la voz frente a anomalías democráticas que algunos pretendían normalizar. Anomalías como que en una parte de España se tratase al español, que es una de las dos lenguas oficiales de Cataluña y la lengua común de nuestro país, como si fuera una lengua extranjera. Anomalías que eran crecientes y profundas y con terribles consecuencias, como pudimos ver después. Las anomalías también llegaban a las infraestructuras, no solo por el *tres per cent*. Las mentiras desde las instituciones no paraban de crecer. El Govern culpaba al Gobierno de España de unos «malditos peajes», cuando, en realidad, la mayoría de ellos eran competencia del propio Govern de la Generalitat, como ocurre hoy con el de Garraf. Y de las infraestructuras ferroviarias poco menos que decían que eran tercermundistas y que los retrasos prácticamente los provocaba a propósito el Gobierno de España.

Por supuesto que los catalanes no merecíamos ser quienes más peajes pagasen, ni tampoco merecíamos pasar nervios por los retrasos del ferrocarril. Pero mucho menos merecíamos un gobierno autonómico que en aquellos años aprovechó el descontento que eso generaba para generar, a base de burdas mentiras, un sentimiento antiespañol que ha ido carcomiendo nuestra sociedad y que ha generado un daño que va a costar muchísimo reparar. Eran épocas del *tripartit*, del Estatut, y unas políticas de apaciguamiento que, a la vista de los resultados, nadie sensato repetiría.

Y dirán, ¿a santo de qué cuento todo esto? Pues a santo, precisamente, de esa enmienda que el Partido Socialista de Cataluña no tenía por qué aceptar. No basta con hacer así con la cabeza (*l'oradora nega amb el cap*) cuando le preguntan si quiere traspasar las infraestructuras ferroviarias. No tienen que incluir en una moción que habla sobre el Garraf y sobre el Baix Penedès una enmienda de Esquerra Republicana de Catalunya –que la han redactado ellos, ellos sabrán lo que quiere decir– que lo que habla es de que se traspasarán esas infraestructuras ferroviarias.

El Partido Socialista nos está devolviendo a la casilla de salida, está comprando todos los mantras y vuelve con una política de apaciguamiento que no solo no funciona, sino que humilla a más de la mitad de los catalanes. Ahora se ha emperrado en comprar ese mantra de que la infraestructura ferroviaria se tiene que trocear y se tiene que traspasar.

He de decir que conozco a muchos ingenieros socialistas, y ninguno de ellos lo piensa. Todos ellos creen que es un error, trocear la infraestructura de interés general, pero desde aquí el PSC insiste. Lo tiene que meter en esta moción y lo metió también en aquel gran acuerdo por el que aprobó los presupuestos del Govern de la Generalitat. Y eso era de traca, porque ustedes les estaban aprobando los presupuestos. Se trataba de que Esquerra Republicana hiciera alguna concesión, no de que el Gobierno de España, además, siguiera con sus cesiones.

Y ahora ocurre lo mismo con esta moción. Si el PSC nos devuelve a la casilla de salida, nosotros no nos vamos a rendir. Así que, si nos devuelven a la casilla de salida, nosotros volveremos a hacer todo el recorrido, volveremos a ganar y lo volveremos a parar.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit, per trenta segons té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, vicepresidenta. En diciembre del año 20 el Govern creó la Taula de Mobilitat del Penedès. ¿Resultados? Pobres, con tendencia a cero. Nada. ¿Es razonable pedirle al Govern que priorice inversiones para la mejora del transporte en estas dos comarcas? Pues sí, es obvio; hay muchas cuestiones por resolver.

Con respecto a los peajes, que es el primer punto de la moción, hombre, pues, es verdad, lo han destacado algunos diputados antes. Es bastante curioso que solo se reivindique lo de la «Catalunya lliure de peatges» cuando..., el peatge depèn de Madrid; quan el peatge depèn de tu, aleshores hem de pagar tots i està molt bé el peatge, no? Esto la gente no lo entiende. Entonces, yo insto al Gobierno de la Generalitat a que los elimine.

Y acabo con una pregunta: ¿por qué el PSC no exigió todas estas mejoras del transporte público la semana pasada, cuando aprobó los presupuestos de la Generalitat, o en diciembre, cuando aprobó los del Estado?

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Juan Luis Ruiz López.

Juan Luis Ruiz López

Sí; moltes gràcies. Molt ràpidament. Clar, al senyor Guevara, d'Esquerra Republicana. Home, sort que deia que no s'havia de fer electoralisme amb aquesta moció, perquè vostè, doncs, ha repartit responsabilitats a tothom, no? Al PSC, a Convergència i Unió... Miri, el PSC... Clar, vostè parla de l'època del conseller Nadal, eh? Tan malament no ho faria quan vostès l'han fitxat en el seu Govern. (*Aplaudiments.*) I quan vostès parlen de que només fa sis mesos que hi són, no ho digui massa fort, massa alt, sigui una mica més prudent, eh?, que vostès fa anys que governen, fa cinc anys que porten la conselleria d'Hisenda. Escolti'm, i tampoc han aportat re per intentar solucionar aquest tema.

I, per la qüestió de rodalies, a la moció inicial no hi figurava. Això ha sigut una esmena d'Esquerra Republicana que nosaltres hem acceptat. Per tant, senyora de la CUP, pregunti-ho, si no ho ha entès, a Esquerra Republicana, perquè és literalment l'esmena que ells han presentat, i que, a més a més, respon –a més a més, respon– a l'acord que van signar el president de la Generalitat i el president del meu grup parlamentari, el senyor Salvador Illa, respecte a aquest tema, no? Per tant, potser que si ha d'aclarir a algú respecte a què vol amb rodalies és Esquerra Republicana. Perquè aquest acord i aquesta esmena contradiuen el que ahir precisament reclamava la consellera Vilagrà. Per tant, repeteixo que potser qui s'ha d'intentar aclarir internament són vostès, no?

Sigui com sigui, mirin, nosaltres vam arribar a un acord amb Esquerra Republicana per als pressupostos. Nosaltres complim els nostres compromisos, nosaltres complim els nostres acords, i per això en presentar aquesta moció hem estat prudents a l'hora de reclamar-ho. Perquè, és veritat, com deia vostè, no sabem si són 15 milions d'euros. Per tant, volem conèixer amb exactitud quin és el cost d'aquesta mesura i actuar des de la prudència i la responsabilitat.

Moltes gràcies, senyors diputats i diputades.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 26 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat i el servei a les persones al Baix Llobregat

302-00265/13

Continuem ara amb el punt 23, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat i el servei a les persones al Baix Llobregat, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Per exposar-la té la paraula el diputat David Cid Colomer. *(Pausa.)* Ah, Lucas Ferro Solé.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats i diputades; avui molt especialment a les companyes del Baix Llobregat que m'acompanyen. El Baix Llobregat és una comarca amb un desequilibri evident, un desequilibri entre les grans infraestructures de mobilitat rodada –les autopistes que ens travessen de nord a sud i d'est a oest al llarg de la comarca, l'aeroport i la resta d'infraestructures– i la manca de transport públic, la manca de transport públic especialment per connectar-nos com a comarca, per connectar les dues bandes del riu Llobregat i per connectar el nord de la comarca amb el delta.

I una comarca on, a pesar de viure-hi més de 800.000 persones, no hi ha una visió comarcal a l'hora de construir la mobilitat pública. I, per tant, ens seguim pensant, ens segueixen pensant com una comarca de pas i no com una comarca que necessita interconnectar les seves ciutats. I, evidentment, una comarca que es mou en un equilibri sempre precari entre aquestes grans infraestructures i els pocs espais naturals i agraris que té per preservar –el delta del Llobregat, Collserola, les muntanyes de Montserrat, etcètera.

I, per tant, aquesta moció la volíem començar, evidentment, amb el nostre rebuig a l'ampliació de l'aeroport del Prat, amb el nostre rebuig a l'última ocurrència de fer-lo amb una pista sobre el mar i reivindicant que prou d'ocurrències sobre una comarca i sobre un país que ja està assumint en excés el preu de la mobilitat privada i de la massificació turística en el nostre país.

La segona reivindicació que volíem fer en aquesta moció és que entenem, des del Baix Llobregat, que per nosaltres la connexió dels tramvies és una oportunitat; és una bona notícia per a la ciutat de Barcelona, però ho ha de ser per al conjunt de l'àrea metropolitana. I que, per tant, la connexió del Trambaix i el Trambesòs, juntament amb el soterrament de les vies a Sant Feliu de Llobregat, obre la possibilitat de fer del Trambaix una peça clau per connectar-nos com a comarca, per connectar les dues bandes del riu Llobregat, fer-lo arribar fins a Molins de Rei i connectar-lo amb Sant Vicenç dels Horts i Pallegà, i fer-ho també entre Cornellà i Castelldefels. I que, per tant, per nosaltres, el Trambaix hauria de ser una peça que no només ens connectés amb Barcelona, sinó que ens connectés com a comarca.

En tercer lloc, que necessitem reduir els temps de desplaçament interurbà amb transport públic. No pot ser que moure's pel Baix Llobregat en transport públic ens costi el doble en temps que fer-ho en vehicle privat. Aquest és el principal desincentiu avui, juntament amb la falta de freqüències, per moure's amb transport públic. I això vol dir fer una aposta pels carrils bus-VAO, que prioritzin els vehicles d'alta ocupació, però també els autobusos per a la mobilitat interurbana. Fer-ho a la B-23, a l'A-2, entre Castelldefels i Barcelona. I, per tant, fer de l'autobús una via ràpida també per moure's per dins de la comarca. Evidentment, millorar freqüències i, evidentment, desplegar una estratègia de bus a demanda, especialment en aquelles urbanitzacions i municipis més disgregats de la comarca.

En quart lloc –i ho hem dit en l'anterior moció i ho vull dir en aquesta–, hi ha una part de la mobilitat, que és molt important en els nostres barris i en les nostres ciutats, que ha de ser una peça clau també a l'hora de pensar la mobilitat en la nostra comarca, que és aquella mobilitat que es fa a peu i que es fa en bicicleta a la comarca. I ha de ser una mobilitat segura. Volem carrils específics, ciclables, que no

siguin inundables i que ens permetin connectar els municipis de les dues bandes del Llobregat, que ens permetin connectar els polígons industrials i les àrees d'activitat econòmica i que ens permetin transitar per les nostres ciutats. I, per tant, volem una aposta per la bicicleta en la nostra comarca i volem també, evidentment, apostar per la intermodalitat. I això vol dir que volem aparcaments de bicicletes segurs per després poder agafar el transport públic.

I després, evidentment, tenim un dels grans problemes de mobilitat al Baix Llobregat, que és la Renfe, avui en obres en tota la línia i on agafar-la avui és pràcticament jugar a la loteria, perquè no saps molt bé a quina hora arribaràs. Però també tenim problemes a la xarxa de ferrocarrils entre Martorell i Igualada. Ens agradaria millorar freqüències. Ens agradaria també fer d'aquesta línia un espai més ràpid, més segur i més fiable per anar amb transport públic a través de la comarca. I, evidentment, hem posat també el cas específic de l'L-902 entre Olesa, Viladecans i Barcelona, que creiem que és una d'aquelles línies que cal millorar, que cal connectar amb l'Hospital de Viladecans i que cal millorar-hi freqüències.

I, per últim –i això i acabo–, evidentment, tenim un problema. No podem fer que l'aposta per infraestructures públiques acabi sent la tala i la pèrdua d'arbres, especialment en espais urbans, com ho és en l'allargament de l'L8. I volem el compromís també d'aturar la tala d'arbres en el parc Joan Miró.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Rocio Garcia Pérez.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, vicepresidenta. En primer lloc... Conseller, perdoni, primer, volia saludar els veïns i veïnes de la nostra comarca, de la meua comarca, del Baix Llobregat. Conseller, gràcies per ser-hi.

El Baix Llobregat té una llarga tradició de lluita pel progrés social, d'activisme veïnal, polític i sindical, en defensa de drets laborals, de serveis públics de qualitat. Cal seguir treballant per consolidar i atreure empreses, facilitant la seva ubicació, creant llocs de treball, i generar oportunitats per fer avançar l'economia amb cura, sempre, pel medi ambient i la sostenibilitat del territori, sempre per millorar aquesta vida de la gent que tant ens estimem i que, a més, avui, amb aquesta moció, presentada pel Grup d'En Comú Podem, podem concretar molt més en la millora del transport públic.

A la comarca hi viuen 840.000 persones i hi tenen també ubicades les seves seues 21.000 empreses, i s'estan generant en aquests moments 345.000 llocs de treball. Té grans infraestructures de país i la travessen vies de comunicació que sovint la divideixen, dificulten també la seva mobilitat interna entre els trenta municipis i la seva connectivitat amb Barcelona. Cal, doncs, invertir en transport públic.

I començaria també per contestar al diputat Ferro. Ens deia que nosaltres, evidentment, hem de protegir el nostre medi natural. Nosaltres, el nostre grup el preserva, l'estima, el cuida. Justament avui teníem una reunió, amb la diputada Ibarra, amb els representants del parc agrari, del nostre ric parc agrari, per justament fer-lo avançar encara més.

I nosaltres també estem en contra d'aquesta tercera pista que vostè deia sobre el mar. En cap moment estem d'acord amb aquesta idea, que no és la nostra, però sí a favor de transformar i ampliar la capacitat de l'aeroport del Prat, amb el que estem compromesos i que també es recull en l'acord de pressupostos que hem signat amb el Govern d'Esquerra Republicana.

I, respecte a la moció, pensem que recull bastant –la darrera, la que recull totes les esmenes– el que realment necessita la comarca, i la votarem favorablement. Creiem que aquestes esmenes la milloren i, sobretot, concreten les necessitats reals del

Baix Llobregat i els compromisos que ja tenim amb algunes administracions i que ja coneixen les localitats. Per exemple, el projecte ja està encarregat per estudiar l'ampliació del tramvia a Sant Feliu i a Molins de Rei; també l'estudi per fer-lo arribar, que es va fer el 2019, a Sant Vicenç dels Horts i a Pallejà. I molts ajuntaments també reben suport de l'àrea metropolitana per accedir al bus a demanda.

Volem agrair, de totes maneres, la seva predisposició i també haver incorporat dos punts que proposàvem com a grup i que pensem que la fan més ambiciosa, i és que el Govern presenti, en el termini de sis mesos, el projecte d'integració urbana de la C-31 al seu pas per Castelldefels, Gavà i Viladecans, i que la Generalitat també desplegui el pla director urbanístic d'aparcaments d'intercanvis amb reserva de places exclusives per a persones usuàries del transport públic.

Així doncs, la mobilitat és un dret de les persones, on ja estan implicades moltes administracions. Cal que es millori encara més l'accessibilitat, també als hospitals, als hospitals de la nostra comarca: l'Hospital de Viladecans, el Moisès Broggi, també a l'Hospital maternoinfantil de Sant Joan de Déu.

I, perquè el progrés també ha d'anar de la mà de fer més sostenible la mobilitat, cal ampliar la xarxa d'itineraris per a bicicletes per millorar la connexió amb les àrees urbanes i les empreses del Baix Llobregat. Cal crear aquestes vies d'interconnexió de les dues lleres del riu amb carrils bici, i també seria recomanable parlar de mobilitat. I això l'hi dèiem fa una estona al diputat Ferro, sense estridències lingüístiques ni demagògies del moment, perquè hi ha un consens ampli al territori, i la presència aquí de determinades persones ens ho demostra.

Nosaltres hem defensat, en el nostre acord de pressupostos, l'ampliació de la línia 3 de metro, com dèiem, de la Zona Universitària fins al municipi d'Esplugues, connectar la Diagonal amb Sant Joan de Déu, encarregar estudis de desdoblament de línies de ferrocarrils de la línia Igualada-Manresa, ampliant freqüències de trens, i també licitar obres del tram Olesa-Montserrat-Collbató per un valor de 6 milions d'euros.

Així doncs, nosaltres pensem que amb aquestes inversions se pot millorar la mobilitat, i també no oblidar que el soterrament del tren a Sant Feliu de Llobregat, amb el tram de dos quilòmetres des de Sant Joan a Sant Feliu, té la major inversió de l'Estat al nostre territori, amb 83 milions d'euros. Les obres avancen bé, i el 2025 seran una realitat. Així que ens en podem felicitar tots i totes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Señora vicepresidenta, señores diputados, buenas tardes de nuevo. Como hemos comentado en la moción anterior, se acercan las elecciones municipales, y ahora les toca a los señores de En Comú Podem presentar esta moción, que también es un conjunto de medidas genéricas y muy poco desarrolladas para otra comarca de Cataluña, en este caso, pues, el Baix Llobregat.

Bien, nosotros, desde el Grupo Parlamentario de VOX, votaremos afirmativamente bastantes de ellas, por cuanto podrían llegar a suponer mejoras en las posibilidades de movilidad de los ciudadanos de Cataluña.

Hemos presentado una enmienda sobre el punto que trata de la ampliación del aeropuerto. La propuesta que nos presenta En Comú Podem para rechazar la pintoresca, ¿eh?, propuesta de construir una nueva pista en una isla artificial de unos cuatro kilómetros de longitud, que habría que unir al continente por una carretera, pues, aparte de pintoresca, creemos que la propuesta es insuficiente. Y desde VOX pedimos que cada grupo político se posicione sobre la ampliación del aeropuerto de Barcelona.

El pacto presupuestario que hemos debatido recientemente en este Parlamento nos ha presentado una curiosa situación, en la que cada uno de los tres grupos políti-

cos que han participat ha arribat a una conclusió distinta. Així, els socialistes diuen que el pacte garanteix la ampliació; els comunistes, que de cap manera, i els separatistes d'Esquerra Republicana, que es crea una comissió tècnica amb no se sap molt bé quin objectiu. Bueno, en qualsevol cas, des del Grup Parlamentari de VOX, que quedi clar, donem suport a l'ampliació de l'aeroport de Barcelona. *(Algunes aplaudiments.)*

També, des de VOX, estem a favor de totes aquelles mesures que facilitin la mobilitat dels ciutadans, i que cadascun d'ells pugui triar en cada moment què mitjà és el que millor s'adapta a les seves necessitats.

Per suposat, estem a favor de que es faciliti que els ciutadans que vulguin desplaçar-se en bicicleta puguin fer-ho, com no, i de que es construeixen itineraris propis diferents dels destinats als vehicles de motor sempre que sigui possible; a més, de que es faciliti el transport públic interurbà en autobús, i que això es faci amb la major qualitat possible, millorant la seva circulació i una velocitat adequada. El que no podem compartir és que aquestes mesures a favor de la bicicleta o del autobús interurbà es facin a costa de retirar carrils o limitar el seu ús per el vehicle privat, o fins i tot en els casos més extrems, prohibir la seva circulació.

Des de VOX pensem que les administracions públiques han d'esforçar-se a millorar les condicions de circulació dels ciutadans, sigui quin sigui el vehicle que triïn, però no afavorir-ne cap en perjudici d'un altre.

I podem dir alguna cosa semblant dels aparcaments dissuasoris, que també se'n ha parlat abans, ¿no? Apareixen en aquesta moció, en principi, sembla que *a priori* només –només– per les bicicletes. Des de VOX defendem que aquests aparcaments dissuasoris han de ser suficientment dotats perquè aquells que van a utilitzar el transport públic puguin aparcar els seus cotxes, motos o bicicletes, el vehicle que cadascun triï en cada moment per realitzar els seus desplaçaments.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Vicepresidenta, gràcies. Companys i companyes del Baix Llobregat, alguns i algunes molt coneguts i conegudes, santandreuenques, santandreuenques, Lúcia... Bé, estava a punt de dir «conseller»; ara entrarà, perquè ha tingut una trucada. Diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa... Doncs bé, primer de tot, agrair al company Lucas Ferro la presentació d'aquesta proposta, una proposta que hem pogut debatre, que fins i tot crec que podríem haver transaccionat si haguéssim tingut una mica més de temps, però que crec que han acceptat una bona part de les esmenes que nosaltres hem presentat. I, d'altra banda, també hem aconseguit un parell de transaccions que crec que són interessants.

Tenim els mateixos objectius, eh?, i, per tant, crec que és important que els anem focalitzant i que anem avançant. Ara, també hem de ser clars. Al Baix Llobregat operen diverses administracions en l'àmbit del transport públic. I, per tant, també hem de ser coherents en tots els espais polítics on tenim representació. I, per tant, l'àrea metropolitana és un nucli molt important a nivell de transport urbà i interurbà. I després, lògicament, també la Generalitat de Catalunya, com també l'Estat.

Anem a pams. La qüestió dels bus-VAO, eh? Nosaltres donem suport a totes les propostes de bus-VAO. Crec que en la moció es podria arribar a cert nivell de consens. Però, d'altra banda, també és interessant que posin sobre la taula que aquest bus-VAO també ha d'estar en vies que actualment són competència estatal i que, per tant, aquesta inversió l'haurà de fer l'Estat.

D'altra banda, també crec que seria prou important o interessant definir com volem aquests carrils bus-VAO, perquè, en efecte, millorarien la connectivitat de trans-

port públic en carretera. Però, d'altra banda, també hem de veure si cal ampliar carrils o no cal ampliar carrils. I, per tant, aquest és un dels debats que no afrontem en aquesta moció, però que crec que en el moment en què plantegem el bus-VAO a la comarca també hauré de plantejar.

De fet, el de la B-23..., demà mateix hi haurà un acte on ja es donarà el tret inicial a la creació d'aquest carril. D'altra banda, tampoc es clarifica en excés en un dels punts..., la creació del bus-VAO entre Barcelona i Castelldefels tampoc s'especifica per quina de les vies ha d'anar, si per la C-31 o la C-32. En qualsevol cas, aquesta concreció també ens permet tenir més marge de maniobra i, per tant, nosaltres també hi podrem donar suport.

La connexió del Trambaix i el Trambesòs. Nosaltres hi estem d'acord. Però també és cert que aquesta connexió del Trambaix i el Trambesòs ha d'acabar també –i estem d'acord amb la proposta– amb l'allargament de Sant Feliu fins a Molins de Rei per la zona industrial, que això ens permetria, a la zona industrial, també compensar molt més la mobilitat de la classe treballadora de la nostra comarca, eminentment de classe treballadora. I, per tant, doncs, per nosaltres és un element important.

Olesa de Bonesvalls. Olesa de Bonesvalls té una reclamació històrica. Actualment, només hi ha una expedició de l'L-902, una expedició que surt a les 6.45 del matí i torna a les 9.30 del vespre. Per tant, incrementar aquesta freqüència de pas en els dies laborables, perquè així també connectarem molt millor el municipi d'Olesa de Bonesvalls amb la comarca del Baix Llobregat i la seva mirada també baixlobregatina. Per tant, des d'Esquerra Republicana donem suport a l'increment de freqüències de pas del bus a Olesa de Bonesvalls.

D'altra banda, una altra qüestió que és important: no hi ha transport si no hi ha treballadors i treballadores –és a dir, transport urbà, interurbà, busos. Saben perfectament el conflicte laboral que tenim amb els treballadors i treballadores d'Avanza i el conflicte laboral que hi ha amb els treballadors i treballadores de Monbus. Un conflicte laboral que, des d'Esquerra Republicana, volem aportar-hi solucions i, per tant, creiem que és important. I, per tant, farem la petició a l'Àrea Metropolitana de Barcelona per a la creació d'una taula, una taula on hi hagi tots els agents implicats per fer seguiment de la qualitat del treball i, per tant, millorar també contractualment –contractualment– els mecanismes de control sobre les condicions laborals dels treballadors i treballadores que treballen per a aquestes operadores.

I la plaça Joan Miró. La plaça Joan Miró... Escolti'm, a la tala d'arbres se segueix una proposta d'un informe de Parcs i Jardins que diu que quaranta-un arbres es poden retirar i trasplantar i que diu que la resta es poden talar i es tornaran a plantar. Bé, vostès decideixen. Al final, l'ajuntament... Si vostès s'aclareixen, ens aclariran a tots, perquè la proposta és la que surt de l'ajuntament. Per tant, que l'ajuntament digui què és el que vol fer. A partir d'aquí, vostès decidiran què volen fer. Cap problema. El que vostès vulguin fer és el que s'acabarà fent. No volen tallar vies? No volen tallar Paralel? Doncs s'hauran de buscar alternatives.

I això és un punt molt important que cal posar sobre la taula. Perquè, clar, ara a dos mesos d'eleccions, ens posem les mans al cap. Doncs no. Vostès decideixen. Doncs diguin què volen que fem i farem. Això és així de clar. Per tant, a partir d'aquí no vulguin traslladar la pressió cap a la Generalitat de Catalunya, quan tota la responsabilitat és del seu Govern i del seu desgavell a nivell municipal.

Per tant, votarem a favor de totes les propostes excepte (*remor de veus*) a la plaça Joan Miró, on ens abstindrem, perquè vostès són els que han de decidir què és el que volen fer.

Gràcies, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Mercè Esteve i Pi.

Mercè Esteve i Pi

Bé; bona tarda, vicepresidenta. Conseller, regidora de Begues, companys i companyes del Baix Llobregat, diputats i diputades... El Baix Llobregat és la tercera comarca més poblada de Catalunya, amb 850.000 habitants i 486 quilòmetres quadrats de superfície, amb una diversitat territorial important. Tenim platges, tenim riu, tenim una plana urbanitzada i una plana agrícola amb un parc agrari molt ric, fruit dels sediments que ha anat deixant al llarg dels anys el riu Llobregat. Tenim Muntanyes del Baix i el Parc Natural del Garraf, que el situem en el terme de Begues. Tenim petites grans poblacions com Begues, Sant Climent de Llobregat, el Papiol, Collbató; tenim grans poblacions, com Cornellà, Castelldefels, Gavà. La nostra comarca aporta gairebé el catorze per cent del producte interior brut de Catalunya. El port de Barcelona té el llindar a l'actual desembocadura del riu Llobregat, i el gran aeroport de Catalunya està ubicat de ple en aquesta comarca. Tenim la densitat de població més alta del país, per darrere de Barcelona, i un dèficit d'inversió pública, especialment per part de l'Estat espanyol, que només podem revertir a força d'inversió pròpia i de la capacitat de les persones i de les empreses d'aquest territori per tirar endavant. Així que permetin-me que els digui que, davant de tots aquests fets, també cal, evidentment, una millora exhaustiva del transport públic que vertebrava i ens connecta en aquest territori tan divers.

Però, perquè això succeeixi, hi ha la part més essencial de totes, i aquesta és el finançament. I tenint en mà l'evolució del finançament del transport de l'àrea metropolitana dels últims anys, donat que, dels trenta-sis municipis metropolitans, vint-i-set són del Baix Llobregat, el que més ens xoca és que, entre totes aquestes aportacions diferents de les diferents administracions públiques, l'aportació de l'Estat es situa entre el dotze i el quinze per cent, la més baixa. Segons la Llei 21/2015, del finançament del transport públic de Catalunya..., que ens diu: «El Govern ha de negociar amb l'Estat l'obtenció de la cessió total o parcial de la recaptació dels impostos de titularitat estatal que gravin la contraprestació econòmica i, si s'escau, el benefici per la utilització de vies de gran capacitat de Catalunya.» Així que qui aporta menys i qui hauria de cedir la recaptació dels impostos que ara gravem els catalans és l'Estat espanyol.

Respecte de la realitat del Baix Llobregat, des de Junts som molt conscients de la necessitat d'aquesta millora en l'ampliació de l'aeroport del Prat, amb respecte a la biodiversitat, això sí, i a les directives ambientals europees; en el Trambaix, cap a Molins de Rei, Sant Vicenç dels Horts, Pallemà; en la millora de la C-31, de la C-32; en la millora de les línies d'autobusos interurbans –tots coneixem la situació que estan patint els usuaris de les línies operades per la concessionària Avanza a la comarca–, i en el traspàs de les rodalies, que tanta falta ens fa i que just aquest matí el president Pedro Sánchez ha tancat la porta a aquest traspàs, i en la millora de la resta de línies de bus que connecten amb les poblacions de fora de la primera corona, com és el cas de la línia 902, Olesa de Bonesvalls - Barcelona, que dona el servei en un noranta per cent a Begues, una línia estrictament de la Generalitat, que necessita una parada a l'Hospital de Viladecans en els dies feiners, entre d'altres millores.

Per cert, deixin-me dir-los que, com a alcaldessa de Begues, he reclamat en diferents ocasions i directament a la Generalitat al llarg dels meus anys a l'alcaldia la seva millora, i hem aconseguit passar de catorze expedicions a divuit al novembre del 2015, de divuit a vint-i-cinc expedicions al setembre del 2019, i vuit noves expedicions en cap de setmana i festius al març del 2022, passant de cinc a tretze en cada sentit.

Actualment, des de Begues encara estem a l'espera de millorar amb més freqüències, i en especial del servei d'horari nocturn, molt desitjat pels nostres joves, així com també d'un bus que en època estival ens porti directament a la platja, com es feia en èpoques anteriors. Esperem, doncs, que la Generalitat exigeixi a l'Estat

el finançament que ens pertoca i mantingui el ritme de les millores efectuades en aquesta línia que estan compromeses i encara pendents.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *conseller*... Bueno, finiquitada la moción previa, la moción campaña municipal del PSC, pues, hemos pasado a la moción campaña municipal de En Comú Podem, en este caso más cerquita, en el Baix Llobregat.

Como siempre, no se nos caen los anillos por decir que con En Comú Podem coincidimos a menudo –por supuesto, no siempre– en propuestas de impulso y promoción del transporte público y de mejora de los servicios de movilidad. En esta moción se habla, por ejemplo, de mejorar las conexiones con centros sanitarios, como el Hospital de Viladecans, o de mejorar las frecuencias de transporte público; también de disponer de nuevos carriles bus-VAO, que, cuando están bien diseñados, pues, son de gran utilidad. En los carriles bus-VAO no valen chapucillas que a veces se hacen en Barcelona con los carriles bici; las bicis, más o menos, nos adaptamos a todo, pero un carril bus-VAO que no esté bien diseñado acaba siendo totalmente inútil. En cualquier caso, a favor de mejorar las conexiones, de aumentar las frecuencias o de implantar nuevos carriles bus-VAO.

Esta moción, igual que la anterior –y esto, al Govern, al *conseller*, debería hacerle reflexionar–, habla de la necesidad de implementar aparcamientos disuasorios, aparcamientos de intercambio, *park and rides* o como cada uno los quiera llamar. Son dos mociones de dos grupos diferentes que hacen referencia también a comarcas diferentes, y ambas hablan de la necesidad de implantación de este tipo de aparcamientos.

Y es que no todos los vecinos tienen una parada de bus en la puerta, o sus necesidades de transporte no coinciden con la oferta de transporte público, o incluso allí donde se llega con el transporte a demanda tampoco siempre tienen tiempo para concertarlo a tiempo. Estos vecinos tienen que salir de su casa en coche, y a menudo su destino es Barcelona. Y muchas veces, pues, preferirían no tener que entrar en Barcelona con su vehículo privado, bien sea para ahorrarse el aparcamiento, para ahorrarse los atascos o para ahorrarse, como hablábamos en el caso anterior del Garrraf, pues, por ejemplo, el peaje de la autopista.

Esas personas, que dependen del coche por el lugar en el que viven para acercarse a las zonas más densas de población, muchas veces cambiarían al transporte público si les diésemos facilidades para ello, pero en Cataluña esa nunca ha sido una prioridad –no es de ahora, viene de hace tiempo. Hubo algún plan –hubo algún plan–; se enumeraron, se localizaron, se buscaron ubicaciones a un plan que a estas alturas ya debe estar obsoleto, pero que, en cualquier caso, nunca se llevó a cabo.

Así que, señor *conseller*, este es un tema que surge a menudo, y a usted, que no le gustan las grandes inversiones en carreteras... Eso lo hemos podido comprobar muy fácilmente en los presupuestos: le gustan poco las carreteras, no solo la ronda Nord; tampoco le gustan las duplicaciones de determinadas vías, aunque vayan a facilitar mucho la conectividad de los territorios. No le gustan las prolongaciones de las autopistas o de las autovías. Pues a usted, que no le gustan estas grandes infraestructuras..., bueno, perdón, grandes no todas, algunas sí, como veremos más adelante. Pero a usted, que no le gustan tanto las carreteras, podría por lo menos dedicar el presupuesto de infraestructuras de Cataluña a ser el *conseller* que pusiera en marcha todos estos..., esta red de aparcamientos disuasorios que necesita Cataluña y que nunca ha sido una realidad.

Y digo que no le gustan las grandes infraestructuras, pero ya sé que no es cierto; el metro, el ferrocarril parece que sí. Espero que los aparcamientos disuasorios entren en su idea de ferrocarril. Pero me ha venido a la cabeza la idea de las grandes infraestructuras, porque había también en la moción un punto, al que han hecho referencia quienes me han precedido, que hablaba sobre el aeropuerto. La ampliación del aeropuerto es el otro gran acuerdo, la otra gran infraestructura que se supone que firmó con el PSC, la otra gran infraestructura que se supone que el PSC le logró arrancar. Y esto lo digo con ironía, que conste en el diario de sesiones. Lo digo con ironía porque, obviamente, no le han sacado ninguna ampliación del aeropuerto; cuando lo hemos tenido que votar aquí, pues, enseguida ha votado que no.

Hoy Catalunya en Comú se lo pone más fácil. Nos trae aquí el rechazo al proyecto de ampliación, pero con la solución concreta de la pista sobre el mar. Lo traen como si estuvieran de acuerdo con alguna otra solución, como si no estuvieran de acuerdo con la pista sobre el mar, pero estuvieran de acuerdo con la ampliación de alguna otra manera, y así le dejan muy fácil –también os digo– votar, a Esquerra Republicana, en contra de ese proyecto con las dos manos.

A nosotros nos pasa un poco al revés. Tenemos tan claro que la ampliación del aeropuerto es positiva para Barcelona, para Cataluña y para el conjunto de España, que nos cuesta votar en contra del proyecto que proponen, aunque incluya la pista sobre el mar, que también es una solución que no nos gusta.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Diputats i diputades, veïns i veïnes del Baix Llobregat... Bé, nosaltres votarem favorablement a quasi tots els punts d'aquesta moció, bàsicament perquè és una moció que aposta pel transport públic col·lectiu, i perquè també posa sobre la taula una necessitat, i és que el Baix Llobregat no es pot permetre el luxe de perdre enquitranat cap metre quadrat més de terra.

Per tant, com que tot el que aposta a la moció és en ares al transport públic col·lectiu, votarem a favor de la creació de carrils bus-VAO que es detallen a la moció. També de la promoció del transport en bicicleta, a través de la creació de xarxes d'itineraris per a bicicletes, la construcció de nous aparcaments segurs també per a bicicletes; incrementar les freqüències de Ferrocarrils de la Generalitat de la línia Martorell-Manresa-Igualada, i les altres mesures que vostès proposen.

Amb relació al tema dels arbres, entenem que vostès han fixat, perquè és del parc Joan Miró de Barcelona... Entenem que ho han fixat aquí perquè és aprofitant, no?, que el pou implica allargar els arbres..., ai, allargar la línia 8 del metro al Baix Llobregat. I aquest és el motiu d'introduir aquest punt en aquesta moció que parla del Baix Llobregat. Bé, nosaltres també votarem a favor d'evitar la tala d'aquests arbres. I, tot i que moltes vegades som titllats que som de la cultura del no, que no tenim alternatives polítiques, tenim una alternativa, que és que existeix un parc de bombers, que està, de forma provisional, des de fa tretze anys a la zona i que, per tant, potser seria una sortida aprofitar aquesta infraestructura feta en el seu moment des de la provisionalitat.

Sí que és veritat que volíem fer especial incidència en el punt número 1 de la seva moció, on vostès diuen que el Parlament..., demanen que es faci una declaració institucional on el Parlament de Catalunya rebutgi el projecte d'ampliació de l'aeroport de Josep Tarradellas mitjançant la construcció d'una pista sobre el mar. Nosaltres estem d'acord amb això, tot i que..., evidentment, però trobem a faltar que no... Només calia que posessin al mar i per terra. (*Alguns aplaudiments.*) Trobem a faltar que vostès aquí hagin també introduït que estan en contra de l'ampliació, tant per mar com per terra.

Nosaltres, amb relació a aquesta última proposta que ha sortit amb relació a l'ampliació del mar..., bé, és una proposta que surt d'una colla de senyors –dic «senyors», perquè tots són homes– que són economistes i enginyers, que, amb un cost de 2.200 milions, pretenen, posen sobre la taula la idea de construir aquests 3.500 metres de pista en el mar.

Per tant, ara mateix tenim sobre la taula dos models. El model del lobby empresarial de Foment i AENA, que aposta per aquesta tercera pista i un edifici satèl·lit a la T1 i, en canvi, aquesta nova idea, per nosaltres una mica esbojarrada, sigui dit amb tots els respectes, de fer la pista sobre el mar.

Nosaltres creiem que aquesta proposta de fer la pista sobre el mar té un objectiu, i és centrar el debat ja no en l'ampliació –si ampliació sí o ampliació no–, sí en portar-ho tot al marc de que és una qüestió tècnica. És a dir, deixar de banda la necessitat de l'ampliació o donar-la per feta, i llavors començar a posar-nos en termes tècnics per decidir com s'ha de fer aquesta ampliació.

Per nosaltres tot s'ha de reconduir a que és un tema, una qüestió política, que l'ampliació no és una qüestió tècnica. I nosaltres sí que ho diem molt clar i sense paliatius ni mitges tintes: nosaltres estem en contra de l'ampliació de l'aeroport, tant sigui a través de l'ampliació de pistes a terra o de pistes al mar. I no només de l'ampliació de Barcelona; també estem en contra de l'ampliació dels aeroports de Reus i de Girona.

I també estem a favor d'una altra cosa, que és a favor de recuperar la sobirania de l'aeroport de Barcelona –aeroport que vull recordar que es diu «Josep Tarradellas» per un acord del Consell de Ministres, no perquè ho decidís ningú d'aquest país– i de la resta dels aeroports. A l'anterior moció parlàvem de la necessitat d'aquesta xarxa ferroviària, de treure-li la categoria de xarxa d'interès general. Doncs el mateix hem de fer amb els aeroports. Hem de treure l'etiqueta de xarxes d'interès general als aeroports de Barcelona, de Reus i Girona, i passar a ser gestionats i a ser titularitat de la Generalitat de Catalunya. I això, bàsicament, perquè exigim ser sobirans. I, en termes de crisi climàtica, no es poden ampliar més els aeroports, no es pot contribuir als gasos amb efecte d'hivernacle, de crisi energètica i crisi a la diversitat. El no a l'aeroport ha de ser un no rotund.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, presidenta. Para arreglar los problemas de movilidad en el Baix Llobregat –que haberlos, haylos– hay tres administraciones que pueden influir de manera clara –tres, lo conocen ustedes perfectamente–: el Estado, en el que ustedes gobiernan –tienen varios ministros ahí–; la Generalitat –ustedes están condicionando los presupuestos de la Generalitat aquí y podrían haber incorporado enmiendas para mejorar el transporte del Baix Llobregat, y poquitas hay, poquitas hay; si no, no vendrían aquí a reivindicarlos, eso es una redundancia y una contradicción en sus términos–, y el Área Metropolitana de Barcelona, que la preside una tal Colau. ¿Os suena?

Entonces, venir aquí a decir que el transporte en el Baix Llobregat es un desastre... Y sois vosotros los competentes, los que tenéis más competencias para poderlo arreglar. Pues aclárense, gobiernen o cojan la pancarta, pero no se pueden hacer dos cosas a la vez.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Lucas Ferro Solé.

Lucas Silvano Ferro Solé

Vaig molt ràpid. En primer lloc, molt agraït al Jordi Albert; a l'Eugeni, que sempre està ajudant en el tema de les esmenes; a la Mercè, i a la Rocio. Amb la Rocio hem negociat poc, perquè, com que les hem acceptat, doncs, no hi ha hagut molta negociació. I, per tant, molt agraït per la feina.

I només dic cinc coses. La primera: avui presentem el no a l'ampliació de l'aeroport amb una pista sobre el mar, perquè el no a l'ampliació de l'aeroport a la primera proposta que es va fer per part d'AENA, la patronal i el PSC ja la vam presentar i ja vam marcar posició. I, per tant, avui entenem que el Parlament s'havia de posicionar sobre l'altra proposta que ha sorgit, i la nostra posició segueix sent contrària.

Avui diem «no» a l'ampliació de l'aeroport amb una pista sobre el mar; diem «no» a la tala d'arbres al parc Joan Miró, on, per cert, Parcs i Jardins ha presentat una alegació, on, per cert, ahir al plenari de Barcelona es van posicionar contra la tala d'arbres. Avui esperem que s'hi posicionin també al Ple del Parlament. I, per tant, que evitem aquest despropòsit que tenen pensat.

I diem «no» a l'aeroport i «no» a la tala d'arbres al parc Joan Miró. I diem «sí» al tram, a que el tram sigui una peça central al Baix Llobregat; diem «sí» al transport públic, especialment a l'aposta pels busos interurbans per connectar la nostra comarca; diem «sí» a la bicicleta i a tenir una comarca on es pugui circular a peu i en bicicleta de forma segura i ens puguem connectar sense necessitat de vehicles que utilitzen combustible, i diem «sí» al transport públic i, per tant, a començar a construir avui una comarca que tingui una mobilitat de futur, que no sigui només una comarca de pas i de grans infraestructures caduques, i que tingui un model que sigui de proximitat i que ens permeti connectar-nos a banda i banda del riu i de nord al delta.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 26 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació del nou curs escolar

302-00266/13

I continuem amb el vint-i-quatrè punt, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació del nou curs escolar, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Per exposar-la, té la paraula la diputada Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Bona tarda a tothom. Vicepresidenta, conseller, diputats, diputades... Avui presentem la moció fruit de la interpellació que li vam fer al conseller Cambray fa quinze dies. I sobretot un dels primers punts que volem i hem presentat en aquesta moció és aquesta petició que el nostre president del grup parlamentari ja va fer, i nosaltres continuem fent en aquesta moció, d'aquest Ple monogràfic sobre l'educació. I un ple monogràfic que nosaltres creiem que s'ha de fer amb la màxima celeritat possible.

I per què? Doncs perquè cal un debat profund, cal parlar. Els resultats, la situació del món educatiu en el nostre país no és bona del tot; els resultats ens ho demostren. I, tot i que –i n'estem contents– hi hagi un bon pressupost, no vol dir que a vegades tenir més pressupost, tenir més recursos, això repercuteixi o sigui una traducció de que tenim uns bons resultats o unes millores educatives.

Per tot això, nosaltres demanem, doncs, que al Parlament es faci aquest monogràfic sobre educació perquè en puguem parlar entre tots, perquè sabem que ni el departament ni el conseller se'n sortirà sol en això; cal que hi siguem tots. I ens sem-

bla, doncs, que aquesta possibilitat de parlar-ne pot ser una molt bona opció per debatre del món de l'educació i per al país.

Un dels altres punts que també demanem, sobretot, és potenciar, en tot el Servei d'Educació de Catalunya, el que seria la formació per als docents en l'àmbit de salut mental. I aquí hem adquirit, eh?, és a dir, hem acceptat unes esmenes d'Esquerra i del Partit Socialista, en les que intentàvem –i que amb això milloraven el nostre text– de detectar, de ser molt més àgils en la detecció, poder haver-hi molta més formació i sobretot posar-hi, doncs, professionals de referència que ajudin a aquesta detecció. Jo diria que les escoles no les podem deixar soles, les hem d'acompanyar. Els últims casos que sabem que han passat demostren les debilitats del sistema, i l'únic que hem de fer nosaltres és ajudar-les perquè es puguin detectar amb més temps i actuar amb més temps, amb més rapidesa.

Un dels altres temes de què també parlem en la moció és, sobretot, diríem que, de la bona notícia que podrien ser tres mil docents més a les nostres aules educatives, la planificació no ha acabat de sortir bé, perquè llavors ens han faltat substitucions. És a dir, omplim les aules de professors, però ens queden altres aules buides, perquè no trobem, doncs, substitució d'aquestes matèries. Per això aquí sí que hem acceptat una esmena d'Esquerra Republicana, que sobretot incideix en que intentaran treballar molt més àgil, i sobretot també amb les direccions dels centres, per intentar solucionar aquest problema que per nosaltres hem d'intentar d'evitar al més ràpid possible.

També un dels punts que per nosaltres és prioritari, sobretot, és fer un pla de xoc per revertir el fracàs escolar i l'abandonament. Per desgràcia, som una de les comunitats que tenim l'índex d'aquest abandonament més alt de tot l'Estat espanyol, eh?, un disset per cent. I s'ha de dir que nosaltres ens hem de posar les piles, ens hi hem de posar. No pot ser que hi hagin –o felicitar-los, eh?– altres països, com, per exemple, Portugal, que, davant d'unes dades també molt dolentes, es van posar a treballar de valent i són capaços, a dia d'avui, de demostrar unes dades molt millorables. I, en canvi, nosaltres encara anem enrere; el departament s'ha de posar les piles. I és veritat que avui hem fet una cimera, que ja els hi hem dit que ens sap greu que munten una cimera de l'abandonament i nosaltres no hi podem assistir. Sempre creiem també que és un tema que preocupa perquè hi ha, per exemple, la conegudíssima..., i em sembla que sabem que tots els escoltem i en fem ús moltes vegades, de les seves iniciatives, com la Fundació Bofill, que ha engegat una campanya per treballar tot aquest tema de l'abandonament, potser una mica per la inacció o la lentitud en l'acció del propi departament.

Nosaltres creiem que això ha de ser, doncs, un pacte de país. Nosaltres els hi demanem que ho facin. Conseller, lideri. Nosaltres ens hi sumarem. Nosaltres, diguem que, amb una mirada ampla i generosa, sumarem per aquesta gran preocupació que és solucionar per a Catalunya aquestes dades tan dolentes de fracàs escolar i d'abandonament.

També un altre dels punts en què vull fer rellevància, sobretot, és que vostès saben que des de Junts per Catalunya sempre hem defensat el Servei d'Educació de Catalunya, i aquí la doble xarxa que existeix, doncs, oferint educació a les nostres escoles. El que no pot ser –ja els hi vam dir– és que el pla digital només pugui ser per a la pública; hem de trobar una solució perquè també arribi a la concertada. I segur que tots estan al cas d'aquesta campanya que ha engegat la xarxa concertada, una mica reivindicant la feina que fan, la bona tasca que fan, com estan complint amb dades el pacte de segregació escolar. No pot ser que ells compleixin, que facin tots els drets i, en canvi, no puguin tenir..., o tots els deures, perdó, i no puguin tenir tots els drets, com en aquest cas seria també donar-los aquesta formació o aquesta capacitat del pla digital.

Amb tot això, senzillament –deuen haver vist la moció–, nosaltres l'únic que volem és que aquesta moció quedi aprovada. I aquí agraiem del tot, doncs, el suport que puguem tenir del màxim de grups parlamentaris de la cambra.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Nacho Martín Blanco.

(Ignacio Martín Blanco riu.)

Ignacio Martín Blanco

No em minis la moral abans de començar. Gràcies, presidenta. M'intentava minar la moral, el diputat de Junts, dient-me que estem a dotze punts, que el Madrid està a dotze punts del Barça. Però no ho aconsegueix, eh?

Senyora Erra, he de dir que em sorprèn –i qui m'ho havia de dir– que estic d'acord amb la pràctica totalitat de la seva intervenció, per no dir la totalitat de la seva intervenció. I certament em sembla que, efectivament, vostès..., no sé si és un consol per a vostè, és una bona notícia o una mala notícia, però, en tot cas, la política fa estranys companys de llit i ja ho sap, que... *(Rialles.)* Bé, en tot cas, tant la seva intervenció com la moció que vostès presenten ens sembla raonable, atendible i que, efectivament, va al moll de l'os dels problemes que té l'educació a Catalunya.

Sovint, entre tots hem generat un debat moltes vegades fictici, i probablement superflu, sobre la qüestió de la llengua, que és una qüestió que jo no dic que no sigui important, que evidentment ho és... La llengua d'impartició de l'educació a la nostra comunitat és fonamental, entre altres coses perquè té efectes sobre qüestions com les que vostè ha tractat, el tema de l'abandonament escolar. Però, en tot cas, en aquesta moció vostès s'han limitat a fer una diagnosi prou acurada del que és la realitat de l'actual sistema educatiu a Catalunya.

I, efectivament, Catalunya és actualment la comunitat autònoma, si no vaig errat, amb una taxa d'abandonament escolar més alta del conjunt d'Espanya. De fet, ens situem, per desgràcia, a l'avantguarda, ens situem al capdavant de l'abandonament escolar al conjunt d'Europa, la qual cosa és una notícia realment pèssima per al conjunt del sistema educatiu i, de fet, per al conjunt de la nostra societat i del nostre sistema o subsistema polític.

Per tant, creiem que moltes de les coses que diuen vostès en aquesta moció haurien de ser ateses pel Govern. Per tant, creiem que..., aquest Ple general monogràfic sobre l'educació ens sembla una bona idea; nosaltres hi donaríem suport. Segurament que després, a l'hora de la veritat, en moltes qüestions no hi estariem d'acord, però amb la diagnosi inicial sí que ho estem.

Creiem que hem de tornar a prestigiar la col·laboració publicoprivada, que ha estat tan exitosa a la nostra comunitat, entre, diguem-ne, la iniciativa pública i la iniciativa concertada. La iniciativa privada és fonamental; ha estat fins ara cabdal per mantenir un sistema educatiu que ha anat funcionant fins ara de manera, doncs, raonable. És evident que hi ha molts problemes, que les principals institucions que es dediquen a l'estudi de com funciona el sistema educatiu a Catalunya ens diuen que la situació és preocupant, com ara la Fundació Bofill. I, per tant, jo crec que hem d'atendre totes aquestes coses que ens diuen des de la Fundació Bofill i altres institucions que es dediquen a l'estudi del sistema educatiu, i veure quines són les principals causes d'aquest fracàs i d'aquest abandonament escolar prematur, que està al capdavant de tot Espanya, la nostra comunitat.

Nosaltres hem presentat una esmena –i per això nosaltres intervenim abans que altres grups parlamentaris–, una esmena que tenia precisament a veure, perquè és l'únic punt d'autèntica fricció entre vostès i nosaltres en aquesta moció..., que és la que fa referència al punt 6, que demana modificar el criteri participatiu de les proves orals en llengua castellana. I, en aquest sentit, sí que nosaltres volíem fer una proposta que creiem que era absolutament assumible per tots els grups i pel de vostès també, que és que aquestes proves orals, que haurien de ser inicialment o el que està previst és que siguin mostrals i vostès demanen que passin a ser censals... A nosaltres ens sembla una bona idea, perquè creiem que la pretensió de fer unes proves

orals –unes proves escrites també, però les orals particularment–..., moltes vegades tenim la sospita que va orientada a demostrar que la situació del català és dramàtica, que el català desapareix, i aquest victimisme tan habitual en el discurs dels partits nacionalistes.

Però, precisament perquè vostès diuen que els nens catalans tenen un nivell de castellà equiparable, homologable al de la resta d'Espanya, nosaltres proposàvem que en aquestes proves orals, siguin censals o mostrals, preferiblement censals –en tot cas, en aquest cas haurien de ser mostrals, però bé–, els professors examinadors siguin, en una part substancial, provinents d'altres comunitats autònomes d'Espanya. Perquè, si estem tan convençuts que el nostre sistema és un model d'èxit, com tant s'agraden de dir vostès, no hi hauria d'haver cap problema perquè aquestes proves les duguessin a terme professors d'altres parts d'Espanya que avaluessin i valoressin el nivell de castellà dels alumnes catalans.

Jo crec que seria una bona manera d'acabar amb un dels principals eixos del debat. Jo crec que amb dues hores de castellà a la setmana difícilment tindrem, els nostres nens tindran un nivell equiparable, homologable al de la resta d'Espanya. Però si vostès continuen insistint-hi, doncs jo crec que haurien d'assumir aquesta esmena que els plantejàvem.

En tot cas, ho torno a dir: senyora Erra, creiem que va en la bona direcció, aquesta moció, i nosaltres donem suport a la seva proposta de ple monogràfic sobre educació.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Esther Niubó Cidoncha.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, presidenta. Conseller, en primer lloc, agrair a Junts aquesta moció, que ens dona una nova oportunitat per parlar dels dèficits del sistema educatiu.

Mirin, fa anys, concretament al gener del 2019, el meu grup, en una de les moltes mocions en matèria educativa que en els últims anys hem presentat, en vam aprovar una sobre l'estat de l'educació pública, que literalment el que feia era instar el Govern de la Generalitat a presentar, durant el primer trimestre de cada curs escolar davant del Parlament, l'estat de l'educació pública a Catalunya. Doncs bé, mirin que ha plogut des d'aquell moment, però mai s'ha produït aquest debat sobre l'estat del sistema educatiu, que pensem que s'hauria de celebrar anualment, si creiem, com penso, que és una prioritat de país i de qualsevol societat del benestar.

Per tant, és veritat que aquí parlem molt d'educació, perquè hi ha molts problemes que els diferents grups, cadascú amb el seu accent, doncs, traslladen en aquest hemicycle. Però, en tot cas, ens sembla molt bé i recolzarem el punt d'aquesta moció per tal que aquesta cambra aculli un debat en profunditat sobre el sistema educatiu, perquè entenem que cal que ens fixem en l'elevat abandonament o fracàs escolar que tenim a Catalunya. Una anomalia molt important si ens comparem amb altres països del nostre entorn amb característiques socioeconòmiques similars. També en els resultats educatius, en les competències, el marge de millora que hi ha si volem que Catalunya, doncs, els seus ciutadans tinguin el màxim d'oportunitats educatives per afrontar el món en què vivim i, per tant, de promoure trajectòries d'èxit.

En el problema enorme –i aquí sí que m'hi voldria detenir– de la dificultat per substituir el professorat especialista. Realment, estem molt preocupats per la baixada de qualitat educativa que suposa que tants centres, especialment instituts, faci setmanes, faci mesos que estiguin sense professorat especialista en diferents matèries. Imaginin-se el que suposa per a estudiants, per exemple, que han de fer la selectivitat aquest any estar sense un professor o professora de matemàtiques, de física o de català. I tots coneixem moltíssims centres i municipis on les AFAs estan patint

molt. I el meu grup, de fet, va presentar una bateria de preguntes fa setmanes per conèixer, doncs, l'abast d'aquesta tragèdia. I aquí sí que pensem que cal actuar decididament perquè això no torni a succeir el proper curs.

I no sabem si s'està fent prou des del Govern per planificar el proper curs, i realment tenim dubtes que el problema se solucioni només agilitzant els tràmits de les substitucions. Aquí pensem –i, de fet, vam plantejar una proposta també fa setmanes– que caldria, doncs, ampliar l'oferta de les universitats catalanes del màster de secundària i també incentivar i prestigiar la professió docent.

També ens hem de fixar en els problemes de malestar emocional de l'alumnat, que es palpa als centres educatius, per als quals continuen faltant recursos professionals específics per intervenir sobre aquests casos i, per tant, poder-los reorientar. I per això, doncs, hem proposat una esmena, que agraïm que s'hagi acceptat, on demanem dotar els centres educatius de professionals de referència per acompanyar infants i joves, també docents, a l'hora de prevenir i resoldre situacions de risc, com casos d'assetjament –que malauradament van creixent–, trastorns de conducta o d'ansietat, i establir circuits o espais de coordinació entre els centres educatius, però també els CAPs, els CSMIs, els CDIAPs, serveis socials o altres serveis municipals, com, per exemple, també policia local o Mossos, en cas que sigui necessari.

Hem parlat també de la necessitat d'impulsar un pla per combatre l'abandonament escolar prematur. I aquí, doncs, jo avanço que si el Govern presenta aquest pla el meu grup li donarà suport. I, és més, conseller, jo li avanço que, si vostè porta una modificació de crèdit a aquest Parlament per impulsar aquest pla, comptarà amb el nostre suport. I, per tant, si hi ha voluntat política, porti'ns un pla contra l'abandonament i, per tant, amb el pressupost, perquè no quedi només en paper, i l'hi aprovarem.

I, en tot cas, sí que demanem que no ens tornin a decebre en el proper procés de preinscripció de cicles formatius, que es redimensioni l'oferta, que no hi hagi cap jove a Catalunya sense haver pogut accedir a la plaça que volia de formació professional. I que deixin de contemplar, doncs, un abandonament del quaranta per cent a grau mitjà i a batxillerat com si es tractés d'una cosa normal, perquè malauradament no ho és.

Sobre el pla digital, realment hem de dir que no compleixen ni els propis terminis d'execució. Els dispositius digitals de primer i de segon d'ESO no sabem on són. Sabem que hi ha instituts que no treballen en paper i que a l'inici de curs van dir: «Escolti, no comprin ordinadors perquè ja arribaran.» Doncs, a dia d'avui, encara no han arribat, i les famílies, sense motxilla econòmica, ho han hagut de fer.

Sobre les proves de competència oral, ja vam dir que ens semblava una vergonya, que es plantegessin censals només en català, i, en canvi, en castellà, que també és llengua oficial, o en anglès, doncs, no ho fessin. I, per tant, no entenem si el que volen és que no volen saber realment quina és la competència i el coneixement de les tres llengües, si volen seguir donant arguments a la dreta per desconfiar del sistema educatiu, o si realment són vostès que no hi confien. I, per tant, demanem que rectifiquin.

I per tot això, doncs, el meu grup donarem suport a la totalitat d'aquesta moció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, vicepresidenta. Bien, en esta moción sobre modificación del nuevo curso escolar, Juntos nos propone un debate general sobre el sistema educativo, un pleno monográfico. Mire, estamos totalmente de acuerdo, porque los catalanes somos víctimas del sistema educativo ideado por los convergentes y que todos los gobiernos sucesivos han mantenido –del PSC, de Esquerra, de Juntos y de la propia Convergencia.

Un sistema único controlado por la *conselleria*, férreo y con un común denominador: falta de libertad y fracaso escolar. Su sistema se ha cargado la iniciativa so-

cial, diputada. Empezó con Pujol. Cuando Pujol ideó el tema de los conciertos, la iniciativa social en Cataluña, en plazas escolares, representaba el ochenta por ciento. Ahora apenas llega al veinticinco por ciento. Y no es que la privada sea mejor que la pública; simplemente que la pluralidad es buena. Y en la concertada encuentras muchísima más pluralidad que en la pública.

Restringen la pluralidad al limitar la gratuidad. Ese es el invento de los conciertos. Porque la gratuidad total solo es para la pública. La población escolar que va a la concertada recibe muchísimo menos de los presupuestos, está claramente discriminada. El que lleva sus hijos a la escuela privada o concertada está discriminado totalmente respecto al que lo lleva a la pública, porque el concierto no cubre para nada la plaza escolar.

Y ustedes en su sistema..., se han cargado el sistema educativo en Cataluña. Esa pluralidad tradicional que existía durante años, durante todo el siglo xx, en Cataluña, se la han cargado los convergentes, los de Junts y, por supuesto, luego los de Esquerra, encantados, porque determinan todo, o sea, los conciertos, la preinscripción, la inscripción, las líneas, las ratios, los currículums, los horarios. No dan libertad a los centros educativos para que los niños vayan a escuela por las mañanas, por las mañanas y por las tardes; tengan un sistema lingüístico plural, trilingüe, con inmersión en catalán, con inmersión en inglés, con libertad.

Ustedes se la han cargado, los convergentes, los de Junts. Y, cuando gobernemos, lo notarán. Lo notará la población; lo notarán los padres, porque tendrán el gran instrumento del cheque escolar. (*Alguns aplaudiments.*) Y el padre tendrá garantizada la elección gratuita de escuela sin tener en cuenta si la titularidad del colegio es pública o es privada. Y eso será libertad. Y podrá ir a la pública o a la privada con independencia de la renta que tenga. Ir a la privada no será un privilegio de ricos o de *consellers* de la Generalitat; será un privilegio de todos los ciudadanos de Cataluña y del conjunto de España.

Proponen también –y nos parece bien, para que vean que no somos sectarios; ustedes nunca apoyan una moción de VOX, y nosotros sí de Junts– formar al profesorado en el ámbito de la salud mental –de acuerdo, votaremos a favor–, garantizar las sustituciones –de acuerdo, votaremos a favor. Y proponen un plan para revertir el abandono escolar y el fracaso escolar, líderes en Cataluña en fracaso escolar por su sistema intervencionista. Y entonces, cuando nos hundimos, nos hundimos todos, cuando ustedes, Convergencia, Junts, son los responsables, porque ustedes son los responsables de haber aprobado esas leyes educativas de promoción automática, de falta de exigencia y de falta de fomentar la cultura del esfuerzo en nuestra juventud.

Proponen también un plan de educación digital. Eso suena muy bien, pero es que ya es intervencionismo. Hay profesores que prefieren enseñar con un libro en la mano; otros haciendo un *hashtag* de Twitter para enseñar la fotosíntesis; otros con tabletas, desde primaria; otros desde secundaria; otros que facilitan el móvil; otros que... Dejen libertad a los proyectos y modelos educativos. (*Alguns aplaudiments.*) Dejen libertad. Pero siguen queriendo imponer. Y, encima, con el tema de la ideología de género por en medio, porque están realmente obsesionados. Y siguen monitorizando el aprendizaje de las lenguas sin respetar la libertad. Continúen sense respectar la llengua majoritària dels catalans, que no és una altra que la nostra estimada llengua espanyola.

Y, por último, proponen planificar pruebas, presentar planes en tres meses. No aprenden. Se lo vuelvo a decir, señora diputada, señores diputados de Junts. Algunos me caen bien, pero vienen de Convergencia. (*Rialles.*) No, no, es que es tal cual. Pero es que ustedes odian la libertad. Se han cargado el sistema educativo, se han cargado la iniciativa social. Señores de Junts, son más comunistas que Mao Tse Tung.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, vicepresidenta. Conseller... Junts planteja una moció sobre la planificació del nou curs escolar en vuit punts, on explicava, senyora Erra, en la seva interpellació que va fer al conseller, que era amb la finalitat –cito més o menys textualment– «de revertir la improvisació de gestió», perquè no veia cap planificació per fer front o per solucionar els problemes, les mancances. Parlava de debilitats que mostra el sistema educatiu.

Però, per altra banda, avui ens presenta aquesta moció de vuit punts, que realment només dos aporten alguna novetat, perquè en la resta ja s'hi està treballant. En detallo alguns. El primer punt, totalment d'acord; totalment d'acord amb posar sobre la taula la necessitat d'un debat en profunditat sobre l'educació i el sistema educatiu en general. Per tant, ho compartim plenament.

En el punt 2, on agraeixo l'acord en la transacció proposada, que és de vital importància, aquest programa de «Salut i escola», ampliar-lo amb moltes més accions formatives dirigides prioritàriament per professionals de l'àmbit de la salut mental infantil i juvenil, per ajudar els docents, no?, per dotar-los d'aquestes eines tan necessàries que han de facilitar detectar preventivament possibles problemes de salut mental i de situacions de risc. Per tant, és un tema prioritari que ens preocupa molt i molt.

Com ens preocupa la lluita contra l'abandonament escolar, i és on hem de dedicar tots els esforços per arribar, com a màxim, amb aquest nou per cent al 2030. Perquè fer el que s'ha fet fins ara no és suficient per reduir aquest disset per cent d'abandonament. Per tant, tenim aquesta eina, tenim aquest pla de xoc contra l'abandonament escolar prematur, la cimera amb agents educatius socials, municipals, que permetrà establir aquests compromisos necessaris per anar revertint aquestes conseqüències tan greus a nivell social i a nivell personal que comporta l'abandonament escolar. I, a més a més, donem un rol, un protagonisme molt important, als ajuntaments per tal de poder accedir a les dades. Per tant, estem liderant, per primera vegada, aquest mecanisme.

El punt 8 proposa impulsar i presentar un pla d'innovació per a la formació educativa, un pla que fa escaig una setmana que es presentava conjuntament amb Recerca i Universitats; una convocatòria de subvencions per a la recerca educativa; una elaboració d'una diagnosi de la situació actual de la recerca educativa a Catalunya; un catàleg també de dades per als investigadors, i la col·laboració amb la Universitat de Vic, que ha de desenvolupar aquest projecte europeu, que estic convençuda que n'està al corrent i en té tota la informació.

Per tant, una moció que, per una banda, posa de nou sobre la taula el tema de l'educació. Ens agrada parlar d'educació, ens agrada que se'n parli. A més a més, fer-ho imprescindible des d'aquesta mirada transversal i escoltant totes les veus. I amb la implicació també que demostra la moció que avui presenta Junts.

Però, per altra banda, una moció que no descobreix res de nou, més enllà d'aquest punt 6, que ja hem dit que nosaltres faríem una abstenció. A veure, no avancem res –res. Som els únics que, juntament amb Navarra i País Basc, passem proves de competències bàsiques, però no ho podem fer tot alhora –no ho podem fer tot alhora. Sap, per exemple, quantes avaluacions ha de gestionar un centre de primària? Quatre, a part de les trimestrals d'àmbit curricular. I un de secundària n'ha de gestionar sis, a banda de les trimestrals. Per tant, no és un tema d'amagar informació, perquè la voluntat és aquesta, és la d'avançar cap a l'avaluació censal de tots els infants. Però no hem de treure temps per poder atendre les complexitats, les urgències que tenim per atendre la diversitat de l'alumnat.

I, per acabar, fer coses noves trasbalsa. Els canvis sovint espanten, provoquen incerteses, però a la vegada és l'única manera de canviar allò que no acaba de funcionar per tal de millorar-ho, perquè no aconseguirem canviar ni millorar allò que no funciona amb la gestió pura i dura. I això és el que està fent el Departament d'Educació –és el que està fent. Això vol dir transformar, prendre decisions, perquè les

nostres escoles no són les mateixes que fa deu anys. I, per tant, hem d'afrontar tots aquests reptes nous i acompanyar –acompanyar–, fer un acompanyament molt molt important, amb aquest gran compromís i amb aquesta entrega que el professorat demostra dia rere dia a les aules del nostre país.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Nogay Ndiaye i Mir.

Nogay Ndiaye i Mir

Gràcies, vicepresidenta. Bé, avui tenim una tarda dedicada a educació, que ja és el més similar que podem tenir en aquesta cambra a aquest Ple monogràfic que vostès demanen, eh?

Dit això, sorprenentment votarem favorablement a molts dels punts d'aquesta moció, perquè, precisament, no tenen aquest biaix en el que sempre es defensa la doble xarxa educativa. No tots els punts parlen precisament del Servei d'Educació de Catalunya, i molts d'ells són aspectes que compartim.

Al primer punt hi votarem favorablement perquè compartim aquesta urgència de dedicar un dia o els que calguin, eh?, a debatre sobre la qüestió educativa, sobre la situació del nostre sistema educatiu i sobre les diferents etapes educatives, perquè veiem com, ple rere ple, entren propostes a aquesta cambra i debatem sobre aspectes que afecten el nostre sistema educatiu. Un dia sobre la primera infància, sobre les escoles bressol, el primer cicle d'educació infantil; un altre dia sobre formació professional; un altre dia sobre l'ESO, sobre la matriculació, sobre l'abandonament escolar. I, per tant, crec que és necessari abordar-ho de forma integral i dedicar-hi un ple monogràfic amb la màxima celeritat possible en seu parlamentària. Per tant, nosaltres votarem favorablement aquest punt.

Quant al punt número 2, aquí sí que hi entra el tema del Servei d'Educació de Catalunya. Nosaltres considerem que tots els infants i joves del nostre sistema educatiu mereixen accedir als mateixos drets. Però precisament aquesta doble xarxa no està garantint aquesta igualtat ni equitat d'accés en els drets.

I, per tant, nosaltres vetllem i volem vetllar per garantir aquesta atenció dels professionals en matèria educativa, que puguin detectar..., perdó, en l'àmbit educatiu, però professionals de l'àmbit sanitari, que puguin detectar tot tipus de trastorns. Perquè, recordem-ho, vostès aquí feien referència al professorat i a l'augment de professionals, però hem de tenir clar que el professorat no és el personal que ha de detectar o que ha de gestionar aquests trastorns. Potser sí que és la primera persona que té a l'abast aquell alumnat i que sí que ha de tenir les eines i ha de tenir els coneixements necessaris per poder detectar-ho i derivar-ho, però no pot recaure, tota la responsabilitat i tot el pes, sobre el personal docent.

I, per tant, cal dotar el nostre sistema educatiu dels professionals necessaris que puguin atendre tots els trastorns i totes les necessitats dels nostres infants i joves, sobretot en qüestions de salut mental. Però, malauradament, nosaltres no compartim el plantejament que es fa en aquest punt.

Quant als processos de substitució, totalment d'acord. És per tots ben sabut que tenim les borses buides i que no hi ha professorat per cobrir les substitucions i que ara mateix tenim alumnat que fa setmanes que no tenen professor de matemàtiques o de llengües i que han de preparar una selectivitat que tindran d'aquí dos mesos i que no tenen el professor o professora que ha d'impartir la matèria que els garanteixi, no?, la igualtat i l'equitat en l'accés a aquestes proves.

Quant al pla de xoc per revertir l'abandonament, aquí hem tingut dubtes. L'informo que hi votarem favorablement, perquè creiem que l'abandonament escolar és un problema que tenim en la nostra societat, i el nostre sistema educatiu és un exemple

clar de fracàs en aquest aspecte. I, per tant, és necessari. I, com que no queda desenvolupat com es durà a terme aquest pla de xoc —llavors, en tot cas, parlarem més endavant de com es vol dur a terme i quins seran els protocols—, de moment, creiem que és necessari un protocol i un pla de xoc efectiu contra aquest abandonament. I, per tant, nosaltres hi votarem a favor.

El que no compartim és el punt número 5, que parla de desplegar el pla d'educació digital a Catalunya, perquè també parla, primer, de tot el servei educatiu i, segon, de finançar-ho amb els fons Next Generation. Nosaltres creiem que els dispositius i tot el desenvolupament tecnològic a les escoles concertades, on les famílies tenen un nivell i un poder adquisitiu concret..., s'han de continuar finançant els seus propis recursos i s'ha de garantir que aquests recursos tecnològics arriben a la pública.

Però és que, a més a més, aquest pla d'educació digital és un pla que nosaltres no compartim, perquè el departament continua apostant per les *big tech*, les grans companyies tecnològiques que monopolitzen tot el sistema i tots els plans digitals que formen part del nostre sistema educatiu. I això vulnera els drets dels nostres infants, el dret a la privacitat, i cedeix totes les dades de tots els menors i totes les persones que formen part del nostre sistema de forma gratuïta a companyies com Google i Microsoft.

I ja acabo, presidenta. Tampoc podem estar d'acord amb el punt número 8. Encara no tenim clar si ens abstindrem. M'agradaria que en el seu segon torn pogués explicar a què fa referència amb aquest pla d'innovació per a la formació educativa, perquè nosaltres podem compartir aquesta innovació, però ens fan una mica de por segons quins moviments de renovació pedagògica i d'innovació. Llavors, ens agradaria que pogués explicar a què fa referència aquest punt número 8.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Jordi Jordan Farnós.

Jordi Jordan Farnós

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, conseller... Bé, ens trobem en la primera de les tres mocions que tenim aquesta tarda sobre educació. I, senyora Erra, també li avanço que compartim, en aquesta ocasió, moltes de les seues reflexions. La cosa també, al nostre grup, sincerament, ens ha sobtat per les diferències que moltes vegades tenim amb relació a temes educatius.

També ens ha sobtat, sincerament, que ara proposessen, després de pocs mesos d'estar al Govern, fer aquest debat urgent sobre la situació de l'educació al nostre país, amb la convocatòria, per tant, d'un debat general al Ple, sobretot tenint en compte que, quan hi ha hagut totes aquestes vagues i totes aquestes mobilitzacions, el seu grup en aquell moment va posar-se una mica de perfil i no va fer crítiques al respecte de la gestió que com a govern estaven també vostès compartint. Però, evidentment, benvinguda, la seua preocupació, i donarem suport en aquest punt, perquè sí, considerem que és important debatre sobre tants aspectes que, dia rere dia, arriben en aquest Parlament en matèria d'educació.

Sobre altres punts que vostès porten també a debatre, estem d'acord, per exemple, amb tot aquell que fa referència a la salut mental i, per tant, a tot el que està passant a les nostres escoles, que s'ampliï això a tot el servei a nivell de Catalunya. Entenem que, com que és un tema de país i afecta directament l'alumnat, s'ha de, també, estendre en aquest sentit.

I aquí crec que també és molt important un dels elements que destacàvem, que és la coordinació, no?, la coordinació entre tots els agents que han d'estar relacionats amb aquesta qüestió i, per tant, els centres educatius, serveis socials, els CAPs, també, evidentment, els Mossos o les policies locals, perquè si no hi ha una coordinació és molt difícil que ens en sortim.

Des del punt de vista del pla d'educació digital i dels fons europeus amb relació a esta matèria, sí que no ho compartim. Per tant, aquest serà un dels punts que no li donarem suport, perquè pensem que cal prioritzar aquest desplegament a l'escola pública, tenint en compte el gran dèficit que hi ha en aquesta qüestió a l'escola pública, i també perquè dubtem sobre el model, que –abans també la diputada que m'ha precedit ho ha comentat– està centrat només en algunes empreses, en algunes corporacions. I, per tant, entenem que moltes vegades parlem d'una llibertat digital que en el fons no existix, perquè hi ha un monopoli al respecte, i això entenem que hauria de ser d'una altra manera.

Quant al tema de les substitucions –s'ha dit abans–, hem avançat en el pressupost que vam aprovar ara fa uns dies, quant a molt més professorat al conjunt del sistema educatiu, però fa falta millorar tot el tema de les substitucions. I, per tant, amb tot allò que vagi en la línia de fer-lo més efectiu hi estem també d'acord. També estem d'acord amb el tema de la innovació i la formació, perquè el que vostès avui presenten aquí és molt genèric. I, per tant, s'haurà de veure quina innovació i quina formació.

I un altre dels elements que també volíem destacar és el revertir l'abandonament i el fracàs escolar. És un escàndol que aquí a Catalunya tinguem la xifra del disset per cent, una de les més altes de l'Estat, una de les més altes del nostre entorn europeu. I, per tant, tot allò que vagi en la línia de revertir i de treballar en contra d'aquest abandonament i aquest fracàs escolar i fer-ho de manera consensuada –i això també vol dir amb la participació de tots els grups parlamentaris–, pensem que és important i, per tant, evidentment li donarem suport.

I l'última reflexió o l'última qüestió que, des del nostre grup parlamentari, volíem destacar és amb relació a les proves orals en llengua castellana i estrangera. També entenem que passin a ser censals, perquè d'aquesta forma tindrem una nova visió, una nova mirada molt més profunda i fidedigna de la situació d'estes llengües al nostre sistema educatiu. I, per tant, això permetrà fer millores si és necessari. I també crec que permetrà a tots aquells que estan en contra de la immersió lingüística en català al nostre país, doncs, que no tinguen moltes vegades els arguments que tenen sense cap tipus de fonament.

Per tant, en definitiva, el nostre grup donarà suport a la majoria dels punts que han presentat, amb les excepcions que abans hem comentat, perquè pensem que s'ha de prioritzar, en aquest cas, l'escola pública.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula el diputat no adscrit. (*Pausa.*) Veig que no hi és. Per tant, no. Per tant, per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Bé; doncs, a veure, tancant una mica tots els comentaris que ens han fet aquí, primer de tot, agrair tot els suports. Donar les gràcies al PSC, que sempre fa aportacions que milloren, jo diria, les nostres mocions.

A Ciutadans dir-li que segur que potser és vostè el primer sorprès de donar-me alguna raó a mi, amb el que m'estimen els de Ciudadanos. Però, bé, si algun cop veu la llum, també està bé que sigui a Junts que els hi donin.

Als de VOX jo l'únic que els hi diria és que, com que segur que soc una de les diputades de Junts que no és del seu més grat, els hi dono la llibertat que tant demanen per no votar-nos res a favor. Nosaltres potser fins i tot l'hi agrairem. (*Alguns aplaudiments.*)

En qüestió de la CUP, diria que potser els hi passa una mica també com a En Comú Podem, el senyor Jordan, que moltes vegades segur que aquí ens preocupen a tots molts temes d'educació, i senzillament potser el seu biaix ideològic, en el sentit de que no compren lo que marca la llei d'educació de Catalunya, que és el Servei d'Educació de Catalunya... Per això sempre aquí és on ens trobem. I sobre el pla que deia, no és

un pla que haguem de portar des de Junts, sinó que ens sembla que és un pla que hem de treballar tots conjuntament per no quedar enrere en aquest..., diríem, en un sistema educatiu que potser, si no hi fem alguna cosa més, aquesta transformació que potser ens deien des d'Esquerra, que potser tenen por als canvis, però que no perdem el tren.

I jo li diria també –si no em deixo a ningú–, a Esquerra, gràcies pels suports, però jo diria que si, en general, tothom aquí se suma a la necessitat de parlar d'educació, la necessitat de veure la situació que ens trobem com a país si no fem un pas enrere, si no fos perquè hi ha aquesta necessitat, potser voldria dir, doncs, que no tot es fa bé, com diu que ha trobat gairebé..., potser no amb aquestes paraules, però poc rica de contingut –o no sé com ho ha fet anar– la nostra moció. Jo..., si a vosaltres us sembla, com a Esquerra, que ho feu tan bé..., si ens surt bé i si el país ho demostra amb els resultats, nosaltres totalment a favor de que sigui així, però ens sembla que si hi ha aquesta preocupació és que no deu ser així.

I senzillament potser un consell. Hi ha un proverbi que diu: «Si vas sol potser vas més ràpid, però si vas acompanyat segur que arribaràs més lluny.»

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 26 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret de triar escola lliurement

302-00268/13

Passem ara al vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret de triar escola lliurement, presentada pel Grup Parlamentari de VOX. Per exposar-la té la paraula el diputat María Jesús Acosta Elías. (*Veus de fons.*) Perdó. Certament, m'he equivocat. Estava pensant jo en lo meu i no m'he fixat ni en el diputat que s'aixecava. (*Rialles.*) Perdó, diputat. Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, senyora vicepresidenta. Senyor conseller... Molt bona tarda, senyors diputats. Con la intención de salvaguardar el derecho inalienable de los padres de elegir el modelo educativo que quieran para sus hijos, de elegir también, por lo tanto, la escuela que consideren más oportuna para ellos como máximos responsables que son de su cuidado y de su atención, VOX presenta ahora esta moción.

Abogamos por garantizar la libre elección de escuela mediante el establecimiento de la zona única escolar, superando el encorsetamiento que impone la zonificación. Ahora bien, la mera aplicación, el mero digamos que establecimiento de la zona única escolar no solventa mágicamente la imposibilidad actual de elegir la escuela. Es necesario planificar la oferta educativa en función de la demanda y de las solicitudes de las familias, en lugar de depender única y exclusivamente de las prioridades de planificación del Departament d'Educació, dotando a las mesas de planificación, a las comisiones de garantías de admisión y a las oficinas municipales de capacidad y recursos suficientes para armonizar la demanda de las familias con la oferta existente.

Además, Educació debe facilitar un paquete generoso de ayudas específicas para transporte escolar y becas comedor para hacer posible que todos los alumnos puedan escolarizarse allá donde crean conveniente sus padres. Porque, además de proteger la libertad de elección de los padres, la zona única escolar incentiva la sana competencia entre todos los modelos educativos que reconoce nuestro ordenamiento jurídico, a saber: pues públicos, concertados, privados, mixtos, diferenciados, inclusivos, especiales, religiosos o laicos, estimulando así la excelencia educativa. Si las escuelas ya tienen garantizado y adjudicado un número determinado de alumnado,

pueden caer en el conformismo anodino, que repercute en la falta de motivación para la mejora continua. La competencia es una forma de combatir la pasividad y el adocenamiento. Pero la competencia tiene que ser en igualdad de condiciones.

No obstante, el Departament d'Educació ahoga a los centros concertados económicamente, a pesar de la gran labor social que desempeñan, manteniendo la infrafinanciación del coste de plaza escolar. Por ejemplo, la Generalitat asume 3.394 euros en ESO, cuando el gasto real es 5.228. Además, para cada alumno vulnerable que se matricula en una escuela concertada en I3 o primero de ESO, existe una subvención de 988 euros, cuando deberían recibir 1.500 para cubrir la financiación necesaria.

Asimismo, la infrafinanciación de las guarderías municipales y de iniciativa social es una lacra que impide a miles de catalanes el acceso a una plaza, siendo injusto el trato dispensado a las guarderías privadas, que tan buena labor social han desarrollado durante toda su existencia, a las que se asigna la irrisoria subvención de ochocientos euros por plaza, mientras que a las guarderías municipales el *departament* les concede la, también insuficiente, cifra, cantidad de mil seiscientos euros, que, además, llegan a partir del segundo trimestre del curso.

Finalmente, la zona única puede paliar, efectivamente, la segregación escolar. Familias que viven en barrios más degradados podrían escolarizar a sus hijos en escuelas de otras zonas, facilitándoles así la ampliación de sus horizontes, el conocimiento de otros niños, de otros jóvenes y familias de otras zonas y extracto social diferente, saliendo de un entorno de gueto. Así pues, la zona única, debidamente respaldada por una buena gestión en la planificación de la oferta y la demanda, reduce la segregación, como puede observarse en municipios con baja tasa de disimilitud en primaria y secundaria, a saber: Manlleu, Banyoles, Vilassar de Mar, Tordera, Granollers, la Garriga, Cardedeu, por poner solo algunos ejemplos.

Hemos aceptado la enmienda del Grupo de Ciudadanos, que, sin duda, mejora la moción. Y estamos ahora, pues, a su disposición para entablar un debate constructivo respecto de la zona única escolar.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputat. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Gracias, señor Acosta, por su intervención. La verdad es que la moción que ustedes presentan nos parece muy puesta en razón, nos parece de todo punto asumible. Y, por tanto, nosotros vamos a votar mayoritariamente a favor de su texto, ni que decir tiene que alejándonos de posiciones antidemocráticas como la de excluirles, a ustedes, del debate público.

Por lo demás, la verdad es que algunos de los aspectos que ustedes plantean nos parecen necesarios para la calidad del sistema educativo y, precisamente, para garantizar la cohesión social y para garantizar la equidad del sistema educativo, que debe ser la prioridad de nuestra aproximación al mundo educativo, de las políticas públicas orientadas al sistema educativo, orientadas a la mejora, en definitiva, de la formación de nuestros niños y jóvenes.

Y, en este aspecto, creo que, cuando hablamos de la zonificación, cuando ustedes hablan de la zona única..., yo no tengo claro que este sea un debate fácil. Es evidente que es un debate complejo, un debate de difícil aplicación, pero estoy de acuerdo con usted en que la esencia, el espíritu de la idea de que Cataluña, Barcelona se limiten, se reduzcan en número de zonas escolares permitiría un sistema educativo mucho más equitativo y permitiría, efectivamente, que familias actualmente en condiciones difíciles y de vulnerabilidad pudieran acceder a colegios, a escuelas, digamos, que no les abocasen a una situación de gueto, como actualmente se está produciendo en algunas zonas de Barcelona y de Cataluña. Por tanto, nos parece una buena idea.

Todo lo que ustedes plantean tiene mucho que ver con los planteamientos educativos en materia de libertad económica y educativa de la escuela económica, de la escuela de Chicago de Milton Friedman. Y es evidente que a este respecto son debates prácticamente tabús en nuestro país, en Cataluña y en el conjunto de España. Pero yo creo que son debates que deberían ser, por lo menos, escuchados y debería ser posible mantener un debate racional sobre esta cuestión.

Yo creo que la competencia entre colegios, entre escuelas públicas y privadas es sana. Esa mano invisible de la que hablaba Adam Smith funciona, efectivamente, y acaba generando resultados positivos para el conjunto de la ciudadanía. No dudo de que la escuela pública es un elemento, un factor de cohesión y generador de paz social, un elemento que favorece el ascensor social. Y, por tanto, creo que el Estado, como, digamos, sociedad constituida de forma institucional e institucionalizada, pues, debe seguir teniendo una capacidad de actuación sobre la educación de nuestros niños. Pero no creo, sinceramente, que el actual modelo sea ideal, porque lo que hace, lo que acaba generando, seguramente, es adocenamiento y una tendencia al desprecio del mérito y el desprecio de la capacidad de superación de las personas.

Así que, efectivamente, creo que sería interesante introducir elementos de mayor libertad en nuestro sistema educativo. Nuestro sistema educativo, por desgracia, está cada vez más impregnado de una religión laica, como he dicho yo en alguna ocasión en este atril. Desde luego, la expresión no es mía, pero en todo caso yo la he hecho mía. Efectivamente, creo que, cada vez más, hay elementos que tienen que ver con lo que se ha dado en llamar «la cultura *woke*», que tiene mucho de cultura o de religión laica, de una imposición de unos dogmas, de unos mantras, de unos valores que, si no son compartidos por el conjunto de la comunidad educativa y por el conjunto de la sociedad, lo que generan es señalamientos y desprecios al discrepante.

Y por eso creo, sinceramente, que introducir esos elementos de libertad que ustedes proponen en esta propuesta sería recomendable. Y, además, en la línea de lo que comentábamos en la anterior moción, que efectivamente Cataluña necesita un debate sosegado y racional sobre la educación, pues, yo creo que, cuando menos, sus opiniones deberían ser escuchadas.

Cuando hablaba Habermas de un principio que muchas veces brilla por su ausencia en este Parlamento, el principio de inclusividad, el principio de que todo el mundo debe ser escuchado en el debate público... Pues ustedes son o el tratamiento que ustedes reciben en este Parlamento es la viva imagen, la vera efigie de la falta de democracia o de la falta de calidad democrática de este Parlamento. Excluirles, a ustedes, del debate público y, por tanto, vulnerar ese principio de inclusividad del que hablaba Habermas es una forma profundamente totalitaria y profundamente antidemocrática de negar el debate plural y diverso en una sociedad que se quiere democrática.

Por eso yo creo sinceramente que, con independencia de que sus argumentos sean más o menos atinados –los hay muy atinados y los hay con los que podemos discrepar–, es imprescindible que ese debate público sobre la educación, sereno, sosegado y racional, que pedía antes el Grupo de Junts per Catalunya, se produzca y que en él socialistas, populares, republicanos, Junts per Catalunya, todos los partidos que están presentes en esta cámara tengan la oportunidad de dar su opinión. Por supuesto, nosotros, como liberales, también daremos la nuestra.

Gracias, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Esther Niubó Cidoncha.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, presidenta. Gràcies de nou. Bé, no sorprendrà a ningú que el Grup Socialistes i Units per Avançar voti en contra d'aquesta moció. VOX planteja un mo-

del que no compartim, el del suposat dret de les famílies de triar. I ja hem dit moltes vegades que el dret que existeix és a l'educació, evidentment, i que a partir d'aquí, doncs, cal respectar al màxim la llibertat de les famílies d'elecció de centre educatiu, però sempre en el marc de la programació de l'oferta educativa, perquè entenem que aquesta és necessària per garantir, precisament, una escolarització més equilibrada, per lluitar contra la segregació i per una major equitat.

I, lògicament, el lliure mercat educatiu o, dit d'una altra manera, la demanda social com a únic criteri de planificació ni és el nostre model ni pensem que sigui la solució als dèficits educatius que hem comentat tantes vegades, ni a l'abandonament, ni a la segregació, ni als pobres resultats d'èxit educatiu, sinó que més aviat creiem que contribuiria encara més a reproduir la desigualtat social i residencial que ja existeix.

I per això, doncs, no podem compartir el primer punt, però tampoc el segon ni el tercer, que es mostra contrari a la zonificació escolar, quan és un instrument per fer política educativa, compensadora de desigualtats i, sobretot, fonamental també per complir el pacte contra la segregació, que el meu grup va recolzar en el seu dia.

I, pel que fa al finançament de centres concertats, podríem estar d'acord amb que no reben un finançament just ni suficient, com tampoc el reben els centres públics. I per això vam fer un esforç important en la negociació pressupostària per millorar aquestes condicions de finançament, sobretot per donar compliment al pacte contra la segregació i garantir que l'alumnat vulnerable, independentment del centre on estiguin escolaritzats, tant si és públic com concertat, tingui garantida –i entenem el «garantida» com a gratuïta– la seva escolarització, que és necessària, doncs, per fomentar la continuïtat educativa. I no només això, sinó també els recursos d'inclusió necessaris, tant si fos un centre, diguem-ne, ordinari com un centre d'educació especial.

Ara bé, sabem que això, doncs, no s'ha fet realitat, que, a més, cal continuar avançant per assolir la gratuïtat del conjunt del sistema educatiu. I aquest és un repte que el meu grup es pren molt seriosament, pel qual pensem que seria important algun dia poder fer un acord no només amb el conjunt de la comunitat educativa, sinó també amb el conjunt de les forces polítiques.

I, finalment –perquè tampoc em voldria allargar més–, tampoc estem a favor de la política de xecs. És una política que només s'entén si es concep l'educació com un mercat, que el que fa és fomentar la privatització de l'educació. I, novament, el que se'n desprèn és un enfocament totalment diferent al que fem des del PSC, que és el de reforçar al màxim el sistema educatiu públic, que evidentment conviu amb centres privats sufragats amb fons públics, amb projectes educatius plurals, alguns religiosos, però altres laics, que majoritàriament han demostrat compromís social, vocació de servei públic o, si no, doncs, que els ho preguntin a moltes escoles de barri que són propietat de fundacions, de cooperatives, que van crear-se fruit de la iniciativa social de famílies, de mestres, de congregacions religioses també per millorar les condicions de determinats entorns.

I, per tant, el que farem és votar en contra de la totalitat d'aquesta moció.
Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Judit Guàrdia i Torrents.

Judit Guàrdia i Torrents

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades... Estructuraré la meua argumentació al voltant del vot desfavorable del nostre grup, parlant de tots els temes de la moció: planificació educativa, zonificació, finançament de la concertada i dret d'elecció de centre. En realitat, tot gira al voltant de la LEC, del qüestionament de la LEC, la llei d'educació de Catalunya, una llei fruit del consens de país, que dota d'estabilitat el sistema de l'escola catalana i que, malgrat tot, encara no s'ha desen-

volupat completament. Per exemple, encara som lluny del sis per cent del PIB en finançament educatiu.

Hi ha dos pilars fonamentals en aquest sistema, un dels quals és el servei d'educació; val a dir que l'altre és la immersió lingüística en la llengua pròpia del país. Però, bé, el Servei d'Educació de Catalunya reconeix la pluralitat de la societat catalana amb un model de servei públic propi, singular, que integra tant la iniciativa pública com la social, que és de llarga tradició al nostre país, i que referma la vocació de servei públic.

També reconeix el dret d'elecció de centre amb garantia d'equitat. L'educació als municipis no millorarà si no hi ha una aposta clara per l'equitat. I és aquí, en un dels punts, on cal situar el dret d'elecció de centre. Llegeixo la LEC: «La societat demana fer possibles al mateix temps els objectius d'equitat i d'excel·lència de la nostra educació, que són garantia de progrés personal.» També parla de garantir la distribució adequada i equilibrada dels alumnes amb necessitats específiques de suport educatiu entre tots els centres. I encara més, diu: «Aquest procés» –referint-se a l'accés als centres– «es regeix pels principis d'equitat, d'inclusió educativa, de foment de la cohesió social i del respecte al dret d'elecció de centre dins l'oferta educativa disponible en cada moment.» Aquesta idea també la recull el decret d'admissió, que aprofitem per dir que volem que no li passi com el de la inclusiva, que sense aplicació és literatura, paper mullat.

Bé, en la darrera citació que he llegit, veiem que sí, es reconeix el dret d'elecció de centre, però diu «dins l'oferta educativa disponible en cada moment». Perquè, a més de la necessitat de combatre la segregació, hi ha unes altres limitacions concretes com espais físics, equipaments d'aules, places de professorat, equips de mestres, de direccions, etcètera.

Així doncs, aquest dret d'elecció de centre es concretaria en la possibilitat de mostrar una preferència, perquè hi ha una planificació de places existents que és la que ho racionalitza i ho fa equitatiu. Per tant, la llibertat d'ensenyament, que és on s'inclou per consens la llibertat d'elecció de centre, és un entramat de llibertats interrelacionades, i el Govern ha de fer possible que siguin reals i efectives per a tots i cada un dels ciutadans d'aquest país, amb garantia d'escolarització de qualitat per a tothom. I per fer-ho, sí, calen més recursos per a educació, i en aquest repartiment equitatiu, també l'increment del finançament dels mòduls de l'ensenyament concertat.

La LEC també diu: «La programació de l'oferta educativa té per objectiu establir amb caràcter territorial les necessitats d'escolarització que ha de satisfer el Servei d'Educació de Catalunya.» I diu «caràcter territorial» perquè els projectes educatius de ciutat són un element nuclear en el desenvolupament de l'acció educativa del municipi. Les taules de planificació local tenen i han de tenir un paper cabdal en l'oferta educativa municipal entre els centres de diferent titularitat, marcant els criteris de decisió de manera consensuada amb tots els agents implicats.

Són els representants en l'àmbit més proper al ciutadà els que coneixen la realitat social, econòmica i educativa dels seus pobles i ciutats. Per això han parlat amb representants municipals amb responsabilitats en educació, i en alguns hi ha zona única, però ho han fet amb un gran consens municipal i, entre d'altres motius (*l'oradora estossega*) –perdó–, per combatre i prevenir la segregació.

Hi ha altres opcions per fer-ho, però els ajuntaments hi fan molta feina, malgrat que de vegades treballen amb menys recursos dels que convindria. Per exemple, els EAPs, que són els que fan els dictàmens de necessitats educatives especials.

Cada municipi té la seva singularitat, amb les seves necessitats particulars. Deixem-los la llibertat que demanava el diputat de la moció anterior, als municipis, perquè saben treballar amb consens i seguint les normes establertes.

Cal parlar d'educació amb coneixement i, en aquest cas, amb el coneixement de la gestió municipal a Catalunya, que és normal que no tinguin vostès.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Nogay Ndiaye.

Nogay Ndiaye i Mir

Gràcies, presidenta. M'atansaré bé als micros, perquè sempre, de la bancada socialista, em diuen que no em senten prou. (*Rialles i aplaudiments.*) Llavors... Bé, és que volia començar amb una mica de..., alguna cosa, perquè aquesta moció, parlant malament, és «infumable». Llavors... Tornem a tenir una moció sobre educació a sobre de la taula, però, en aquest cas, una moció que no compartim en cap dels seus punts i que, per descomptat, per a ningú serà una sorpresa que votarem en contra de la seva totalitat.

Al que sí que faré referència és a algunes de les qüestions que recull aquesta moció quant a la planificació de l'oferta educativa, la lliure elecció de centres... Aquesta és una cantarella que s'ha repetit constantment aquí, en seu parlamentària, i a les diferents comissions. Agraïxo també a la diputada que m'ha precedit, la senyora Guàrdia, perquè ha fet referència a la LEC i a aquell article que ja no em cal..., els articles que ja no em cal tornar a repetir, perquè, precisament, el que diuen és que aquesta lliure elecció de centres no és la llibertat de les famílies a poder triar l'escola que els hi doni la gana perquè sí, sinó que ha de respondre i ha de tenir en compte una oferta de places, la planificació educativa; ha de tenir en compte la diversitat de l'alumnat, el repartiment equitatiu de l'alumnat; garantir que es té en compte la inclusió, que l'alumnat accedeix a les diferents places de forma repartida i garantint aquesta equitat.

I, per tant, no podem parlar de lliure elecció de centre, i la lliure elecció de centre no pot passar o no pot prevaldre per sobre del repartiment equitatiu de l'alumnat. Perquè precisament aquesta lliure elecció de centre el que ha provocat fins ara és aquesta segregació escolar. I la segregació escolar no és només un problema educatiu, sinó que crea desigualtats socials a curt, mitjà i llarg termini. Perquè l'alumnat escolaritzat en centres segregats –que sovint no tenen els mateixos recursos, no tenen accés a les mateixes condicions educatives– acaben també tenint una orientació precària i uns coneixements, diguéssim, que no responen als objectius del nostre sistema educatiu.

I això fa que sovint no puguin continuar els itineraris formatius, que des de ben joves se'ls condemni o se'ls limitin les seves sortides professionals i el seu futur. I, per tant, el que ha de vetllar i pel que hem de treballar en el nostre sistema educatiu és per un repartiment equitatiu de l'alumnat, per l'accés en igualtat de condicions al nostre sistema educatiu.

I aquesta lliure elecció de centres, a més, és una qüestió fallaç, perquè aquí s'ha parlat d'aquesta llibertat de les famílies a poder triar escola, però no és certa. No és certa en el sentit que la qüestió econòmica de moltes famílies condiciona la seva elecció. No podem parlar de lliure elecció de centres quan tenim famílies que no poden triar, per exemple, una escola que comporta o que porta associada una quota de cent, dos-cents, tres-cents, sis-cents o vuit-cents euros o que té, dintre dels seus projectes, sortides a l'estranger de quinze dies, una setmana blanca d'anar-se'n a esquiar i altres despeses que suposen que les famílies no puguin triar escola de forma lliure perquè el seu context socioeconòmic condiciona la tria del centre educatiu. Per tant, no podem parlar de lliure elecció de centres quan aquesta lliure elecció de centres no està garantida.

A més, un altre dels problemes que tenim amb aquesta tria de les places en els centres educatius és que aquesta tria es fa en funció dels punts que rep cada família. I tothom sabem que, quan hi ha aquesta zonificació, aquesta zona escolar... Que, per cert, nosaltres estem en contra de la zona única. Creiem que, com més petita i més delimitada però ben feta, la zonificació, més es podrà garantir aquest repartiment equitatiu de l'alumnat. Però, què passa? Que sovint les famílies trien o quan volen

triar una escola del seu àmbit, de la seva zona educativa... A la pública els hi correspon un nombre de punts, però, què passa? Que les places a l'escola pública s'acostumen a tancar de forma preventiva per no crear sobreoferta, cosa que no passa a la concertada. I això fa que moltes famílies puguin anar-se'n a la concertada a l'altra punta de la ciutat, a un altre barri o a una altra ciutat sense cap tipus de punt, perquè els hi queden places lliures i, per tant, aquests sí que tenen aquesta lliure elecció de centres. Per tant, nosaltres no podem compartir aquesta visió ni aquesta mirada, perquè no és una mirada ni igualitària ni equitativa en el nostre sistema educatiu.

I, com ja hi he fet referència –i acabo, presidenta–, el tema de la zonificació escolar. El departament té la responsabilitat i l'obligació de treballar conjuntament amb els ajuntaments per fer una bona planificació de les zones escolars que no limitin els barris segregats ja habitacionalment, els barris que ja són guetos, a les escoles gueto d'aquell barri. I, per tant, hem de garantir un repartiment realment equitatiu i un accés al nostre sistema educatiu de forma igualitària per a tots els nostres alumnes i garantint aquest principi d'accés a l'educació en igualtat de condicions.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Jordi Jordan Farnós.

Jordi Jordan Farnós

Gràcies. Diputats, diputades, conseller... Ens trobem en la segona moció d'educació d'esta tarda, en este cas presentada per VOX, que en la seua línia ens porta i defensa un model que està a les antípodes del que defensem des d'En Comú Podem i crec que també de la majoria dels grups parlamentaris d'esta cambra. Una moció que ignora –i, sembla ser, sense cap problema– la segregació escolar que patim a Catalunya –que tots i totes sabem que és molt greu– i, per tant, les diferències entre barris, entre municipis, entre comarques i, en definitiva, entre l'alumnat vulnerable del nostre país, com si l'equitat i la igualtat d'oportunitats fossin una realitat absolutament resolta, cosa que tots i totes sabem que no és així.

Ens presenten una moció que ignora aquesta realitat, totes aquestes diferències socials. També ignora l'abandonament escolar –que abans n'hem parlat– i, sobretot, a quines famílies i a quin alumnat afecta i, sobretot, tants i tants elements que necessitem millorar i que, evidentment, necessitem fer-ho per a garantir una cohesió social, que és molt important –i abans també s'ha dit–, primer, per al propi alumnat i per a les famílies d'este país, però també per al futur de la pròpia Catalunya i, per tant, a mitjà i llarg termini el fet que tinguem una educació en igualtat d'oportunitats, ben planificada, amb equitat, que és el que encara no tenim, però que evidentment amb el que proposa el Grup de VOX seria precisament tot el contrari.

Perquè la recepta que ens proposa l'extrema dreta, aquesta proposta d'acabar amb aquestes zonificacions, és el mateix que dir o voler crear escoles de primera, escoles de segona; abandonar, per tant, la cohesió social, les famílies més vulnerables i, en definitiva, perpetuar una societat classista, una societat amb diferències, que a nosaltres ens recorda èpoques pretèrites, èpoques no democràtiques i que, per tant, s'ha d'anar en la línia precisament contrària.

Perquè, darrere d'esta visió de defensar una suposada llibertat d'elecció, el que es desprèn i el que entenem, des del nostre grup parlamentari, que hi ha al darrere és creure en l'educació com si fos un mercat i creure, en definitiva, en la segregació de centres educatius, a vegades ja dintre dels propis centres del sistema públic o públics, que ja hi comencen a haver –ho sabem– moltes diferències, però també, no cal ni dir-ho, amb les escoles o amb algunes escoles concertades, on per accedir-hi és molt complicat, per les quotes, per les activitats extraescolars, que fa que moltes famílies d'aquest país no puguin accedir-hi i, per tant, que no tinguem realment esta llibertat per a ser-hi.

Per tant, entenem que és una moció que proposa tornar al passat, que proposa més segregació, que proposa més desigualtat i que, en definitiva, proposa una educació pitjor per al nostre país, amb el que això significaria a nivell social i econòmic per al present i futur.

Per tant, l'extrema dreta, una vegada més, ens porta aquestes receptes; receptes que entenem que no funcionen i que van, com deia abans, en contra dels nostres postulats, uns postulats i uns principis que el que volen és el contrari, és més equitat, més igualtat d'oportunitats, una escola amb coeducació, una escola, també, amb immersió lingüística en català, una escola, en definitiva, molt millor del que ens proposa l'extrema dreta.

Per tant, evidentment, el nostre grup tampoc donarà suport a aquesta proposta de VOX.

La vicepresidenta segona

Té la paraula el diputat no adscrit, Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, vicepresidenta. Yo no tengo muy clara la posición correcta con esta cuestión. Yo tengo algunas dudas. Yo lanzo algunas preguntas al aire, ¿no?, porque no sé exactamente cuál es el enfoque del grupo proponente al respecto.

Dice... ¿La libre elección de centro planteada tendría el mismo impacto educativo en Sant Cugat que en Salt? ¿Es razonable aplicar la misma política de planificación educativa en Alella que en Badia? En términos de segregación escolar y de calidad del sistema educativo, ¿acabar con la zonificación que proponen afectaría igual en Matadepera que en San Roque, Badalona? ¿No se dan cuenta de que un colegio de la Mina no puede competir nunca con un colegio de Pedralbes? ¿Cronificaríamos guetos que queremos que dejen de serlo? ¿Cuántos niños se irían de la escuela pública con el cheque bajo el brazo? ¿Cuántas escuelas públicas tendríamos que cerrar? ¿Cuánto costaría la implementación del cheque escolar?

Entonces, si alguien me responde a esto, pues yo les voto a favor, pero es que ni han dicho el impacto que tendrá en términos de calidad educativa ni en términos presupuestarios. Entonces, hablar por hablar..., el papel lo aguanta todo, pero les pido que concreten un poco más.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Oriol Pallissó Balanyà.

Oriol Pallissó Balanyà

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, conseller... Avui m'estreno al faristol per defensar un sistema educatiu català que representi els valors republicans d'igualtat d'oportunitats per a tot l'alumnat i, en definitiva, defensar el dret de tots els infants i joves a accedir i rebre la millor educació possible. I m'enorgulleix perquè ho faig lluitant contra el discurs populista de l'extrema dreta. Avui ens porten una moció que, com no pot ser d'altra manera, com totes les propostes del seu grup parlamentari, és imprecisa, subjectiva i inqüestionablement demagògica.

Aprofitaré, doncs, aquests minuts per fer un breu recull de les millores que s'han realitzat i s'estan realitzant en el nostre sistema educatiu català. Un sistema que vos-
tès ni avalen ni reconeixen.

Miri, senyor Acosta, demanen planificar l'oferta educativa sense considerar els tres eixos cabdals amb què treballa el Departament d'Educació: la reducció de ràtios, que es tradueix en menys nenes i nens per aula i, per tant, més qualitat educativa; la lluita contra la segregació escolar, i les millores en la reserva de places per a alumnat amb necessitats específiques. Tres eixos que són molt importants i que ens permeten treballar per avançar en la transformació educativa que garanteixi, com

he dit abans, l'equitat, la igualtat d'oportunitats i l'equivalència en la qualitat dels centres educatius del nostre país. Un objectiu que vostès, en cap cas, volen garantir.

De fet, resulta sorprenent veure com en un dels punts exposen la seva falsa preocupació sobre l'educació inclusiva. No ens enganyem, no els importa l'educació inclusiva. I no els importa perquè educació inclusiva significa vetllar per les oportunitats d'aprenentatge de totes les persones, independentment de les seves capacitats, de la condició social o cultural, la religió, la diversitat sexual o la identitat de gènere. I també adoptar una corresponsabilitat pel que fa a l'escolarització dels alumnes i la dotació de recursos per atendre necessitats específiques de suport educatiu, entre d'altres mesures. Mesures que vostès no accepten i tampoc respecten, perquè vostès es neguen a respectar les diferències individuals i l'acceptació de la diversitat com a fet que enriqueix les nostres aules.

Pel que fa a l'escola concertada, les actuacions que estan duent a terme el Departament d'Educació i el Govern en la millora del seu finançament s'orienten en el propòsit d'una millor atenció en l'alumnat vulnerable i en l'aposta per una escola inclusiva. Per exemple, entre els anys 20-23 s'ha incrementat de 6,5 milions a 25 milions d'euros la subvenció per atendre alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu, inclosa motxilla econòmica. Una subvenció que beneficia molt especialment els centres que tenen un percentatge molt alt d'alumnat vulnerable, centres concertats que en alguns casos tenen percentatges superiors al trenta, quaranta i, fins i tot, al cinquanta per cent d'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu.

O l'increment del mòdul de despeses de funcionament per a l'ensenyament infantil, primària, secundària i centres d'educació especial –increment de 39 milions d'euros. Un increment que beneficia especialment aquells centres amb quotes molt baixes i que, per manca de finançament, no podrien fer front a despeses tan bàsiques com els subministraments –la llum, l'aigua, el gas. I molt especialment també per als centres d'educació especial, on també hi ha moltes dificultats per fer front a les despeses ordinàries de funcionament.

L'oferta educativa de Catalunya, com saben, inclou centres públics, privats i concertats i models educatius diversos. Des del Govern i des del Departament d'Educació es respecta aquesta oferta de models, però el finançament públic s'ha de poder dedicar a aquells centres que defensen i compleixen el model d'escola catalana establert a la LEC, que actuen des d'un compromís social per donar resposta a les necessitats educatives del seu entorn, que estan compromesos amb l'atenció a l'alumnat vulnerable, amb l'equitat i la cohesió social.

Ja per acabar, vicepresidenta. Evidentment, és impossible i tampoc volem posar-nos d'acord, perquè són allucinants les mateixes contradiccions dins de l'extrema dreta. Vostès sempre diuen que no reconeixen les institucions catalanes, i en concret el Síndic de Greuges. Però, en canvi, en el punt sisè proposen una mesura fonamentada en un dels informes de la sindicatura de greuges. Siguin coherents amb la seva ideologia del segle passat, no ens facin perdre el temps i, sobretot, no facin veure que es preocupen per l'educació del nostre país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, vicepresidenta. La señora Niubó, del Grupo Socialistas, dice que a nadie le sorprenderá que vote, su grupo, en contra de nuestra moción, que aboga por la zona única escolar. Pues el señor Miquel Àngel Vadell..., regidor d'Educació de l'Ajuntament de Mataró, diu que la zona única funciona perfectament bé a Mataró des de fa deu anys.

A la diputada Guàrdia, de Junts, no li puc contestar res, perquè no ha volgut debatre res al respecte de la zona única escolar, i ha fet una paràfrasi més o menys estranya de la LEC, i prou.

A la CUP, a la senyora Ndiaye, bé, vostè no se n'ha adonat, però sí que creu en la zona única. Sí, sí. Per què? Perquè únicament vostè diu que el que diu vostè és el que val, i tota la resta de coses no serveix per a res. Per tant, sí, zona única. (*Alguns aplaudiments.*) Per cert, la terra és rodona.

En Comú Podem ignora la segregació escolar; ens diuen, els senyors d'En Comú Podem... Ya le he explicado al señor Jordan que la sana competencia que se podría conseguir con la zona única incentiva la excelencia. «Tornar al passat.» Señor Jordan, le recuerdo que en Mataró también gobiernan ustedes junto con el Partido Socialista.

I el senyor Pallissó diu que..., la demagogia que nos caracteriza y con la que actuamos... A lo mejor es que se ha mirado usted al espejo. ¿Por qué? Porque el sistema educativo catalán, con el 16,9 por ciento, es el índice más alto en toda Europa de abandono escolar. (*Alguns aplaudiments.*) Además, las competencias básicas han tenido los registros peores en toda la serie histórica. En las pruebas PISA –en las últimas pruebas PISA– el 9,7 por ciento en puntos ha bajado en las asignaturas de matemáticas, tecnología y comprensión lectora. Además, por si esto fuera poco, la primera causa –la primera causa– de muerte entre los jóvenes es el suicidio.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 26 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació educativa i la preinscripció escolar

302-00269/13

I entrem en aquest punt, el punt vint-i-sisè i últim de l'ordre del dia d'avui. És la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació educativa i la preinscripció escolar. Presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula per a la seva presentació la diputada Nogay Ndiaye i Mir.

Nogay Ndiaye i Mir

Gràcies, presidenta. Bé, ara debatem la *nostra* proposta d'educació, l'última de la tarda. Per descomptat, nosaltres votarem a favor de tots els nostres punts, però sí, ara entraré al que és el cos de la moció.

Bé, nosaltres, en el nostre primer punt, ja demanem que es mantingui aquest manteniment de grups a partir de catorze alumnes a l'escola pública, com s'està fent a la concertada. Sabem que a l'escola concertada, gràcies al seu propi decret, que encara no s'ha aconseguit renovar ni modificar ni actualitzar, o fer desaparèixer, es garanteix que el departament d'ensenyament no pugui tancar grups en aquesta preinscripció si ja tenen una preinscripció de, com a mínim, catorze alumnes en cadascun dels grups. Això ja no passa a l'escola pública. Per tant, a l'escola pública, quan hi ha grups de menys de vint alumnes, ja es tanquen línies preventivament. I nosaltres per això, en aquest primer punt, demanem que, com a mínim, hi hagi aquesta igualtat de condicions, perquè, ja que s'entesten en que l'escola concertada jugui al mateix joc que l'escola pública, com a mínim que ho facin amb les mateixes cartes.

Bé, el nostre punt 2, en què hem acceptat l'esmena del Grup Socialistes, pot semblar que és una reducció en les nostres reivindicacions, perquè no demana de forma contundent la reducció de ràtios, sinó que demana estudiar aquesta reducció. I hem decidit acceptar aquesta esmena perquè sempre l'excusa del departament són qüestions demogràfiques, qüestions de pressupost. I, per tant, el que nosaltres volem és

que el departament faci un estudi real del que suposaria poder reduir tots els grups escolars, de tots els nivells de l'etapa educativa, a vint alumnes.

I amb això volem dir que volem que es posin les piles, que comencin a treballar i que ens diguin quant suposarà realment, perquè no volem una reducció de ràtios progressiva, perquè ja sabem que vostè ha anunciat a bombo i platerets que la reducció de ràtios s'inicia a l'I3 i que ja s'està començant a fer, i que arribarà a educació secundària. Però és que arribarà d'aquí deu anys, perquè el grup que està fent ara P3, el proper curs farà P4, el següent P5, després primer, segon, tercer, quart, cinquè, i passaran nou anys fins que arribi a primer d'ESO; deu anys a segon, onze anys a tercer. I nosaltres no volem esperar deu anys per a aquesta reducció de ràtios a l'educació secundària. I, per tant, demanem aquest estudi. I, per tant, en el control de compliment d'aquesta moció –perquè esperem que aquest punt també s'aprovi– voldrem una resposta de part del departament, que ens posi dades a sobre de la taula sobre el que comportaria aquesta reducció de ràtios a tots els nivells, de totes les etapes educatives.

Bé, als punts 3 i 4, nosaltres demanem, precisament, que es vetlli pel no tancament de línies a l'escola pública per qüestions demogràfiques, si en la mateixa zona educativa hi ha escoles concertades amb un número igual o superior de línies. El departament, sempre *de facto*, aposta pel tancament de línies a la pública, i és aquesta una de les qüestions que volem revertir.

I un altre dels aspectes és no tancar cap línia en barris segregats amb un únic centre, que acabi comportant el tancament del centre educatiu. Perquè si ja tenim barris econòmicament desfavorits, amb famílies vulnerables, que ja s'ha convertit en un barri segregat, i tenim una escola segregada i quan s'aposta pel tancament de línies sempre anem a tancar aquella escola, i correm el risc de perdre una escola en un barri que ja té moltes dificultats socials i problemàtiques socials associades, estem generant encara més desigualtats. La desaparició d'un centre educatiu d'un barri és l'inici de la mort i la degradació d'aquell barri. I, per tant, no ho podem continuar permetent.

N'és un exemple el Narcís Xifra. És l'únic institut, no?, a Girona que hi ha en aquell barri, i el departament aposta per obrir uns centres de formació professional integrada, deixant sense institut de secundària el barri. I això, què comportarà? Com garantirem que els infants i joves d'aquell barri continuïn els seus estudis, continuïn la seva escolarització, obtinguin la titulació d'ESO i puguin, fins i tot, retornar a aquest centre de formació professional integrada? No en tenim cap tipus de garantia, perquè s'hauran de desplaçar a altres barris, sense el transport escolar i sense altres requisits.

Bé, un altre punt que considerem específicament rellevant és acabar, d'una vegada per totes, amb el concert d'aquelles escoles que continuen segregant per sexe. I amb això ens posarem fermes –i ja acabo, presidenta, li torno a demanar vint segons extres–, amb això fem especial incidència en centres com, per exemple, el de Lleida. Tenim un cas a Lleida on tenim el centre Arabell i el centre Terraferma, únicament de dones i un altre únicament d'homes, que ha passat a dir-se Institució Lleida, amb una única matrícula, per fer la guitxa al departament, i continua cobrant per aquest concert educatiu. Amb aquestes qüestions hem d'acabar de forma contundent, i nosaltres vetllarem perquè això es compleixi.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bé, aquesta moció de la CUP presenta un seguit de problemes o de qüestions amb la diagnosi de les quals podem estar relativament d'acord, si més no en gairebé la meitat dels punts de la moció.

Sí que és veritat que té elements o hi ha tot un seguit de paraules clau que fan servir en la seva proposta que ens semblen, si més no, diguem-ne, poc acurades o poc adequades a la realitat que vivim. Insisteixen vostès molt en la segregació en el sistema educatiu, i jo crec que abusen del terme. Jo no dic que no hi hagi elements de segregació en el sistema educatiu de la nostra comunitat, però crec que hi ha un excés d'utilització d'aquest terme, perquè hi ha coses que, per mi, són més que discutibles que puguin ser considerades segregades. Parlen vostès de barris segregats. Jo crec que, per poder fer una aproximació realment veraç a qüestions tan importants com l'educació i com la igualtat, com l'equitat en el món educatiu, s'ha de parlar amb molta precisió, i no tinc clar que aquestes expressions siguin prou precises.

D'altra banda, fan servir també el terme «segregació», una vegada més, per parlar de l'educació diferenciada. Una educació que nosaltres ja hem dit a bastament que no és el nostre model. No és el nostre model com a partit, no és el meu model personal, l'educació diferenciada per sexe, però crec que és absolutament forassenyat titllar-la d'educació segregada. No hi ha ni segregació ni discriminació. En tot cas, és un model educatiu com qualsevol altre, que alguns pares escullen per als seus fills. I en la mesura que hi ha, constitucionalment, a Espanya i a molts altres països, un dret a la llibertat d'elecció de centre educatiu, que és assistit per la nostra Constitució i, en definitiva, per la panòplia de drets fonamentals que els ciutadans espanyols tenim pel sol fet de ser ciutadans d'aquest país, doncs, jo crec que s'ha de respectar una mica més aquesta opció. Per tant, aquesta obsessió a no renovar el concert dels centres educatius concertats que vostès diuen que segreguen per sexe, jo crec que demostra un sectarisme ideològic que no s'adiu amb una societat oberta i autènticament lliure.

D'altra banda, quan vostès diuen que cal fer campanyes d'informació i foment de l'escola pública des del Departament d'Educació, per mi, a parer nostre, tornen a fer una aposta excessivament estatista envers el món educatiu, perquè el que es fa, bàsicament –i això és una política que ha tingut, diguem-ne, molt de predicament a la nostra comunitat–, és una expulsió del sistema educatiu del que és la xarxa d'escoles concertades, i ja no parlem de les escoles privades.

Crec que s'idealitza, l'educació pública, com l'únic model al qual podem accedir els ciutadans de Catalunya, quan, històricament, a la nostra comunitat i a altres comunitats autònomes d'Espanya com, per exemple, la Comunitat de Madrid, el sistema de cooperació, de col·laboració publicoprivada ha funcionat raonablement bé, per no dir molt bé, en molts moments de la nostra història. Per tant, aquesta obsessió ideològica per menystenir o per bandejar del nostre sistema educatiu tot el que tingui a veure amb la iniciativa privada, ja sigui en forma de concerts amb l'Administració pública o, fins i tot, amb escoles privades, jo crec que no afavoreix en absolut una societat lliure i una llibertat autèntica i real d'escollir el centre educatiu dels nostres fills.

D'altra banda, quan vostès parlen de donar suport a les famílies amb dificultats per poder fer la preinscripció *online*, garantint que a les OMEs es pugui realitzar aquesta preinscripció, nosaltres ho considerem absolutament just, raonable i necessari. Creiem que, efectivament, moltes vegades es tendeix a menystenir la possibilitat que tenen determinades famílies, determinats sectors poblacionals, que tenen autèntiques dificultats per accedir a la preinscripció escolar de forma exclusivament *online*. Per tant, aquesta mesura ens sembla absolutament orientada, ordenada i molt posada en raó en termes d'equitat social.

Per això, nosaltres, sense fer una aproximació en absolut doctrinària ni molt menys maniquea, fem una anàlisi amb detall de la seva moció i considerem que hi ha una part important que és molt assumible i, per tant, hi votarem a favor, i una altra part que considerem que forma part de les seves filies i fòbies ideològiques i, lògicament, en aquestes qüestions no hi podem estar d'acord, però celebrem que hi hagi un debat sobre educació tan plural i tan divers en aquesta cambra.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Per defensar les esmenes presentades en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé, moltes gràcies de nou. Volia també començar agraint a la diputada Ndiaye la seva moció, la seva disposició al diàleg. Realment, sempre, de les converses, en surten debats molt interessants que jo li vull agrair.

La veritat és que l'hem trobat una moció molt concreta, a vegades fins i tot massa, li deia, perquè pensem que una correcta planificació també exigeix tenir una certa flexibilitat per prendre decisions diferents en funció del context socioeconòmic o del context territorial. I per això en alguns punts ens abstindrem, perquè una mesura en un context o altre pot tenir efectes diferents.

Per exemple, la primera, que proposa garantir el manteniment de grups a l'escola pública a partir dels catorze alumnes..., doncs, no ho tenim clar. En un context probablement rural, pot ser una bona mesura per garantir grups, línies o un projecte educatiu, una escola, però en un context diferent pot servir per generar sobreoferta i precisament per afavorir la segregació. Això podria ser un exemple.

Pel que fa al punt 2, que plantejava una baixada de ràtios, sí que estem d'acord, doncs, que s'estudiï aquesta reducció de ràtios que vostè comentava a vint a primària, a secundària, i a vint-i-cinc a la postobligatòria. I dic «estudiar» perquè entenem que s'ha de valorar el seu impacte econòmic. Però especialment agraïm que hagi acceptat també plantejar la reducció de ràtios a I2, perquè entenem que en aquests moments hi ha un greuge important respecte a l'I3, on les ràtios poden arribar a ser de divuit i, en canvi, amb infants més petits, sense reserva de places i sense dotació de professionals de suport per part del Govern de la Generalitat, les bressoleres han de generar estances amb vint alumnes. I, per tant, entenem que cal estudiar-ho a fons.

Pel que fa a la proposta de vetllar pel no tancament de línies a l'escola pública per qüestions demogràfiques si en la mateixa zona escolar hi ha concertades amb les mateixes o més línies, doncs, en teoria ho compartim, però també pensem que caldria veure-ho cas per cas, perquè si es tractés d'una escola pública estigmatitzada, sense un bon projecte, mancada de recursos, potser hi hauria altres opcions. Però, en tot cas, compartim l'esperit de preservar els centres públics. I, per tant, hi votarem a favor, malgrat que l'important seria, a més, reforçar amb recursos aquests centres, sobretot aquests centres.

El punt 4 és una mica similar; planteja no tancar cap línia pública en barris segregats amb un únic centre que puguin derivar en la desaparició d'aquest projecte. I és que en molts barris degradats que hem visitat, on efectivament només hi ha una escola pública, amb unes condicions d'espais, seguretat o salubritat molt millorables, doncs, no hi ha massa alternatives per construir un centre. I, per tant, pensem que hagués estat potser més adient acompanyar aquests centres per renovar, per reforçar els seus projectes educatius, destinar inversió a la millora dels seus equipaments públics, treballar molt més amb les famílies. I per això ens abstindrem. I, per tant, no ens conformem amb tancar el pitjor centre o el que tingui menys recursos; el que hauríem de fer és ajudar a que els projectes educatius plurals, que tenim a tot el territori, no s'ensorrin, es facin forts, s'arrelin a l'entorn i no arribin a degradar-se tant com passa altres vegades.

Sobre la detecció i el repartiment equitatiu de l'alumnat NESE, hi estem d'acord. Hem de contribuir a una distribució equilibrada i vetllar perquè comptin amb els recursos de suport a totes les etapes educatives. Però pensem que l'objectiu no hauria de ser només repartir aquest alumnat, sinó que l'objectiu hauria de ser garantir el seu èxit educatiu.

I, d'altra banda, també ens hauríem de plantejar per què les famílies amb alumnat NESE o alumnat vulnerable, doncs, han de tenir menys llibertat d'elecció de

centre. En el marc de la programació educativa, per què a ells se'ls ha de reservar la plaça que diu l'Administració i no poden «triar», entre cometes, com ho fa la resta? Pensem que això ens hauria, també, de portar a reflexionar.

I, a més, creiem que els suports no han de ser només a l'alumnat. Els centres haurien de tenir suports per al conjunt del sistema. Però, en tot cas, també és un matís que volia comentar, i en l'esperit també hi estem d'acord i hi votarem a favor.

Agraïm que hagin acceptat la nostra esmena, que fa referència a que no es renovin els concerts dels grups dels centres educatius concertats que continuen segregant per sexes. Això, senyor Martín Blanco, no és una obsessió. Hi ha una llei educativa estatal que és clara, que tots els centres haurien de complir, doncs, si volen mantenir el seu finançament públic. I també la relativa a garantir la graduació en ESO de l'alumnat amb necessitats educatives especials en base als criteris d'avaluació que estableix el seu pla de suport individualitzat.

Després, també votarem a favor de les campanyes de foment de l'escola pública, de garantir l'accés a l'alumnat vulnerable a activitats no curriculars de manera gratuïta. I, perquè això passi, no han de ser només els ajuntaments; també ha d'haver-hi una política activa del Govern de la Generalitat. A impulsar un pla calendaritzat i dotat de recursos per garantir la universalitat i gratuïtat de l'educació obligatòria, des del primer cicle d'educació infantil fins als divuit anys. I, per tant, tornem a agrair que s'hagi recollit la nostra esmena. O incrementar el finançament de les OMEs.

I per tot això, doncs, votarem majoritàriament a favor de la moció; en alguns punts ens abstindrem. I donem les gràcies.

La vicepresidenta segona

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada Mònica Palacín.

Mònica Palacín i París

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda. Bé, aquesta és l'última moció d'aquestes tres que aquesta tarda han omplert el debat parlamentari d'educació. Tres mocions que, al nostre parer, creiem que demostren que estem fent bé les coses, que el Govern les està fent bé.

Per què ho diem? Perquè han estat tres mocions molt diferents, tres models educatius ben oposats entre ells, però amb una visió global de país i de la realitat diversa dels centres educatius i de la complexitat i la diversitat del país, que demostren que no veuen, cap d'aquests tres grups, la realitat, com diem, diversa i plural del sistema educatiu.

Critiquen, alguns, per excés d'acció; critiquen, altres, per excés d'inacció. Doncs tot alhora no pot ser. I això ho hem dit altres vegades. Se'ns critica, per una part, que fem massa per la concertada. Per una altra part, que no fem res per la concertada. Tot alhora no pot ser. Se'ns critica, per algun grup, que fem massa per la llengua catalana i poc per la llengua castellana, i altres grups ens diuen el contrari. Tot alhora no pot ser. Per tant, des d'aquestes visions polaritzades, creiem que estem fent bé, s'està fent bé la feina.

I també avui es veuen tres visions diferents respecte a la planificació escolar. I, parlant de planificació escolar, ahir va finalitzar el termini de preinscripció a infantil, primària i secundària. Han estat més de 133.000 sol·licituds, que han representat el setanta-cinc per cent de l'oferta de places. L'ESO és l'ensenyament més sol·licitat, amb un 46,1 per cent. Les famílies han pogut realitzar les preinscripcions. Els ajuntaments, els centres han estat al servei de les famílies, i l'oferta inicial ha estat superior a la demanda, cosa que ha de garantir que tot l'alumnat pugui accedir a les opcions triades.

Pel que fa a la moció de la CUP, de la moció proposada pot semblar que tot està per fer, que s'obren i es tanquen grups, línies o escoles per desig d'algú sense cap criteri, quan passa; que les escoles són entitats aïllades de l'Administració i que no tenen cap vinculació amb els municipis pel que fa a la seva oferta, per a la seva ges-

tió o el seu manteniment. Podria semblar que, malgrat el pacte contra la segregació, no s'han engegat mesures per garantir l'equitat educativa a tot l'alumnat a través del decret d'admissió, que combat clarament la segregació, posant en les mateixes condicions escola concertada i escola pública a l'hora de la preinscripció. O podria semblar que, davant de la realitat del país, on, malgrat les mesures, malauradament, encara existeixen escoles segregades..., semblaria que no s'ha incorporat un pla de millora educativa, que implica l'acompanyament als alumnes més vulnerables per garantir les millors oportunitats educatives. O que el departament no ha fet re o no ha pres la determinació de no renovar els concerts a les escoles que segreguen per sexe.

Ho semblaria si no fos, precisament, perquè és una moció de la CUP, i, com ja hem dit altres vegades, defensa un model diferent, i sovint fa que de l'excepció es faci la norma, i generalitza situacions que segur que requereixen millores com si passés a tot arreu. Posen molts exemples, sovint: «Això passa a tot el sistema educatiu», «Aquests centres...», però no posen mai exemples concrets. Digui'ns noms de centres per poder-ho traslladar al territori i, en tot cas, que el departament faci la feina.

Però també tenim punts d'acord amb la diputada Ndiaye i, certament, volem reconèixer la seva voluntat d'acord. En aquest cas, hem fet una transacció en un punt referent al suport de l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu. Votarem a favor de la gran majoria de punts; dues abstencions, referents a ràtios. Un exemple: no es pot reduir la ràtio, per exemple, a primer de primària de cop, perquè l'alumnat prové de P5, i si volem que aquest alumnat segueixi al mateix centre i al mateix grup classe, no podem reduir la ràtio a primer perquè venim d'una ràtio de P5. Per tant, quan parlem d'aquesta progressivitat, s'ha d'entendre en tots els seus cicles i en els seus terminis.

I després, respecte al punt 13, respecte al dret a l'educació de tot l'alumnat, la gratuïtat del zero-tres, el que s'ha fet aquesta legislatura ha estat cobrir la part del cost d'escolarització de les famílies a l'infantil 2, i seguirem avançant cap a aquesta gratuïtat. Per tant, avancem. Creiem que moltes d'aquestes mesures són positives, però que requereixen una reflexió i una millora educativa que ha de ser progressiva i sostinguda en el temps.

Gràcies, diputats i diputades.

La vicepresidenta segona

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada Judith Toronjo.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, vicepresidenta. Molt bona tarda, conseller, diputats, diputades. Posem a debat aquesta darrera moció, en aquest cas la tercera en matèria educativa, sobre la planificació i sobre la preinscripció escolar. Una moció que, malgrat que no incorpora tots els aspectes rellevants per a aquest inici del curs 2023-2024, com podrien ser també el descontent de la comunitat educativa, la situació del català a les aules, el calendari, l'abandonament, etcètera, el cert és que sí que permet posar en valor el model d'escola catalana i algunes idees força que defensem des de Junts per Catalunya i que hem presentat a mode de millora en esmenes a aquesta moció i a aquest contingut.

En primer lloc, per poder defensar de nou en aquest Parlament, en aquest faristol, el Servei d'Educació de Catalunya, un model de servei públic que, si bé és cert que és singular, també és un model d'èxit que integra aquesta iniciativa pública, aquesta iniciativa social i concertada, que mai va en detriment una de l'altra, sinó tot el contrari. De fet, crec que ens podem sentir molt orgullosos del país que tenim i, no menys important, de l'estat que volem, que no s'entén sense altra contribució que aquesta col·laboració de la iniciativa publicoprivada.

I, malgrat que a alguns els pesi, aquestes escoles concertades, que també són d'interès públic, demanen –ho han fet aquesta setmana en el marc d'una nova campanya– trencar amb els estereotips; demanen i reclamen l'aportació que els corres-

pon en el sistema educatiu per l'insuficient increment en el pressupost, per la insuficiència també d'aquest infrafinançament que han tingut al llarg dels darrers anys i, evidentment, també per aquest increment dels costos energètics que està afectant a totes elles. De fet, agrupen més del trenta per cent dels alumnes del nostre país i acullen, a dia d'avui, la mateixa xifra d'alumnes NESE, d'alumnes vulnerables, en comparativa amb l'escola pública, que també es situa en un catorze per cent.

És urgent, per tant, poder abordar aquesta qüestió, aquesta discriminació econòmica, a la que s'haurà de fer front en el marc d'aquest Parlament i en el debat parlamentari amb la renovació del decret de concerts educatius, de la mateixa manera que apel·lem aquells partits polítics que donen estabilitat o que formen part del Govern espanyol a lluitar, a contribuir en l'augment i en l'increment del mòdul de l'escola concertada. Perquè el cert és que, quan parlem d'infrafinançament, quan parlem de dèficit fiscal, també parlem de dèficit a nivell educatiu.

Per altra banda, i per avançar també en altres aspectes que recull aquesta moció, parlem del decret de programació de l'oferta educativa i del procediment d'admissió. Reivindiquem el paper que, en aquest sentit, han d'ocupar les taules locals de planificació, que són qui poden realment atendre, qui coneixen aquesta singularitat, qui integren el coneixement de tot el territori i dels seus barris per poder prendre decisions tan importants com és l'ampliació, com és la creació, la reducció, la supressió, etcètera.

De la mateixa manera, insistim en el pacte contra la segregació, el desplegament del decret d'inclusiva, que arriba tard i que hem de seguir impulsant; en la necessitat de poder dotar de recursos tot l'alumnat NESE, d'aquesta motxilla econòmica, però també de l'equitat en l'accés a les extraescolars per a tot l'alumnat en situació de vulnerabilitat.

En aquest sentit, cal destacar, doncs, que no és l'únic dels anuncis que ha portat a terme el Govern i que s'han incomplert. De fet, podem fer memòria com al passat debat de política general s'anunciava per part del Govern una ajuda de cent euros per a l'alumnat des d'infantil 3 fins a quart d'ESO que a hores d'ara ha quedat en el tinter i no en tenim més resposta.

I, finalment, entre els quinze punts d'aquesta moció i de les set esmenes presentades per Junts, volem insistir, de nou, en com no es pot garantir la gratuïtat de l'infantil 2 sense prèviament assegurar, sense prèviament garantir la seva universalització. I tampoc ho podem fer sense una planificació, sense una calendarització, abans de poder avançar en la resta de les etapes educatives. Perquè, com hem pogut veure, aquesta improvisació ens ha portat, el darrer curs, a l'incompliment dels acords que hi havia amb els ajuntaments, amb els municipis del nostre país, però alhora també en el retard del pagament de moltes de les escoles, en aquest cas bressol, d'iniciativa social i concertada.

En definitiva –i no m'estenc més, vicepresidenta–, malgrat les discrepàncies ideològiques amb el Grup Parlamentari de la CUP, agraeixo l'entesa per poder acceptar i per poder transaccionar dues de les esmenes. I seguim insistint, des de Junts per Catalunya, de nou en aquest Parlament, en aquesta defensa del Servei d'Educació de Catalunya i del desplegament de la LEC per fer realitat aquest sis per cent del PIB, perquè només així reforçarem el sistema educatiu del nostre país i podrem garantir aquesta qualitat que tant reivindiquem, que tant demanem per als nostres infants, joves i adolescents.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari de VOX, el diputat Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, vicepresidenta. Bueno, los señores de la CUP, como siempre, pues, derivados de su sectarismo y su obsesión por acabar con la libertad, solo se preocupan

de la escuela pública. Ustedes son felices imponiendo. Pretenden imponer el hermetismo, por ejemplo, en las ratios de alumnos por aula, sin respetar que a veces hay que ser flexible para garantizar el derecho de los padres a poder escoger escuela y, en algunas, en vez de catorce, dieciocho y en otras, en vez de veinte, veintidós o diecinueve. Pero ustedes, siempre con su hermetismo.

Quieren que no se cierren las líneas de escuelas públicas cuando las concertadas tengan igual o más líneas. No vayamos a preguntar a los padres si prefieren mantener la pública o la concertada. Ustedes quieren decidir por los padres y cerrar –cerrar– las escuelas privadas y concertadas. ¿A ver cómo dicen que sí? (*Pausa.*) Sí, efectivamente. Pretenden seguir planificando en virtud de su ideología y no planificar en virtud del derecho –repito, el derecho– de los padres a escoger la educación de sus hijos, y eso pasa por poder escoger la escuela de sus hijos. Quieren imponer planificando y no planificando en virtud de la demanda.

Atacan la educación diferenciada, tienen una obsesión con la educación diferenciada, porque atacan la diferencia. Son incapaces de admitir que hay pluralidad de modelos educativos. Y, mire, los comunistas nos pueden acabar obligando a comprar el ColaCao en el supermercado de al lado, pues, por eso de las ciudades de quince minutos y tal, ¿no? –al señor Cid, le gustan los quince minutos–, pero llevar los hijos los llevaremos donde nos dé la real gana, porque es la razón más sobrenatural que existe. (*Alguns aplaudiments.*)

Por supuesto, también proponen gastar dinero de los catalanes *solo* en las escuelas de titularidad pública. Eso de la democracia fiscal a ustedes no les va. O sea, los que pagan impuestos solo son para escuelas públicas. Si quiere alguien llevar a una escuela religiosa, laica, *escola catalana*, *agrupació escolar catalana*, de fomento, *d'institució*, *de l'escola cristiana*..., esos que les den, que paguen impuestos, pero no tienen derecho a que se les ayude a llevar a sus hijos a ese modelo educativo, ¿no? Eso es lo que ustedes pretenden. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero como hasta en los grupos más liberticidas y nefastos como el suyo, pues, siempre proponen algo bueno... Y a nosotros, mira, no se nos caen los anillos –que yo no llevo, aunque a mi mujer le moleste, porque lo perdí–..., pero proponen algo bueno, y es gratuidad del material escolar o actividades extraescolares. Totalmente de acuerdo. Pero, claro, cuando ustedes condicionaron el presupuesto de no hace mucho tiempo, del año pasado, ay, ay, ay, se olvidaron, no lo pusieron sobre la mesa. ¿Qué son: falsos, mansos o despistados? Contesten.

Miren, ustedes quieren imponer un sistema de escuelas solo públicas para tenerlas controladas. A ustedes les va la escuela pública, laica, progre, mixta y solo en catalán. Y nosotros, lo siento, pero creemos en la pluralidad. Y, ojo, lo que les voy a decir. Ahora está despistado, el señor diputado, pero le van a doler los oídos y le van a entrar sudores y malestar. Pero yo lo tengo que decir: nosotros creemos en la libertad, y eso pasa por la pluralidad (*algun aplaudiments*), y eso pasa por la gratuidad de todos los modelos. Pluralidad de todos los modelos educativos. Es que no hay libertad si no hay pluralidad y gratuidad, porque, si no, a algunas escuelas solo pueden ir los ricos, que es lo que ustedes pretenden, hacer dos líneas: las públicas y las privadas para ricos. Nosotros no. El cheque escolar: tú tienes el dinero y vas donde quieras, da igual que el dueño del colegio sea un ayuntamiento, una fundación, una orden religiosa, la Generalitat de Catalunya, el Estado español o el sursuncorda. Libertad para los padres; o sea, libertad que pasa por pluralidad y por gratuidad. Y eso se llama «cheque escolar».

Y también creemos –tápanse los oídos otra vez– en la calidad, que eso pasa por la exigencia, reválidas y la competencia para revertir el fracaso escolar.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat Jordi Jordan.

Jordi Jordan Farnós

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats i diputades... Estem a la tercera i última moció amb relació a educació aquesta tarda al Parlament. Una moció de la CUP que bàsicament es centra en enfortir el model d'escola pública al nostre país.

I, evidentment, ja li avanço que, des d'En Comú Podem, donarem suport a tot allò que vagi, precisament, a enfortir el sistema educatiu públic de Catalunya. I ho fem perquè pensem que l'escola pública ha de ser el model troncal del nostre sistema d'educació, perquè és l'única que pot i ha de garantir l'equitat i la igualtat d'oportunitats de tots els infants i de tots els joves del nostre país.

M'agradaria destacar alguns elements que fan referència a la seua moció i que compartim, com la reducció de les ràtios, amb tots els matisos que ja s'han comentat. També el fet de vetllar perquè no es tanquen les línies de l'escola pública davant d'altres centres concertats o que no es tanquen línies en barris segregats que puguin acabar derivant en la desaparició, no?, de centres educatius en aquests barris. I, per tant, elements que compartim.

Com també compartim que cal millorar, i molt, la planificació educativa i, per tant, que quan les condicions demogràfiques o de segregació escolar requereixin el tancament progressiu d'un centre, el que cal garantir és que no sigui *de facto*, que el que es tanque acabe sent un centre públic o un centre segregat, sinó aquell que tingui menys recursos o que estigui menys adaptat a les necessitats educatives actuals, per exemple, amb menys espai per als patis o amb menys condicions de seguretat, per citar-ne entre alguns, no?, dels elements.

També considerem i també volem destacar que és molt important –i també ho hem dit durant esta tarda en diferents mocions d'abans– la necessitat de detectar i garantir un repartiment equitatiu de l'alumnat NESE al nostre sistema educatiu i, per tant, que aquest accedeixi a les diferents etapes educatives amb els recursos professionals necessaris perquè realment hi pugui haver una atenció a la seua diversitat. I, per tant, garantir esta equitat i igualtat per al nostre alumnat.

I, per altra banda, també en matèria d'equitat i igualtat, un altre dels elements que compartim, que també hem treballat des del nostre grup parlamentari durant aquests últims anys i que vull destacar és la necessitat de no renovar els concerts dels diferents grups dels centres educatius concertats que encara continuen segregant per sexe. I, per tant, en aquest sentit, evidentment, també hi donarem suport.

Una altra de les qüestions que volem destacar, i que potser abans no se n'ha parlat tant, és la necessitat de realitzar campanyes d'informació i de foment de l'escola pública per part del Departament d'Educació. És una necessitat òbvia. És una reclamació que se mos està fent arribar des de diferents entitats, que ha de servir per a posar en valor la nostra escola pública i també per a esclarir molts de dubtes, per exemple, a l'hora de la preinscripció, que cada any acaben repetint-se i que acaben arribant aquí al Parlament en forma de diferents queixes als diferents grups parlamentaris. I, per tant, pensem també que això és necessari que se reforce per part del Departament d'Educació.

I, finalment, també considerem important garantir que totes aquelles activitats formatives que es fan més enllà de l'horari lectiu puguin garantir, no?, l'accessibilitat a totes les famílies vulnerables, perquè també formen part de l'educació. I, precisament, és una de les fonts de segregació o de diferències entre els diferents alumnes a nivell del nostre país.

Per tant, en definitiva, des d'En Comú Podem donarem suport a la totalitat dels seus punts. A més a més, també reconeixem que les diferents esmenes que hi han hagut han millorat el text en molts dels aspectes. Per tant, pensem que és una bona proposta, que va en la línia del que defensem des d'En Comú Podem, que és, com deia al principi, defensar una escola basada en l'equitat i la igualtat d'oportunitats.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. A su propuesta, desde mi punto de vista, le han faltado algunas cosas. Yo creo que ha hecho falta apostar claramente por la meritocracia; premiar la dedicación, la excelencia y el esfuerzo tanto de alumnos como de profesores, como de los propios centros; dejar de regalar aprobados; reforzar seriamente las matemáticas, los conocimientos informáticos y el inglés; que todos los alumnos puedan estudiar en su lengua materna, no solo los catalanoparlantes; reforzar la formación y la autoridad del profesorado; evitar adoctrinar a los niños en valores que dictan los políticos de turno; dejar de estigmatizar y señalar a la escuela privada y concertada; seguir aumentando el número de profesores y no dejar de lado las zonas de Cataluña escasamente pobladas; reforzar la inversión en los colegios con necesidades especiales, y prestigiar la labor de los maestros.

No todo en su moción está mal, pero hay muchos temas que se han dejado. Creo que es una moción pobre y que tenía mucho margen de mejora.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Nogay Ndiaye i Mir.

Nogay Ndiaye i Mir

Gràcies, presidenta. Bé, intentaré respondre a la majoria de les qüestions que s'han plantejat. Com que la majoria han estat reflexions, em centraré en algunes qüestions que voldria remarcar.

Al diputat Martín Blanco, que defensava aquest model d'escola –la diputada Niubó ja li ha respost– que encara segrega per sexes, tenim una legislació que regula el sistema educatiu i que, precisament, exclou dels recursos públics aquelles escoles que continuen segregant per sexe. És simplement –vostè, que defensa tant la legislació quan li interessa–, doncs, aplicar la legislació vigent.

Bé, a la diputada Niubó, agrair l'entesa i que haguem pogut arribar a consensos, perquè, certament, les esmenes que hem acceptat del seu grup parlamentari milloraven el text. I un aspecte al que vostè ha fet referència: el tema de la titulació o el graduat escolar per a l'alumnat amb diversitats o amb necessitats específiques de suport educatiu, no?, que actualment es veu com, tot i tenir un PI, un pla individualitzat, amb uns objectius marcats i assolir aquells objectius, depenent de la direcció dels centres obtenen o no obtenen el graduat escolar. I, per tant, aquest és un fet injust que s'ha de revertir, que s'ha de solucionar.

A Esquerra Republicana, bé, se suma a les paraules de l'altre dia del conseller en comissió de que nosaltres generalitzem i posem exemples sense posar noms. Quan he parlat d'escoles concertades que segreguen per sexes i que han renovat el concert educatiu, li he donat noms concrets, perquè he parlat d'Arabell i Terraferma, que han passat a ser Institució Lleida, amb una única matrícula per fer la guitza al departament i continuar cobrant el concert.

Bé, a la diputada de Junts, que feia referència a que la nostra moció no incloïa el malestar de la comunitat ni el català, la seva moció també parlava sobre preinscripció i tampoc ho ha inclòs, i l'hem debatut fa mitja hora.

I el que parlava de l'article sobre la concertada –i ja acabo, presidenta. Trobem que és un article totalment fallaç, és a dir, la concertada no aplega el mateix percentatge d'alumnat NESE i no podem parlar dels mateixos resultats educatius. Ni l'accés ni la formació de les famílies ni el suport educatiu que poden donar a aquest alumnat, ni els reforços extraescolars, professors privats i acadèmies que pot rebre

aquest alumnat no deixen en igualtat de condicions els resultats que poden obtenir l'alumnat de la pública i l'alumnat de la concertada.

I, disculpi, presidenta, ja acabo. Només volia acabar dient una cosa. Hi havia un grup parlamentari que ens ha titllat de...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputada, ha d'anar acabant, de veritat.

Nogay Ndiaye i Mir

Nosaltres volem una escola progre, pública, laica i en català –totalment d'acord–, en contra de l'escola privada, retrògrada, ultracatòlica i *en español, muy mucho español*, que deuen voler els altres.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats, diputades, doncs, acabat el debat, procedim a la votació de les mocions que s'han substanciat aquesta tarda, dels punts 22 al 26 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat a les comarques del Garraf i el Baix Penedès (continuació)

302-00264/13

Comencem pel punt 22, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat a les comarques del Garraf i Baix Penedès.

Comencem votant el punt 1.b.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 121 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Continuem votant els punts 3.a, 3.b i 3.c.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 109 vots a favor i 18 en contra.

Continuem amb el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 109 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

Votem ara la resta de punts d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 127 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat i el servei a les persones al Baix Llobregat (continuació)

302-00265/13

Continuem amb el punt 23 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat i el servei a les persones al Baix Llobregat.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 89 vots a favor, 1 en contra i 37 abstencions.

Votem ara el punt 2.a.

Comença la votació.

Queda aprovat, aquest punt, amb 121 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Votem ara els punts 2.b i 2.c.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 91 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions.

Votem ara la resta del punt 2 i l'encapçalament.

Comença la votació.

Aquest queda aprovat per 90 vots a favor, 31 en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt 3.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 116 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Votem ara els punts 3.b i 3.c.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 87 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions.

Votem ara els punts 3.d i 3.e.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 127 vots a favor.

Votem ara el punt 4, l'encapçalament.

Comença la votació.

Queda aprovat amb 124 vots a favor, 1 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt 4.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 115 vots a favor, 1 en contra i 11 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 78 vots a favor, cap en contra i 49 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 118 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Votem ara la resta de punts, que són el 5 i el 8.

Comença la votació.

Queden aprovats per 126 vots a favor, cap en contra i una abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la planificació del nou curs escolar (continuació)

302-00266/13

Continuem votant el punt 24 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació del nou curs escolar.

Comencem votant el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 108 vots a favor, 10 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 103 vots a favor, 14 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 88 vots a favor, cap en contra i 39 abstencions.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Queda aprovat per 103 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Votem ara la resta de punts d'aquesta moció.

Comença la votació.

Queden aprovats per 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el dret de triar escola lliurement (continuació)

302-00268/13

Continuem votant el punt 25 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret de triar escola lliurement.

Sí, diputat, han demanat lectura del punt 5. És això? (*Pausa.*) Sí. Per tant, prego al secretari primer que en faci lectura.

El secretari primer

«Respetar y garantizar la pluralidad de modelos educativos –público, concertado, mixto, diferenciado, inclusivo o especial–, como reconocen el sentido común y el ejercicio de la libertad, así como el artículo 27 de la Constitución española.»

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ara votem el punt 6.

Comença la votació.

Queda rebutjat amb 12 vots a favor, 108 en contra i 7 abstencions.

Votem la resta de punts d'aquesta moció.

Comença la votació.

Queden rebutjats per 17 vots a favor, 109 en contra i 1 abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació educativa i la preinscripció escolar (continuació)

302-00269/13

Passem a votar el punt 26 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació educativa i la preinscripció escolar.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Queda aprovat amb 54 vots a favor, cap en contra i 73 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 84 vots a favor, 9 en contra i 34 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 81 vots a favor, 45 en contra i 1 abstenció.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt també queda aprovat amb 50 vots a favor, 6 en contra i 71 abstencions.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 80 vots a favor, 17 en contra i 30 abstencions.

Votem ara els punts 6, 10 i 14.

Comença la votació.

Queden aprovats amb 111 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt també queda aprovat amb 109 vots a favor, 17 en contra i 1 abstenció.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Queda aprovat per 80 vots a favor, 11 en contra i 36 abstencions.

Votem ara el punt 13.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 93 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions.

I votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 126 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Gràcies, diputats, diputades.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i un minut.